ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும்

உரையுடன் கூடியது.

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

பிரபவஹூ புரட்டாசிமீ

1927

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

"திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை" ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் மூன்றாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந் நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஏழாவதாகும். அதர்வண வேத ஸாரமுமாம்.

பெரிய திருவந்தாதி என்பதற்குப் பெருமை பொருந்திய திருவந்தாதிப் பிரபந்தமென்று பொருள். அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது அந்தாதி. அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது—முன் நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி

பாடுவது; இவ்வணம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்தலெனப்படும். அந்தாதி யென்பது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாம். பதிற்றந்தாதி என்றும் நூற்றந்தாதி என்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினாலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூற்றுக்குக் குறைந்த எண்பத்தேழு வெண்பாவினையுடைத்தாயுள்ளதொரு திவ்யப்ரபந்தம். சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூலின் பாசுரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நிற்றல் தோன்ற அறிவிற் சிறந்த மஹான்கள் உபந்யஸிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். "பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தொடர்நிலை" என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் "இரண்டென்றது வகை யென்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க" என்றமை காண்க. நெடிதொருகதையாகக் கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். § "விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே" என்று தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத்தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது" என்றும், "அது-முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும்

§ தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்-செய்யுளியல் 240.

என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப" என்னும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

முதலாழ்வார்கள் அருளிச் செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நூறு பாசுரங்களையுடையனவாதலால் அவற்றினுங் குறைந்த பாசுரங்களையுடையதாய்ச் சிறியதான இத்திருவந்தாதிப்பிரபந்தத்தைப் பெரிய திருவந்தாதி என வழங்குதல் எங்ஙனே யெனின்; கேண்மின்;—உருவத்தால் பெருமை பெற்றதைப் பெரிது என வழங்குதல்போலக் குணங்களால் பெருமை பெற்றதையும் பெரிது என வழங்குதல் உண்டு; 'பெரிய மனிதர்' என்று உலகில் சிலரைச் சொல்வது குணப்பெருமையைக் கொண்டேயன்றி ஊன்மலிந்து பெருத்திருக்கையாகிற உடற்பெருமையைக் கொண்டு அல்ல. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் சிறுபிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அநுஸந்திக்கும்போது "உறுமோ பாவியேனுக்கு" [8-10-3] என்ற பாசுரத்தில் "சிறுமாமனிசராய் என்னை யாண்டாரிங்கே திரியவே" என்றதைக் கேட்டு அதில் சிறுமாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆக்ஷேபங்கொண்டு தந்தையாரை நோக்கி ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் 'சிறு மா மனிசர்' என்று இரண்டையும் ஒருவரிடத்தே சேர அருளிச் செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே? என்று வினவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, 'பிள்ளாய்! நன்கு வினவினாய்; உனக்கு உபநயனமாகாமையால் இப்பொழுது வேதசாஸ்திரங்களைக் கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆயினும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறேன் காண்' என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி 'திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் போல்வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான் எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்த ஆகாரங்கள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரமபதத்து நித்ய ஸூரிகளைப் போறுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவர்கள் அன்றோ? இவ்வண்ணமே வடிவு சிறுத்து ஞானம் பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்குமிடத்துச்

சிறுமை தோன்றினும் பகவத்பக்தி ஞானம் அநுஷ்டானம் முதலிய சற்குணங்களை நோக்குமிடத்து நித்யமுக்தர்களினும் மேன்மை பெறுகின்றவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமானிசரென்று குறித்தருளினர்; என்று அருளிச் செய்ய, அதை கேட்டுப் பட்டர் 'தரும் தரும்' என்று இசைவு கொண்டனர்.— என்கிற இதிஹாஸம் இங்கு உணரத்தக்கது. ஆகவே, இப்பிரபந்தம் மற்ற திருவந்தாதிகளிற் காட்டிலும் உருவத்தால் கொஞ்சம் சிறியதாயிருந்தாலும், சொல்லின்பம் பொருளின்பம் முதலிய குணங்களாற் பெருமை பெற்று விளங்கிற்றென்று கொண்ட நம் பூருவர்கள் இதன் பெருமை தோன்ற இதற்குப் பெரிய திருவந்தாதியென்று திருநாமமிட்டனரென்க.

இது பெரிய திருவந்தாதியாய் விட்டால் முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் சிறிய திருவந்தாதிகளோ? அவற்றில் குணங்கள் ஸ்வல்பமாகத்தானிருக்கின்றனவோ? என்று கேட்பது ரஸிகர் கட்குப் பணியன்று. இப்பிரபந்தம் மிக்க பெருமை பெற்றது என்பது மாத்திரம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதேயன்றி மற்றவற்றின் லாகவமும் சொல்லிற்றாகாது.

இனி, பெரிய திருவந்தாதியென்று வழங்குதற்கு வேறொரு காரணமுங் கூறலாம்; அதாவது—"புவியும் இருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ என் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்-அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார்?, ஊன்பருகு நேமியாயுள்ளு" என்று இப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரம்(75) உண்டு. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி, பிரானே! உபயவிபூதிகளும் உன்னிடத்தே அடங்கியிருக்கின்றன என்பது வாஸ்தவம்; அந்த உபயவிபூதிகளைத் தரிக்கின்ற நீ பெரியவனா? அன்றி உபயவிபூதியுக்தனான உன்னைச் செவியின் வழியே உள்ளே புகுவித்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் பெரியவனா? "மஹதோ மஹீயாந்" [பெரிய வஸ்துவிற் காட்டிலும் மிகப்பெரிய வஸ்து] என்று உன்னை வேதங்கள் மிகப்பெரியவனாகச் சொல்லுகின்றனவே. இது தகுமா? பெரியவனான உன்னையும் ஒரு மூலையிலே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற நானன்றோ பெரியவன்; இதனை ஆராயவேணும் என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறார். ஆகவே, ஆழ்வார் தம்முடைய பெருமையைப் பேசிக்கொண்ட பிரபந்தம் இதுவாதலால் இதற்குப் பெரியதிருவந்தாதியென்று பேராயிற்றென்னலாம் போலும்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

[எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்தி—சந்த
முருகூருஞ் சோலைசூழ் மொய்பூம் பொருநல்
குருகூரன் மாறன்பேர் கூறு.

பதவுரை.

முந்துற்ற	(சில விஷயங்களில்) முற்பட்டுச் செல்லுகிற	முருகு ஊரும் சந்தச் சோலை சூழ்	தேன் பெருகுகின்ற சந்தனச் சோலைகள் சூழ்ந்ததும்
நெஞ்சே	ஓ மனமே!,		
முயற்றி தரித்து	(நான் இப்போது உனக்கு உரைக்கும் விஷயத்தில்) உத்ஸாஹங் கொண்டு	மொய் பூ பொருநல்	நெருங்கிய அழகிய தாமிரபர்ணி நதியை யுடையதுமான
உரைத்து	(என் நிலைமையை) ஆழ்வாரிடத்து விஞ்ஞாபித்து	குருகூரன்	திருநகரிக்குத் தலைவரான
வந்தித்து	தண்டன் ஸமர்ப்பித்து	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
வாய் ஆர வாழ்த்தி	வாய்படைத்தது ஸபலமாம்படி வாழ்த்தி,	பேர்	திருநாமங்களை
		கூறு	நீ சொல்லு.

க. உ. ரை.—மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரான இராமாநுசன் தாமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'நெஞ்சே! நீ ஆழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுவதும் அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதுமாயிரு' என்று உபதேசிக்கிறார். முயற்றியாவது முயற்சி; வணக்கம் வந்தித்தல்-வணங்குதல். வாயாரவாழ்த்தி என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் "வாயார வாழ்த்தியே" என்று பாடமிருந்திருக்க வேணும்.

முயற்றி தரித்து என்பதற்கு—முயற்றி என்னுஞ் சொல்லை முதலிலே வைத்து ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ப்ரபந்தத்தைத் தரித்துக் கொண்டு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் சிறக்கும். "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே" என்றிறே இப்பெரிய திருவந்தாதியின் தொடக்கம். ... ...

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஆழ்வார், முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்—தமது ஞானக் கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி 'தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்த போதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு நாட்டிற்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து அவற்றால் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவர் பிரார்த்தித்தபோதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டொழிந்து ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற் சென்று சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களையநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவுமன்றே; அந்த குணாநுபவத்தை நாம் இவர்க்கு இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கேதானே இவர் குணாநுபவம் பண்ணிக் களிப்புற்றவராகி அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புற வெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்." என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமானந்தம் பொலிய அநுபவித்தார் திருவாசிரியப் பிரபந்தத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவத் விஷயத்திலே அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரை புரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசுகிறார் இப்பெரிய திருவந்தாதியில்.

ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதுலக்ருஹத்தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்

வாரை நோக்கிக் கைகேயியானவள் ராஜந் [அரசனே!] என்று
ஸம்போதித்தவளவில் பரதன் அச் சொல்லைக்கேட்டு என்ன
ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத்
தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக்
கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருளப்
பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது
அப்பரதனது நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான
தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு பரதன்
ஸ்ரீ நந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினாலு வருஷம் தனது
ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நிலைபோலும் இப்பெரிய திரு
வந்தாதியில் ஆழ்வாருடைய நிலை.

பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக்கெழுந்தருளித் திருவபி
ஷேகங் கண்டருளி அப்பரதனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறுபெற்
றதுபோலேயாம் மேலே திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெறும்
பேறு.

அருளிச் செயல் ஸகலத்திற்கும் அற்புதமான வியாக்கி
யானமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை இயற்பாவுக்கு அரு
ளிய வியாக்கியானம் சுருக்கமுடைத்தாதலாலும், அவற்றினுள்
ளும் இப்பிரபந்தத்திற்கு அருளிய வியாக்கியானம் மிக்க சுருக்க
முடைத்தாதலாலும், ஆழ்ந்த பல கருத்துக்களை அமைத்துக்
கொண்டுள்ள அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அடியேனுடைய
சிற்றறிவிற்கு எட்டிய பல விஷயங்களையுஞ் சேர்த்துப் பாசுரப்
பொருள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்படி விரிவுரை எழுதப்படுகின்
றது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்க.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! *
இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி *— நயப்புடைய
நாவின் தொடைக்கிளவி யுள்பொதிவோம் * நற்பூவைப்
பூவீன்ற வண்ணன் புகழ். (க)

பதவுரை.

முயற்றி சுமந்து	எம்பெருமானைப் பற்றிப் பேசுகையிலே உத்ஸாஹம் பூண்டு
எழுந்து	கிளம்பி
முன்துற்ற நெஞ்சே	(அவ்விஷயத்தில் என்னைவிட) முற்பட்டிருக்கிற மனமே!
நீ எம்மொடு கூடி	நீ (தனிப்பட்டுப் போகாமல்) என்னோடு சேர்ந்து
இயற்றுவாய்	காரியத்தை நடத்த வேணும்;

(நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்த வேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்)

நல் பூவைப் பூ ஈன்ற வண்ணன்	அழகிய காயாம்பூவிலுண்டான நிறம் போன்ற நிறத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய
புகழ்	திருக்கல்யாண குணங்களை
நயப்பு உடைய	அன்பு பொருந்திய
நாவின்	நாவினாலே கவனஞ் செய்யப்படுகிற
தொடை கிளவியுள்	சேர்க்கைப் பொருத்த முடைய சொற்களிலே
பொதிவோம்	அடக்குவோமாக.

(இதுவே நீயும் நானும் சேர்ந்து செய்யவேண்டிய காரியம்.)

N. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியர்.

* * *—[முயற்சிசுமந்து.] ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிப் பேசுகிறார். தமது நெஞ்சானது தம்மைவிட்டுத் தனித்துப் போய்விட்டதாம் பகவத் விஷயாநுபவத்திற்கு; அப்படி முற்பட்டுப் போன நெஞ்சைக் கூவி 'என்னையுங்கூடக் கூட்டிக்கொள்' என்கிறார்.

நெஞ்சு பிரிந்து போய்விட்டதென்பதும் அதனை அழைத்து வார்த்தை சொல்லுகிறதென்பதும் அஸம்பாவிதமன்றோ? நெஞ்சு போய்விட்டதென்றால் வார்த்தையே சொல்ல முடியாதன்றோ; நெஞ்சு நினைத்ததையன்றோ வாய் சொல்லும்; "முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீகூடி" என்று இப்போது சொல்லுகிற ஆழ்வார் நெஞ்சு அற்றவரென்று எப்படி கொள்ள முடியும்? நெஞ்சோடு கூடியிருந்து தானே இந்த வார்த்தை சொல்லியிருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க "முந்துற்ற நெஞ்சே!—நீ எம்மொடுகூடி இயற்றுவாய்" என்று அருளிச் செய்வது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்க வேண்டா; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமரபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவர்களிறே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குவதற்கு இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் வேறுயாரும் உடன்படாமல் உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிறவர்களாயிருப்பதால், உசாத்துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித்தானே வார்த்தை சொல்லவேண்டும். "யானும் என்னெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம்" என்று மேலே அருளிச் செய்யப்போகிறார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பக்தர்களுக்கு ஒரு நற்போது போக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் அப்படியே; நெஞ்சுவிடு தூதாகச் சொல்வதும் அப்படியே. இது நிற்க.

இப்பாட்டின் கருத்தை ஆழ்வார்க்கும் நெஞ்சுக்கும் ஸம்பாஷணையாக வைத்து எழுதுவோம்;—

ஆழ்வார்:—ஓ நெஞ்சே! நீ எனக்கும் முன்னடி வெகு உத்ஸாஹமாகக் கிளம்புகிறாயே; என்ன செய்யப் போவதாக உத்ஸாஹங் கொண்டிருக்கிறாய்?

நெஞ்சு :—ஆழ்வீர் ! நான் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹிக்கப் போகிறேன் ; அதில் எனக்கு வெகு உத்ஸாஹமிருப்பதால் என்னைத் தடை செய்யவேண்டா.

ஆழ்வார் :—உன்னை யாரும் தடை செய்வாரில்லை ; என்னோடே சேர்ந்து காரியம் நடத்தினையாகில் நல்லது என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

நெஞ்சு :—நீர் செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கும் காரியம் யாது? நான் மேற்கொண்ட காரியத்தோடு அது விரோதப்படாத காரியமாயிருந்தால் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார் :—நீ கொண்ட காரியமே நானும் கொண்டது ; வேறில்லை ; காயாம்பூப்போல் அழகிய கறுத்த திருநிறமுடையனை எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நல்ல சொல் தொடைகளிலே சேர்த்துப் பாடி அநுபவிக்கப் பாரிக்கின்றேன் ; அதற்கு நீ துணை செய்யவேணும்—என்கிறார்.

முயற்றியாவது முயற்சி ; அதனைச் சுமப்பதாவது மேற்கொள்ளுகை ; ப்ரயத்னப்படுகை என்றபடி. இயற்றுதல்—காரியம் நடத்துதல்.

நயப்புடைய =(நயப்பாவது-ஆசை.) இந்த விசேஷணம் நாவினும் அந்வயிக்கலாம் ; கிளவியினும் அந்வயிக்கலாம். எம்பெருமானைத் துதிக்க ஆசைகொண்ட நாக்கினால் கவனம் செய்யப்படுகிற என்றபடி. கிளவியில் அந்வயிக்கும்போது — அன்புமிகுதியினாலுண்டாகிற சொற்கள் என்றதாம். நாவின் என்றவிடத்து ஈனுதலாவது உண்டாக்குதல்.

தொடைகிளவியுள் = "పదానాం సౌభ్రాత్రాదనిమిషనిరీక్ష్యం శ్రవణయోః = பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராதநிமிஷநிரீக்ஷ்யம் ச்ரவணயோ:" (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்) என்றபடி—பதங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று அமையும் சேர்த்தியழகுக்குத் தொடை என்று பெயர். ஆகவே, சேர்த்தியழகு பொருந்திய இனிய சொற்களிலே பகவத்குணங்களை அமைத்துப் பாடும்படி நெஞ்சே! நீ அநுகூலிக்கவேணுமென்றதாயிற்று. இப்பிரபந்தம் முழுவதும் வெண்பாவினாலமைந்தது. ... ... (க)

புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் *
இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம்—இகழோம் * மற்று
எங்கள்மால்! செங்கண்மால் சீறல்நீ தீவினையோம் *
எங்கள்மால் கண்டாயிவை. (உ)

எம் கண் — எங்களிடத்தில்

மால் — வ்யாமோஹத்தையுடைய

செம் கண் மால் — புண்டரீகாக்ஷனான பெருமானே!,

புகழ்வோம் — (ஒருவராலும் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாத உன்னை அற்பஜ்ஞானிகளான நாங்கள்) புகழ்ந்தோமாகில்

பழிப்போம் — (அயோக்யர் புகழ்வது புகழ்ச்சியன்றாதலால் உன்னை நாங்கள் பழித்தவர்களாகவே ஆய்விடுவோம்;

புகழோம் — (இவ்வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு) புகழாதிருந்தோமாகில்

பழியோம் — உன்னைப் பழித்தவர்களாக ஆகமாட்டோம்;

மதிப்போம் — உன்னைச் சிறந்தவனாக நெஞ்சால் நினைந்தோமாகிலும்

இகழ்வோம் — உன்னை அகௌரவப் படுத்தினவர்களாக ஆய்விடுவோம்;

மதியோம் — அப்படி நெஞ்சால் நினையாதிருந்தோமாகில்

இகழோம் — அகௌரவப்படுத்தாதவர்களாக ஆவோம்;

(ஆக இப்படிப்பட்ட உண்மையை நாங்கள் நன்கு அறிந்திருந்தும் உன்னைப் புகழாமலாவது மதியாமலாவது இருக்கப் போகிறதில்லை; புகழ்வதும் மதிப்பதும் செய்யத்தான் போகிறோம்.)

நீ சீறல் — நீ கோபங்கொள்ளலாகாது;

இவை — புகழ நினைப்பதும் (பிறகு) புகழலாகாதென்று பின்வாங்குவதுமாகிற இவை

தீவினையோம் எங்கள் மால் கண்டாய் — மஹாபாவிகளான எங்களுடைய ப்ரமமேயாம்.

***—[புகழ்வோம்.] "நற்பூவைப் பூவின்றவண்ணன் புகழை நயப்புடைய நாவின் தொடை கிளவியுள் பொதிவோம்" என்று கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானைத் துதித்துக் கவிபாடுவதாகத் தொடங்கின ஆழ்வார் 'இப்போது நாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் என்ன?' என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தார்; எம்பெரு

மானைப் புகழ்வது என்கிற காரியத்தையா நாம் எடுத்துக்கொண்டோம்; ஹா ஹா !! இப்படியும் நமக்கொரு மதிகேடு இருக்குமோ ? எம்பெருமானைப் புகழ்வது நம்முடைய காரியமாமோ ? வேதங்களே புகழத்தொடங்கி முடியாதென்று மீண்ட விஷயத்தை நாமோ புகழக்கடவோம்! ஒருவனைப் புகழ்வதென்றால், அவனிடத்துள்ள குணங்களை யனைத்தையும் ஒன்று விடாமற் சொல்லித் தீர்த்து, மேலேயும் சில குணங்களை அதிகப்படியாக இட்டுச் சொல்லுவதன்றோ புகழ்வதாவது; எம்பெருமானிடத்து அது செய்ய ஆரால் ஆகும்? சிற்றறிவாளரான நாம் என்ன சொல்ல வல்லோம்!; † “கேழ்த்த சீர் அரன்முதலாக்கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாசூணாதே” என்னுமாபோலே அறிவிற்சிறந்த அரன்முதலானோர் புகழ்ந்தாலுங்கூட அது பகவத்குணங்களுக்கு இகழ்ச்சியாய்த் தலைக்கட்டாநிற்க, நமது ஊத்தைவாய்க்கொண்டு பேசுவது என்னாகும்!. “பகவானுடைய குணங்கள் இந்த அற்பன் பேசும்படியான அளவிலேயோ இருக்கின்றன ?” என்று பலரும் இழிவாக நினைக்கவன்றோ காரணமாகும் நாம் புகழ்வது—என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்தை வெளியிடா நின்றுகொண்டு எம்பெருமானை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் இதில்.

புகழ்வோம் பழிப்போம் = திருமாலே! உன்னை நான் புகழ்ந்தேனாகில் பழித்தவனாவேன்; என்னுடைய புகழ்ச்சி உனக்குப் பழிப்பேயாம் என்றபடி. ஆசாரஹீநனான ஒருபயல் வஸிஷ்டனைப் பற்றிப்பேசத் தொடங்கி ‘வஸிஷ்ட முனிவர் நல்ல ஆசாரசீலர்’ என்று புகழ்வதானது எப்படியோ, அப்படியேயன்றோ குணஹீநனை நீசனேன் குணக்கடலாகிய தேவரீரைப் புகழ்வதும். புகழோம் பழியோம் = நான் தேவரீரைப் புகழாதிருக்கிற பக்ஷத்தில் பழித்தவனாக ஆகமாட்டேன். இவ்வர்த்தம் “புகழ்வோம் பழிப்போம்” என்றதிலேயே கிடைக்கக் கூடுமாயினும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல விரும்பினரென்க. உன் திருநாமத்தையே நான் எடுக்காதிருப்பின் யாதொரு பழிப்புமில்லையென்றவாறு.

---

† திருவாய்மொழி 3-1-7.

இகழ்வோம் மதிப்போம்='மதிப்போம் இகழ்வோம்' என மாற்றி அந்வயித்துக் கொள்வது. இதன் கருத்தாவது—வாய்விட்டுப் புகழ்வதென்கிற விஷயம் அப்படி கிடக்கட்டும்; தேவரீரை நாயினேன் நெஞ்சால் நினைப்பதாவது தகுதியோ என்று பார்த்தால், அதற்கும் யோக்யதையில்லை; நெஞ்சால் நினைப்பதுதானும் இகழ்ந்தவாறாகும் என்றபடி. மதியோம் இகழோம்=உன்னை நான் நெஞ்சாலும் நினையாதிருக்கில் இகழ்ந்தவனாக ஆகமாட்டே னென்கை.

ஆழ்வார் இப்படி சொன்னதும், எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ் சீறிக்கண் சிவந்து நின்றான்; ஏனென்னில்; 'திருநாவீறுடைய பிரானாகிய இவ்வாழ்வார் ஏதோ பாசுரம் சொல்வதாகத் தொடங்கினாரே, நல்லது, செவிக்கு இனிதாகக் கேட்போம்' என்று மிக்க ஆசை கொண்டிருந்தான் எம்பெருமான்; அந்த ஆசை * ஊமனார்கண்ட கனவிலும் பழுதா யொழியும்படி ஆழ்வார் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி, 'நான் புகழத்தகாது, நெஞ்சால் நினைக்கவுந் தகாது' என்று பேசவே உண்ணுஞ் சோற்றை எதிர்பார்த்திருந்த பசியனுக்குச் சோறு தடமாறிப் போனால் கண் சிவந்து கோபமுண்டாவது போல எம்பெருமானுக்கும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல் கேட்டுக்களிக்கப் பாக்கியமில்லாமற் போகிறதேயென்று கோபம் மேலிட்டுக் கண்கள் சிவந்தன; அந்த நிலைமையைக் கண்ட ஆழ்வார் "எங்கண்மால் செங்கண்மால்" என விளிக்கின்றார் பிரானே! நீ எங்களிடத்து இயற்கையாகவே வ்யாமோஹமுடையவனல்லையோ; இப்படி கண்கள் சிவக்கச் சீறலாமோ? என்ற கருத்து உள்ளுறை.

செங்கண்மால்! என்று ஆழ்வார் அழைத்தவாறே எம்பெருமான் "ஓய்! என்னை ஏதுக்கு அழைக்கிறீர்? என்னை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் இகழ்ந்ததாகும் என்று சொல்லிவிட்டீரே; அப்படியிருக்க, என்னை நெஞ்சாலும் நினைத்து வாயாலும் ஏன் அழைக்கிறீர்? போம் போம்" என்று சீற்றத் தோற்ற முகத்தை மாறவைத்தான்; ஆழ்வார் அது கண்டு சீறல் நீ என்கிறார்; நாயனே! அநந்ய கதியான என்மேலோ நீ சீறுவது; சீறவேண்டா என்கை.

"புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம் இகழோம்" என்று வெகு அழகாக

நீர் சொன்ன வார்த்தைக்கு நான் சேமனாயிருக்க வேணுமோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஸமாதானம் போல "தீவினையோம் எங்கண்மால்கண்டாயிவை" என்கிறார். இதன் கருத்து:—தேவரீரைப் புகழ்வோமென்றால் என்னுடைய அந்தராத்மா சீறுகிறது; புகழாதிருப்போமென்றால் தேவரீர் சீறுகிறது; இந்த பாவத்திற்கு என்ன பண்ணுவேன்; இது பெரிய தீவினையாயிரா நின்றதே! ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் தேவரீரைப் புகழ நா எழும்பவில்லை; ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் புகழாதிருக்க முடியவில்லை; ஆகையாலே, புகழ வேண்டியதாயுமிருக்கிறது, நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்க வேண்டியதாயுமிருக்கிறது; இது என்னுடைய ப்ராரப்தி நிலைமைகாணீர்; யான் என்ன செய்வேன் என்றாயிற்று. பின்னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவும் உரையிடலாம். ... ... (உ)

இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய *
இவையேன் றிவையறிவ னேலும் * — இவையெல்லாம்
என்னா லடைப்புநீக் கொண்ணா திறையவனே! *
என்னால் செயற்பால தென்? (௩)

இறையவனே	எம்பெருமானே!
இவை அன்றே நல்ல	'உன்னைப் புகழாமையும் சிந்தியாமையுமாகிற இவையன்றோ நல்லது;
இவை அன்றே தீய	உன்னைப் புகழ்வதும் சிந்திப்பதுமாகிற இவையன்றோ கெட்டது;
இவை இவை என்று அறிவனேலும்	(ஆகவே) 'இன்னது இப்படிப் பட்டது' என்று நான் உண்மையில் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேனாகிலும்
இவை எல்லாம்	புகழாமையும் மதியாமையும், புகழ்தலும் மதித்தலுமாகிற இவையெல்லாம்
என்னால்	என்னாலே *
அடைப்பு நீக்கு ஒண்ணாது	பற்றவும் முடியாது, விடவும் முடியாது;
என்னால் செயற்பாலது என்	(சபலனான) என்னாலே செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது?

* * *—[இவையன்றே நல்ல.] "சீறல் நீ" என்று திருவுள்ளத்தில் இரக்கமுண்டாம்படி ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! என்னுடைய சீற்றம் கிடக்கட்டும்; நீர் என்ன தீர்மானம் செய்து கொண்டீர்? 'புகழ்வது தகுதிதான்' என்று கொண்டீரா? அல்லது 'புகழத்தகாது' என்றே கொண்டீரா? அதை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொன்னீராகில், பிறகு பார்ப்போம்" என்றான்; அதற்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. இதில் சொல்லுகிறது யாதெனில்; எம்பெருமானே! இது யுக்தம், இது அயுக்தம் என்கிற விஷயம் அடியேனுக்குத் தெரியாமையில்லை; அற்ப ஞானிகள் உன்னைப் புகழ்வது அயுக்தம், புகழாதிருப்பது யுக்தம்—என்பதை அடியேன் நன்கு அறிவேன். அதில் ஸம்சயமில்லை; ஆனால், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்க என்னாலாகாது. நான் அறிந்திருக்கிறபடியே அநுஷ்டிக்க வேணுமானால், உன்னைப் புகழ்வதை விட்டுப் புகழாமையைப் பற்றவேணுமிறே. இந்த விபேற்றங்கள் என்னால் செய்யப்போகாது. (உன்னைப் புகழாதிருக்க என்னால் முடியாது என்றபடி.)

என்னால் செயற்பாலது என்?—என்னுடைய இஷ்டப்படி காரியம் நிறைவேறுமாகில் உன்னைப் புகழாமலிருந்துவிடுவேன்; அதில் தடையில்லை. வாஸ்தவத்தில் என்னுடைய எண்ணமொன்றும் பலிக்கிறதில்லை; † "என் நா முதல் வந்து புகுந்து நல்லின்கவி, தூமுதல் பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்ன என்வாய் முதலப்பன்" என்றபடி என்னுடைய வாக்குக்களுக்கு ப்ரவர்த்தகன் நீயாகையாலே, அது புகழ்வதோ இகழ்வதோ உன் காரியமேயொழிய என்னுடைய காரியமாக யாதொன்றுமில்லைகாண் என்றவாறு.

இனி, "என்னால் செயற்பாலதென்" என்பதற்கு—எனது அன்பு செய்கிறதேயொழிய நான்செய்வதொன்றுமில்லை என்பதாகவும் உரைக்கலாம்.

நல்ல, தீய—பலவின்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. அடைப்பு நீக்கொண்ணாது = அடைப்பாவது பரிக்ரஹித்தல்; நீக்காவது பரித்ய

† திருவாய்மொழி. 7—9—3.

ஜித்தல்.—பரிக்ரஹிக்கத்தக்கதான புகழாமையைப் பரிக்ரஹிக்கவும், பரித்யஜிக்கத் தக்கதான புகழ்வதைப் பரித்யஜிக்கவும் என்னு லாகாது என்றபடி. ஏன் உம்மாலாகாது? என்னில்; அதற்கு ஸமாதானம் என்னுல் செயற்பாலதேன்? என்பதாம். ... ... (௯.)

என்னின் மிகுபுகழார் யாவரே? * பின்னையும்மற்று
எண்ணில் மிகுபுகழேன் யானல்லால் * —என்ன
கருஞ்சோதிக் கண்ணன், கடல்புரையும் * சீலப்
பெருஞ்சோதிக் கென்னெஞ்சாள் பெற்று. (௩)

என்ன	என்னுடையவனான	என் நெஞ்சம் ஆள் பெற்று	என்னுடைய நெஞ்சானது அடிமைப் பட்டதனால்
கரும் சோதி கண்ணன்	கறுத்த நிறத்தை யுடைய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும்	என்னில்	என்னைவிட
		மிகு புகழார் யாவரே	மிக்க புகழுடையவர் யார் கொல்?
கடல் புரையும் சீலன்	கடல் போன்ற (கம்பீர) ஸ்வபாவமுடையவனும்	மற்று பின்னையும் எண்ணில்	இன்னமும் ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்
பெரும் சோதிக்கு	மிகப் பெரிய சோதி வடிவமானவனுமான எம்பெருமானுக்கு	மிகு புகழேன் யான் அல்லால்	மிக்க புகழுடையவன் நானே தவிர வேறுயாருமில்லை.

* * *—[என்னில் மிகுபுகழார்.] முதற்பாட்டில், ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் புகழத் தொடங்கி, இரண்டாம் பாட்டில், அவனை நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்கி, மூன்றும் பாட்டில்— புகழாதிருக்க முடியாமையைச் சொல்லி முடித்தார். அவனைப் புகழ்வது நமக்குத் தகாதென்று நாம் அயோக்யதையால் பின்வாங்க நினைத்தாலுங்கூட ஏதேனுமொருபடியாலே அவனது புகழ்களைப் பற்றி நம் வாயால் சில பாசுரங்கள் பேசியே தீரவேண்டியதாகிறதே'; ஹா ஹா!, நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; நம்மைவிட பாக்கியசாலிகள் வேறுயாருளர்? எம்பெருமானுடைய சில திருக்குணங்கள் நம் வாயிலும் புகுந்து புறப்படும்படியான நல்லகாலம் வாய்த்ததே! என்று மகிழ்கிறார் இதில்.

“என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே” என்பதில் சொல்லுகிற அர்த்தமே “பின்னையும் மற்றெண்ணில் மிகுபுகழேன்யானல்

லால்” என்பதிலும் கிடந்தாலும் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி. “இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே” என்பதுபோல. இவ்விடத்தில் இவர் நினைக்கிற புகழாவது—பாக்யசாலி என்கிற கீர்த்தியாம். ஆகவே, என்னைவிட பாக்யசாலி வேறு யார்? என்றதாயிற்று.

‘உமக்கிப்போது என்ன பாக்கியம் வந்துவிட்டது?’ என்ன, பின்னடிகளில் அந்த பாக்கியத்தை விவரிக்கிறார்;—என்ன கருஞ்சோதிக்கண்ணன் கடல்புரையுஞ் சீலப் பெருஞ்சோதிக்கு என்னெஞ்சு ஆளாகப் பெற்றதனால் “என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே?” என்னவேண்டியதாயிற்று என்கிறார். என்ன என்றது—என்னுடைய என்றபடி. தன்னுடைய வடிவை எனக்கு அநுபவிக்கக் கொடுத்தருளின கண்ணபிரான் என்கை. கடல்புரையும் சீலன் என்றது கடல்போன்ற கம்பீரஸ்வபாவமுடையவனென்றபடி. சீலம் என்ற வடசொல்—ஸ்வபாவமென்றும் நல்லொழுக்கமென்றும் பொருள்படும். “சீலப்பெருஞ் சோதிக்கு” என்றவிடத்து சீலன் என்று பிரியும்; “சில விகாரமாமுயர்திணை” என்பது நன்னூல். ஆள் பெற்று என்றது—ஆளாகப் பெற்றது காரணமாக என்றபடி. எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் கெடுதியாமென்று கொண்டிருந்த கொள்கை நீங்கி அப்பெருமான் விஷயத்திலேயே இன்று என்னெஞ்சு ஆழ்ந்து அவகாஹிக்கப்பெற்றதனால் நான் மஹா பாக்ய சாலியானேன் என்றாராயிற்று.

இதென்ன விசித்திரம்!; எம்பெருமானை நீசனேன் நெஞ்சால் நினைப்பதும் கெடுதல் என்று சில ஸமயங்களில் சொல்லுகிறார்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களிலே ‘அவனை நினைப்பது மஹாபாக்யம்’ என்கிறார்; இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றோடொன்று சேரவில்லையே; ‘நினைத்தல் கூடும்’ என்பது ஸித்தாந்தமா? ‘கூடாது’ என்பது ஸித்தாந்தமா? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இரண்டும் ஸித்தாந்தமே யென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படியுமுண்டோ? என்னில்; கேண்மின்; “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்னும்படியான தம்முடைய தாழ்வு நினைவுக்கு வந்துவிட்டால், அப்போது, ‘நாமினுங்கடை கெட்ட நாமோ பரம்பொருளை நினைப்பதற்கும் புகழ்வதற்கும் தகுதியுடையோம்? இதில் ப்ரவர்த்திக்க

ஷமன்று என்ன போக்யதை?" என்று பின்வாங்க வேண்டியதாகிறது. இதுவுந் தகுதியே. எம்பெருமானுடைய வடிவழகும் போக்யதையும் நோக்கப்படமிடத்து நெஞ்சையும் வாயையும் கட்டி வைத்திருக்க முடிகிறதில்லை; பரவசமாகவே ப்ரவ்ருத்தி உண்டாய் விடுகிறது. அந்த ப்ரவ்ருத்தியினால் மிக்க ஆநந்தமும் உண்டாய்விடுகிறது. அந்த ஆநந்தத்தினால் தலைதடுமாறாகக் கூத்தாடிக் கொண்டு "என்னில் மிகு புகழார் யாவரே" என்றும் "யானே தவஞ் செய்தேன்" என்றும் "எனக்கு ஆரும் நிகரில்லையே" என்றும் பலவாறு பேச வேண்டியதாகிறது. இதுவுந் தகுதியே. ஆகையால் இரண்டுக்குங் குறையில்லையென்க. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணின பிறகு அநுதாபங் காட்டுகையுமாகிற இரண்டும் அவிருத்தமென்று கொள்வது போல இதனையுங் கொள்க. ... (அ)

பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தைநீ *
மற்றையா ராவாரும் நீபேசில் *—எற்றேயோ!
மாய! மா மாயவளைமாய முலை வாய்வைத்த *
நீயம்மா! காட்டும் நெறி. (௯)

மாய	மாயவனே!
அம்மா	ஸ்வாமியே!,
பேசில்	உன்னால் நான் பெற்ற உபகாரங்களைப் பேசப் புகுந்தால்
பெற்ற தாய் நீயே	பெற்றதாய் போலே ப்ரியமானதையே செய்பவனும் நீயே;
பிறப்பித்த தந்தை நீ	உண்டாக்கின பிதாவைப் போல ஹிதமானதையே செய்பவனும் நீயே;
மற்றையார் ஆவாரும் நீ	மற்றும் ஆசாரியரும் நீயே;
மா மாயவளை மாய	மஹத்தான வஞ்சனையையுடையவளான பூதனையை முடிப்பதற்காக
முலை	(அவளது விஷந்தடவின) முலையை
வாய் வைத்த நீ	அமுது செய்த நீ
காட்டும் நெறி	எனக்குக் காட்டின வழிகள்
எற்றேயோ—	என்ன ஆச்சரியமானவை! (என்று உருகுகிறார்.)

* * *—[பெற்றதாய் நீயே.] எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் நான் யோக்யதையற்றவன் என்று பின்வாங்கப்

பார்த்த அடியேனை அந்த எண்ணம் நீங்கி ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்தருளிற்றே; இப்படி மஹோபகாரம் செய்கிற மஹாநுபாவர் தேவரீர் தவிர வேறு யாருளரெனக்கு? தாயும் தமப்பனும் ஆசாரியனுமாகிற உபகாரகர்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு தேவரீரேயாயிற்று! என்று எம்பெருமானை நோக்கி உருக்கமாகப் பேசுகிறார்.

பேசில்—நீ பண்ணின உபகாரத்தை வாய்விட்டுப் பேசத் தொடங்கினால், நீயே பெற்றதாய், நீயே பிறப்பித்த தந்தை; நீயே மற்றையாராவாரும்.—வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெறுகிற தாயும், பிறப்பிக்குமவனான தகப்பனும், ஆத்மாவுக்கு உற்றநன்மைகளைச் செய்து விலக்ஷணஜன்மத்தைக் கொடுக்கிற ஆசார்யனும் ஆகிய ப்ரஸித்தர்களான உபகாரகர்கள் மூவரும் அடியேனுக்கு தேவரீர்தாம். அயோக்யனென்று பின்வாங்கி தேவரீரை அடியேன் நினையாமலும் புகழாமலுமிருந்திட்டால் என்னுடைய ஸத்தையே போய்விடும்; அது போகாதபடி காப்பாற்றியருளின உபகாரகர் தேவரீரேயாதலால், ஸத்தைக்கு ஹேதுபூதர்களான தாய், தந்தை ஆசாரியர்கள் மூவரும் தேவரீரேயாயிற்றன்றோ என்கை.

மூன்றுமடியின் முதலிலுள்ள மாய என்பது ஸம்போதநம் (விளி); உன்னுடைய ஆச்சரிய சேஷ்டிதத்தை என்ன சொல்லுவேனப்பா! என்று கருத்து. "புகழ்வோம் பழிப்போம்" என்று கொண்டிருந்த எண்ணத்தைத் தவிர்த்து "என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே" என்னும்படி பண்ணினவிது என்ன ஆச்சரியம்! என்கிறார் போலும்.

மாமாயவளை மாய முலைவாய்வைத்த என்று பூதனையின் முலையைச் சுவைத்த வ்ருத்தாந்தத்தை எடுத்துக் காட்டியது—பிள்ளையாயிருந்து முலையுண்கிற பாவனையிலே அப்பூதனையின் உயிரை முடித்தது எப்படி ஆச்சரியமோ அப்படியே தான் இதுவும் ஒரு ஆச்சரியம் என்றபடி. உன்னைக் கொல்வதாக வந்த அவளை நீ கொன்று உலகுக்கு ஓருயிரான உன்னை ரக்ஷித்துத் தந்த உபகாரம் போலே இதுவும் ஒரு உபகாரங்காண் என்றதாகவுமாம்.

மாயவள் மாய முலைவாய்வைத்த வரலாறு:—க்ருஷ்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு

மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்கிறானென்பதையறிந்து அக்குழந்தையை நாடி புணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவுகிற க்ரமத்திலே அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

நீகாட்டும் நெறி எற்றேயோ? = அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கப் பார்த்த வென்னை வசப்படுத்தி உன் பக்கலிலேயே அவகாஹிக்கும்படி ஒரு வழி காட்டிற்றே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்கை. எற்றே என்பது அதிசய விரக்கச் சொல்; எற்று—எத்தன்மையது!. ... ... (௫)

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ? நின்பால் * கருமா
முறிமேனி காட்டுதியோ? * மேனாள்—அறியோமை
என்செய்வா னெண்ணினாய்? கண்ணனே! * ஈதுரையாய்
என்செய்தால் என்படோம் யாம்? (௬)

கண்ணனே — எம்பெருமானே!,

நெறி காட்டி நின்பால் நீக்குதியோ — கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி (இவற்றை அநுஷ்டித்துப் பலன் பெறுவாய் என்று சொல்லி என்னை) கை விட்டு விடப் பார்க்கிறாயோ? (அல்லது)

கரு மா முறி மேனி காட்டுதியோ — கறுத்த மாமரத்தின் தளிர் போன்ற (உனது) திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பித்து அநுக்ரஹிக்க நினைக்கிறாயோ?

மேல் நாள் — அநாதி காலமாக

அறியோமை — அறியாதவர்களான எங்களை

என் செய்வான் எண்ணினாய்	என்ன செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறது ?	என் செய்தால்	நீ எமக்கு என்ன நன்மையைச் செய்தாலும்
ஈது உரையாய்	தேவரீருடைய திருவுள்ளமின்னதென்பதை அருளிச் செய்யவேணும் ;	யாம் என் படோம்	யாம் என்ன அநர்த்தத்தைத்தான் அநுபவிக்க மாட்டோம்.

* * *—[நெறிகாட்டி.] ‘நம்மை விட்டுப் பின் வாங்கப் பார்த்த இவ்வாழ்வாரை நாம் உபாயமாகப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டோம்; இனி இவர் நம்மை நினைப்பதும் துதிப்பதும் செய்து கொண்டிருக்கப் போகிறார்; அப்படியே யிருக்கட்டும்; அல்லும் பகலும் அழுது கதறிக் கொண்டிருக்கட்டும்; நம்மைக் கிட்டி அநுபவிக்க விரும்பினாகில் கருமம் ஞானம் முதலிய ஸாதநங்களை அநுஷ்டித்து மெதுவாக வந்து சேரட்டும்’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்ட ஆழ்வார் அப்பெருமானையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார் ;—பெருமானே ! உனக்கு ஸ்வாதந்திரியம் என்கிற ஒரு குணமும், நிர்ஹேதுகக்ருபை என்கிற ஒரு குணமும் உண்டு ; எந்த குணத்தைச் செலுத்தி நீ காரியம் செய்ய நினைத்தாலும் செய்யக்கூடும். சிலவிடத்தில் ஸ்வாதந்திரியத்தைச் செலுத்திக் கைவிடப் பார்ப்பாய் ; சிலவிடத்தில் நிர்ஹேதுக கருணையைச் செலுத்தி வலிகட்டாயமாகக் கைக்கொள்ளப் பார்ப்பாய். இப்படி எத்தனையோ செய்துமிருக்கிறாய். இப்போது அடியேன் விஷயத்தில் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது எது? ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டிக் கைவிடப்பார்க்கிறாயோ ? அல்லது, திருவருளைக் காட்டி அழகிய திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பித்து விஷயீகரிக்கப் பார்க்கிறாயோ? எப்படி நீ செய்தாலும் அப்படிக்கு என்னைப் போன்ற ஸம்ஸாரிகள் உடன்பட வேண்டியவர்களேயன்றி உன்னை நியமிக்கவல்லார் ஆருமில்லை ; ஆனாலும் ‘இன்னது செய்ய நினைத்திருக்கிறேன்’ என்பதைச் சோதிவாய்திறந்து சொல்லிவிட்டால் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும்—என்கிறார்.

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நின்பால் ? — நெறியென்றால் வழி ; வழியாவது உபாயம்; பகவத் கீதையில் சரமச்லோகத்துக்குக் கீழே

விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநங்களை இங்கு நெறி யென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் எவ்விதமான அலைச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக உறுதி கொண்டு மார்பிலே கைவைத்து உறங்குங்கள்" என்பன்; எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானோ அவர்களுக்கு அருந்தொழில்களை அளவில்லாதபடி விதித்து 'இவற்றைச் சரியாகச் செய்து பேறு பெறுங்கள்' என்பன். ஆகையாலே நெறிகாட்டுகை யென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது— 'இது கர்மயோகம்; இது ஜ்ஞாநயோகம், இது பக்தியோகம்; இவற்றுள் ஏது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்' என்றுசொல்லி, தான் உதாஸீநனாய் விடுகை. நெறிகாட்டி நின்பால் நீக்குதியோ?=உன்னையொழிய வேறொருபாயத்தைக் காட்டி உன்பக்கலில்நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ என்றவாறு.

நளமஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடவையிலே ஒரு தலையையறுத்து 'இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி; இது கோஸலதேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் வேணுமானாலும் போய்க்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டு அகன்ற கதையை இங்கு நினைப்பது.

கரு மா முறி மேனி காட்டுதியோ?=திர்மேஹதுக விஷயீகாரத்திற்கு அடியேனை ஆளாக்கப்பார்க்கிறதோ என்கை. ["నాయమాత్మా ప్రవచనేన లభ్యో న మేధయా న బహునా శ్రుతేన। యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యః తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూం స్వామ్

நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந. யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்"] என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி—எவனை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவனுக்குத் தனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிபூர்ணதயா விஷயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கடவனாகையாலே, மேனி காட்டுதியோ வென்கிறார். முறியென்று தளிர்க்குப் பெயர்; முறிக்கப்படுவது முறி யென்று காரணப்பெயர். மாமுறி—மாந்தளிர்; அதுபோல் ஸுகு

மாரமாயும், கரு—ச்யாமளமாயுமிருக்கிற திருமேனியைக் காட்டியருள நினைக்கிறாயோ?

கண்ணனே! மேனாள் அறியோமை என்செய்வா னெண்ணினாய்? = அநாதிகாலமாக அவிவேகியாய்க்கிடக்கிற அடியேன் திறத்தில் எது செய்ய நினைத்திருக்கிறது? நிக்ரஹமோ? அல்லது அநுக்ரஹமோ? சொல்லவேணும். மேனாளறியோமை என்றதன் கருத்து யாதெனில்; ஒன்றிலும் அறிவில்லாத அடியேனுக்கு உபாயாந்தரங்களை விதித்தால் என்ன செய்யமுடியும்? தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு அஜ்ஞரும் அசக்தருமன்றோ இலக்கு; ஞானமுள்ளவர்களும் சக்தியுள்ளவர்களும் தங்களுடைய ஞானசக்திகளைக் கொண்டு கரையேறிவிடக் கூடும்; அறிவில்லாதவர்களும் அசக்தர்களுமே தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்திற்குப் பாத்திரமாகக் கூடியவர்களாதலால் அஜ்ஞனை அடியேன் நெறிகாட்டி நீக்குவதற்கு உரியவனல்லேன்; கருமாமுறிமேனி காட்டுவதற்கே உரியேன்—என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் படும்படி சொல்லுகிறாரென்க.

என்செய்தாலென்படோம் யாம் = இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு; நீ ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்த்தாலும் ஸரி; அநுக்ரஹித்துத் திருமேனியை ஸேவைஸாதிப்பித்தாலும் ஸரி; திருவுள்ளமானபடி எது செய்தாலும் அதன்படி அடியேன் உடன்படத்தக்கவனே யொழிய வேறு என்ன தடை செய்யப்போகிறேன்—என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, நீ என்ன நன்மை செய்தாலும் அதைத்தாங்கிக்கொள்ள என்னால் முடியப்போகிறதோ? யானையைக் குளிப்பாட்டி வைத்தாலும் நொடிப்பொழுதில் தும்புதூசுகளையே வாரி மேற்கொள்ளுமாபோலே, நீ செய்யும் நன்மையையும் கெடுத்துக் கொண்டு தீமையையே ஏறிட்டுக்கொண்டவனாவேன்—என்கிறார் என்னவுமாம். ... ... (௬)

யாமே அருவினையோம் சேயோம் * என்னெஞ்சினார்
தாமே அணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார் *—பூமேய
செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து * பாரிடந்த
அம்மா! நின் பாதத் தருகு. (எ)

பூமேய	தாமரைப் பூவில் பொருந்தியிருக்கிற	அம்மா	ஸ்வாமீ!
செம் மாதை	* ஹிரண்ய வர்ணையான பிராட்டியை	நின் பாதத்து அருகு	தேவரீருடைய திருவடிகளின் ஸமீபத்திலே
நின் மார்வில் சேர்வித்து	தனது திருமார்பிலே சேர்த்துக் கொண்டவரும்	என் நெஞ்சினார் தாமே	என்னுடைய நெஞ்சு தானே
		அணுக்கராய் சார்ந்தொழிந்தார்	அந்தரங்கமாகச் சென்று சேர்ந்து விட்டது;
பார் இடந்த	(பிரளயத்திலழுந்தின இடந்த) பூமியைக் குத்தியெடுத்தவருமாகியிருக்கிற	அருவினையோம்	போக்க முடியாத பாவத்தைப் பண்ணியுள்ள
		யாமே	நாங்கள் மாத்திரம்
		சேயோம்	தூரத்திலிருக்கிறோம்.

* * * [யாமே அருவினையோம்.] "கருமா முகில்மேனி காட்டுதியோ?" என்றுமோர் கிழ்ப்பாட்டில் 'ஆழ்வீர்! இதோ என்னுடைய கருமாமுகில்மேனியைப் பாரும்,' என்று எம்பெருமான் சொல்லப் போகிறானென்றும் திருமேனி ஸேவை கிடைக்கப்போகிறதென்றும் ஆவல் கொண்டிருந்தார்; நெஞ்சுக்கு மாத்திரம் ஸேவை ஸாதித்த படியே யொழிய, கட்கண்ணால் காணும்படியாகவும் கைகளாலே அணைத்துக் களிக்கும்படியாகவும் ஸேவை ஸாதிக்கப்பெறவில்லை. அப்படி பெறாததனாலே தமக்குண்டான கஷ்டத்தைக் கூறுகின்றாரிதில்.

"பூமேய செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்துப் பாரிடந்த அம்மா!, என் நெஞ்சினார் தாமே அணுக்கராய் நின்பாதத்தருகு சார்ந்தொழிந்தார்; அருவினையோம் யாமே சேயோம்" என்று அந்வயம். முதலிலேயே நான் எனது நெஞ்சைக்கூவி "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று என்னோடு சேர்ந்து நீ காரியத்தை நடத்து என்று சொல்லி வைத்திருந்தும் என் சொல்லை லக்ஷியம் பண்ணாத அந்த நெஞ்சானது என்னை நெடுந்தூரத்திலே தனிப்பட விட்டுவிட்டுத் தான் மாத்திரம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கமாக அணுகி அங்கேயே லயித்துவிட்டது; அது நல்ல பேறு பெற்றுவிட்டது; நான்தான் இப்படி தூரஸ்தனாய் வருந்திக் கிடக்

கிறேன்; நான் பண்ணின பாவமிது! என்கிறார். ஆழ்வார் தம்மைப்போலே இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய மத்தியில் இருந்தாலும் அவருடைய திருவுள்ளம் மாத்திரம் பகவத் பாதாரவிந்தத்திலேயே அழுந்தியிருக்கு மென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சேயோம் = சேய்மை என்னும் பண்படியாய்ப் பிறந்த தன்மைப்பன்மைவினைமுற்று. சேய்மையாவது தூரம்; தூரத்திலுள்ளவன் சேயோன்; சேயோம் என்றது-தூரத்திலிருக்கிறோம் என்றபடி. "என்னெஞ்சு சார்ந்தொழிந்தது" என்ன வேண்டியிருக்க, நெஞ்சினார் என்றும் சார்ந்தொழிந்தார் என்றும் உயர்திணையாகக் கூறியது- எம்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள கௌரவத்தினால் அவனிடத்து ஆழங்காற்பட்ட மனத்தை உயர்த்திக்கூறவேணு மென்ற கருத்தினாலாம். அணுக்கர்—அந்தரங்கர், ஸமீபத்திலுள்ளவர்.

"நேமிய செம்மானை நின் மார்வில் சேர்வித்து" என்ற விடத்துக் கடல் கடைந்த வரலாற்றையும், "பாரிடந்த" என்றவிடத்து வராஹாவதாரவ்ருத்தாந்தத்தையும் அநுஸந்திப்பது ... ... (எ)

அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம் * அன்பே
பெருகும்மிக இதுவென்? பேசீர் *—பருகலாம்
பண்புடையீர்! பாரளந்தீர்! பாவியேம் கண்காணரிய *
நுண்புடையீர்! நும்மை நுமக்கு. (அ)

பருகலாம் பண்பு உடையீர்	வாய்மடுத்துப் பானம் பண்ணுதற்கு உரிய திருக்குணங்களை யுடையவரே!
பார் அளந்தீர்	(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தால்) பூமியெல்லா மளந்தவரே!
பாவியேம் கண் காண்பு அரிய நுண்பு உடையீர்	பாவிகளான எங்களுடைய கண்களாலே காணமுடியாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவரே!
நும்மை	உம்மை
அருகும்	கிட்டுவதையும்

சுவடும்	கிட்டுவதற்கான உபாயத்தையும்
தெரிவு உணரோம்	(நாங்கள்) அறுத்தறிந் தோமில்லை;
(அப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)	
நுமக்கே	உம் விஷயத்திலேயே
அன்பு மிக பெருகும்	(எமக்கு) ஆசையானது மிகவும் பெருகாநின்றது;
இது என்	இதற்கு என்ன காரணம்?
பேசீர்	நீர்தாம் சொல்லவேணும்.

* * *—[அருகுஞ் சுவடும்.] எம்பெருமான் ஞானசக்ஷுர்மாத்திரம் விஷயமானானையன்றி, கண்களால் காணவாவது கைகளாலணைக்கவாவது விஷயமாகவில்லை என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி கண்ணால் காணப்பெறாதிருக்கச் செய்தேயும், கண்ணால்கண்ட விஷயங்களிற் போல அன்பு அதிகரித்து வருகின்றதே. இதற்கு என்ன காரணம்? சொல்லாய் என்று அப்பெருமானையே கேட்கிறார்.

"பருகலாம் பண்புடையீர்! பாரளந்தீர்! பாவியேம் கண் காண்பரிய நுண்புடையீர்! நும்மை அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்; (அப்படியிருந்தும்) நமக்கே அன்புமிகப் பெருகும்; இது என்? பேசீர்" என்று அந்வயம்.

பருகலாம் பண்புடையீர்= பண்பு என்று பொதுவாகக் குணத்தைச் சொல்லுகிறது; இவ்விடத்தில், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் என்கிற குணங்களில் நோக்கு. "கணைநாணில் ஓவாத்தொழிற் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே!, ஓவாத ஊணாகவுண்" என்று மேலே அருளிச்செய்கிறபடி பகவத்குணங்களை உணவாகக் கொள்ளுகிறவராதலால் பருகலாம் பண்புடையீர் என்கிறார். அப்படிப்பட்ட பண்பு உலகளந்த சரிதையில் விளங்கிற்றென்பார் போல அடுத்தபடியாகப் பாரளந்தீர் என்கிறார். [பாவியேம் இத்யாதி.] பாவிகளான என்போன்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய கட்புலனுக்கு இலக்காகாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவரே! என்றபடி. நும்மை அருகும் தேரிவுணரோம், சுவடும் தேரிவுணரோம்= * "கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு நாயகம்" என்றபடி நீ எங்கனும் நிறைந்திருந்தாலும் அருகில் இருப்பதாக உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; (நீ எனக்கு ஸமீபத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்கவில்லையென்றபடி.) இப்போது அப்படி தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும், இனி என்றேனுமொருநாள் தெரிந்துகொள்ள வழியுண்டோ என்னில்; சுவடுந் தேரிவுணரோம்= சுவடாவது அடையாளம்; உன்னுடைய ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குரிய அடையாளமு மொன்றுங் கண்டிலேன். என்னிடத்தில் ஏதாவது யோக்யதையிருந்தால் அந்த

* திருவரங்கக் கலம்பகம்—1.

போக்யதை நிமித்தமாக உன் ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைக்கவழியுண்டு; அப்படிப்பட்ட போக்யதை ஒன்றும் என்பக்கல் இல்லாமையாலே அந்த நினைவுக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்கை. சுவடு என்பதற்கு போக்யதை என்கிற பொருளுங்கொள்ளலாம். திருவயோத்தியில் பிராட்டி இராமபிரானோடு பன்னிரண்டாண்டு கலந்திருந்து அவனுடைய ரஸிகத்வத்தை அறிந்தாற்போலே நான் உன்னோடு கலந்தவனுமல்லேன், உனது ரஸிகத்வத்தை அறிந்தவனுமல்லேன்; ஆயினும், அன்பு மாத்திரம் எனக்கு உன் மீதே வளர்ந்து செல்லுகின்றதே! இதற்கு என்னகாரணம்? சொல்லவேணும்—என்கிறாராகவுமாம்.

ஆசார்யஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் [பக்தாவஹஸூத்ரத்தில்] "அருகுஞ் சுவடும் போலே" என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யா நின்ற மணவாளமாமுனிகள்—"உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது; இதுக்கு அடி அருளிச்செய்யவேணும்" என்று இப்பாசுரத்திற்குக் கருத்து அருளிச் செய்தமை இங்கு நோக்கத்தகும்.

"பாட்டின் முடிவில் நும்மை நுமக்கு என்றிருக்கிறதே; அதற்கு எங்கே அந்வயம்?" என்று நஞ்சீயர் பின்னை திருநறையூரரையரைக் கேட்டபோது அவர் "நும்மை அருகுஞ் சுவடுந் தெரிவுணரோம்; நமக்கு அன்பே பெருகும் மிக" என்று அந்வயித்துக் காட்டிப் பொருளுரைத்தாராம். ... ... (அ)

நுமக்கடியோ மென்றென்று நொந்துரைத்தேன் ? * மாலார்
தமக்கவர்தாம் சார்வரிய ரானால் *—எமக்கினி
யாதானும் ஆகிடுகாண் நெஞ்சே ! * அவர்திறத்தே
யாதானும் சிந்தித் திரு. (கூ)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	மாலார் தமக்கு	அவ்வெம்பெருமானை நோக்கி
(மாலார்) அவர் தாம்	எம்பெருமானுகிற அப்பெரியவர் தாம்	நுமக்கு அடியோம் என்று என்று	"நாங்கள் உமக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்" என்று பலதடவை
சார்வு அரியர் ஆனால்	நமக்குக்கிட்ட முடியாதவரா யிருக்கும்போது		

நொந்து உரைத்து என்	வாய் நோவச் சொல்வதில் என்ன பயன்?	அவர் திறத்தே	அப்பெருமான் விஷயமாகவே
இனி	இன்று முதலாக	யாதானும் சிந்தித்து இரு	எதையாவது சிந்தித்துக்கொண்டு இருப்பாயாக.
எமக்கு ஏதானும் ஆகிடு காண்	நமக்கு எது வேணுமானாலும் நேரட்டும்;		

* * *—[நமக்கடியோம்.] எம்பெருமானுடைய திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆசை கொண்ட தம்முடைய மநோரதப்படியே அவன் ஸேவை தந்தருளாமையால் அவனிடத்தில் வீணாக அன்புவளர்ப்பதில் என்ன பயன்? என்று நினைத்த ஆழ்வார் 'இனி நாம் எம்பெருமானை நோக்கிப் பஜனைப் பாட்டுகள் பாடுவது அநாவச்யகம்; "எனக்கு நீயே கதி, எனக்கு நீயே கதி" என்று பலகாலும் சொல்லுவதில் என்னப்ரயோஜனம்? எவ்வளவு கதறினாலும் அந்தப் பெரியவர் நம்மை லக்ஷியப்பண்ணுகிறதில்லை; ஆகையால், இனி நாம் அப்பெருமானை நோக்கி "நமக்கு அடியோம்" என்று சொல்வதை நிறுத்திவிட வேண்டியது—எனக் கருதி அக்கருத்தை இப்பாட்டில் முன்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். அதற்கு மேல், இந்த உறுதியுடனே நாம் இருந்துவிடமுடியுமா' என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார்; க்ஷணகாலமும் இப்படி யிருந்திட முடியாதென்று துணிந்து, நெஞ்சை நோக்கி 'நெஞ்சே! அப்பெருமான் நம்மை அநுக்ரஹித்தாலும் அநுக்ரஹிக்கட்டும், நிக்ரஹித்தாலும் நிக்ரஹிக்கட்டும்; திருவுள்ளமானபடி செய்திடட்டும். நீ மாத்திரம் சிந்தனையை அவர் விஷயத்திலேயே செலுத்திக்கிட' என்கிறார் பின்னடிகளில்.

"மாலார் தாம் சார்வரியரானால் (அந்த) மாலார் தமக்கு நமக்கடியோமென்றென்று நொந்து உரைத்து என்?" என்று முன்னடிகளின் அந்வயம். மாலார்தாம்='ஆச்ரிதர்களிடத்தில் வ்யாமோஹமே வடிவு கொண்டவர்' என்று பேர் மாத்திரமேயா யிருக்கிற அவர் என்றவாறு. சார்வு அரியரானால் என்றது—நமக்கு நெருங்கியநுபவிக்கக் கூடாதவராயிருக்கையினால் என்றபடி. நாம் ஆர்த்தியோடே நமக்கடியோம் நமக்கடியோம் என்று எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அவன் ஸேவைஸாதியாதிருக்குமளவில் அந்த வார்த்தையை

நாம் வாய் நோவ வீணைப் பலகால் சொல்லிக் கதறுவதில் யாது பயன்? நெஞ்சு உலரக் கதறுவது எதுக்கு? என்கை. நொந்து உரைத்தலாவது—ஆர்த்தியோடே சொல்லுதல்; வாய் நோவச் சொல்லுதலுமாம். பசித்தபோது சோறிடாதவனை நோக்கிச்சோறு சோறு என்று பலகால் கத்தினாலும் வாய் தானே நோகும்.

நெஞ்சே! எமக்கு இனி யாதானுமாகிடுகோண்; அவர் திறத்தே யாதானும் சிந்தித்து இரு=‡ "நல்ல என் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?" என்றாற் போலே, மிக்க பெரியவரான அவரை இன்னபடி செய்க வென்று நியமிக்க ஆராலாகும்; அவர் * நெறி காட்டி நீக்கிலும் நீக்கட்டும்; * கருமாமுகில்மேனி காட்டினாலும் காட்டட்டும்; நீ அவர் விஷயமாகவே எதையாவது சிந்தித்திரு.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—"[அவர் திறத்தேயாதானும் சிந்தித்திரு] பேறும் இழவும் இரண்டுமொக்குமென்றிருக்கலாமோ? நம்முடைய ஸத்தைக்கு § அவன் வேணுமேயென்ன; ஸத்தைக்கு இதெல்லாம் வேண்டா காண்; அவர் நம்மை வேண்டாவென்றத்தை நினைத்திருக்கவமையும்; நம்முடைய ஸத்தைக்கு அவர் ஸத்தையிறே காரணம்." என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆழ் பொருளை என் சொல்வோம். 'எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால்தானே நமக்கு ஸத்தை; அவன் நம்மை அநுக்ரஹியாது நிக்ரஹித்து விட்டாலும் அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று சொல்லலாமோ? "எமக்கினியாதானுமாகிடுகோண்" என்று எப்படி சொல்லலாம்? என்னில்; அவனுடைய அநுக்ரஹம் போலே அவனுடைய நிக்ரஹமும் நமக்கு அநுஸந்தேயமே. நம்மைப்பற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதனையே அபேக்ஷிதம். அது அநுக்ரஹரூபமாகவோ நிக்ரஹரூபமாகவோ எதுவாகிலுமாகலாம். திருவாய்மொழியிலும் [4-7-3.] "கூவிக்கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனி சோர நின்றால், பாவி நீ யென்றொன்று சொல்லாய் பாவியேன் காண

‡ நாச்சியார் திருமொழி—10-10.

§ அவன் வேணுமே யென்றது-அவனுடைய அநுக்ரஹம் வேணுமே என்றபடி.

வந்தே" என்றருளிச் செய்ததன் கருத்து நோக்கத்தக்கது. எம்பெருமான் விருப்பான வார்த்தையோ வெறுப்பான வார்த்தையோ ஏது சொன்னாலும் அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; கண் முன்னே வந்து தோற்றிச் சொல்ல வேணுமென்பதொன்றே வேண்டுவது என்கிறானன்றே. ஆண்டாளும் ‡ "செம்மையுடைய திருமார்வில் சேர்த்தானேலும் ஒரு நான்று, மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே" என்றாள்;—கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனது கொங்கையை அணைத்துக் கொள்ள வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என் விருப்பத்தின்படி அவன் அணைத்துக் கொள்வனேல் நன்று; அப்படி அணைத்துக் கொள்ளாத் திருவுள்ளமில்லையாகில், என் முகத்தைப் பார்த்து 'எனக்கு உன்மேல் அன்பு ஒன்றுமில்லை, உன்னைக் கைவிட்டேன், நீ போ' என்று வாய் திறந்தொன்று சொல்லிவிட்டிடும்; அதுவு எனக்கு மிகவும் ப்ரியம் என்றாளன்றே. உன்னைக் கைவிட்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையையாவது அவன், முகம் நோக்கிச் சொல்லுவனாகில் அப்போதைய சேவையாவது கிடைக்குமே என்றும் கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங்களால் ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ள வழியுண்டாகலாமென்றும் நினைத்துச் சொல்லுகிறபடியிறே இவை. அதுபோல, இவ்விடத்திலும் 'அவன் திருவுள்ளத்தில் அநுக்ரஹமில்லாமல் நிக்ரஹமே கொண்டிருந்தாலும் அதையாகிலும் சிந்தித்துக் கொண்டிரு' என்றது—நல்லபடியாகவோ தீயபடியாகவோ ஏதேனு மொருவிதமாக நம்மைப்பற்றின எண்ணம் அவனது திருவுள்ளத்தே பட்டிருக்குமாகில் அதுவே போதுமானது. நல்ல அபிப்ராயமோ கெட்ட அபிப்ராயமோ உண்டாம் போது நம்மை ஒரு வ்யக்தியாக நினைத்தன்றோ உண்டாக வேண்டும்; அந்த நினைவுதானே நமக்குப் போதுமானது என்கை.

ஆகிடு—ஆகிடுக. காண்—முன்னிலையசை. ... ... (கூ)

இருநால்வ ரீரைந்தின் மேலொருவர் * எட்டோ
டொருநால்வ ரோரிருவரல்லால் *—திருமாற்கு
யாமார்? வணக்கமார்? ஏபாவம் நன்னெஞ்சே! *
நாமா மிகவுடையோம் நாழ். (ய)

‡ நாச்சியார் திருமொழி 13—9.

இரு நால்வர்	அஷ்ட வஸுக்களென்ன	திருமாற்கு	எம்பெருமானைப் பணிதற்கு
ஈரைந்தின் மேல் ஒருவர்	ஏகாதசருத்ரர்களென்ன	ஆர்	எவ்வளவு மனிசர்?
எட்டோடு ஒரு நால்வர்	த்வாதசாதித்யர்களென்ன	வணக்கம் ஆர்	நம்முடைய பணிவு தான் எத்தன்மையது!
ஓர் இருவர் அல்லால்	அச்விநீ தேவர்களென்ன ஆகிய முப்பத்துமூவமரர்கள் தவிர (மற்றவர்களான)	ஏபாவம்	அந்தோ!;
		நல் நெஞ்சே	நல்ல மனமே!
		நாமா	நாமோவென்றால்
யாம்	நாம்	மிக நாழ் உடையோம்	மிகவும் குற்றமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோமிறே.

* * *—[இருநால்வர்.] எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் அர்ஹரல்லாத நாம் நிறக்கேடாக அவனைச் சிந்தித்தல் செய்து 'அவன் நமக்குத் திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பிக்கவில்லையே!' என்று இப்படி வருத்தப்படுவதிற் காட்டிலும் 'நாம் அயோக்யர்' என்று கை யொழிந்து கிடப்பதே நல்லதென்றே என்று திருவுள்ளம் பற்றின ஆழ்வார், தமது அயோக்யதாநுஸந்தாநமே பண்ணுகிறார் இதில். ஜன்மத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் தூயரான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களன்றோ அவனுக்கு அடிமைசெய்ய அர்ஹதையுடையார்; ஒரு குணமுமின்றிக் குற்றமே வடிவான நாம் அப்பெருமானை வணங்குதற்கு எவ்வளவு?. நாம் என்பதற்கும் நம்முடைய வணக்கமென்பதற்கும் இங்கே என்ன விஷயமிருக்கிறது! என்று தம்முடைய அயோக்யதையைக் கூறி அகலப்பார்க்கிறார். பகவதநுபவம் விலக்ஷணர்க்கே கிடைக்குமத்தனை யல்லது நம்மைப்போன்ற பாவிகளுக்குக்கிடையாதுகாண் நெஞ்சே!; நீ ஏன் வீணாக நாக்கை நீட்டிக் கிடக்கிறாய்? என்கிறார் போலும்.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்க இடமுண்டு;— ‡"நின்னை விண்ணோர் தான் நிலந்தோய்ந்து தொழுவர் நின்மூர்த்தி பல் கூற்றிலொன்று காணலுமாங்கொலென்றே?" என்றபடி எம்

‡ திருவிருத்தம்—92.

பெருமானுடைய வடிவழகில் சிறிதும் ஈடுபாடின்றியே 'எங்களுக்குச் சீர்மைக்கு மருந்து கொடுக்கக் கடவை; பாணனைக் கொல்லு; இரணியனைக் கொல்லு; இராவணனைக் கொல்லு' என்று உடம்பு நோகக் காரியம் செய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்கிற ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான தேவதைகளுக்கு அப்பெருமானுடைய அநுபவம் எளிதாகக் கிடைக்குமேயன்றி, ப்ரயோஜநாந்தர மொன்றையும் வேண்டாதே 'உன் வடிவழகின் அநுபவமே எனக்குப் ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்கிற நமக்குக் கிடைக்குமோ நெஞ்சே'; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்கே தான் காரியம் செய்யக்கடவோமென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பெரியவர்க்கு நம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வம் தோஷமாகவன்றோ திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடக்கிறது; இப்படிப்பட்ட தோஷம் நிறைந்துள்ள நமக்கு அவருடைய அநுக்ரஹம் கிடைக்குமோ என்ன? கிடைக்காது தான்— என்று இன்னொப்பாகச் சொல்லுகிறார் என்றுரைக்கவுமாம். ப்ரயோஜநாந்தரங்களை நச்சினவர்களும் உபாயாந்தரங்களைப் பற்றினவர்களுமான தேவதைகட்குக் காரியம் செய்கிற எம்பெருமான் அநந்யப்ரயோஜநராயும் அநந்யோபாயராயுமுள்ள ஆழ்வார் தமக்குக் கடுகக் காரியஞ் செய்யவில்லையென்றால் இப்படி தானே சொல்லவேண்டும்.

“எண்மர் பதினொருவர் ஈராறுவரோரிருவர்” என்று முதல் திருவந்தாதியில் பொய்கையார் அருளிச்செய்த முப்பத்துமூன்று தேவர்களையே இவரும் சப்தபேதத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். அவர் அஷ்டவஸுக்களை எண்மர் என்றார்; இவர் இருநால்வர் என்கிறார்; அவர் ஏகாதச ருத்ரர்களைப் பதினொருவர் என்றார்; இவர் ஈரைந்தின்மேலொருவர் என்கிறார்; அவர் த்வாதசாதித்யர்களை ஈராறுவர் என்றார்; இவர் எட்டோடொருநால்வர் என்கிறார்; அச்விநீதேவர்களை ஓரிருவர் என்றது மாத்திரம் இருவர்க்குமொத்தது. ஆக முப்பத்துமூன்று தேவர்களைச் சொன்னது ஸமஸ்த தேவர்களையும் சொன்னபடியாமென்பர்; ஆண்டாளும் “முப்பத்து மூவரமரர்க்கு முன் சென்று” என்றாளிறே. வேதமும் “𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃—த்ரயஸ்த்ரிம்சத்வைதேவா:” என்று பலவிடங்களிலும் ஓதாநின்றது. முப்பத்து மூவரமரர்கள் தாம் எம்பெருமானுக்கு உரியவர்கள்; நாம் ஆர், நம்முடைய வணக்கமென்பது யாது?

என்று நைச்யாநுஸந்தானமாகவோ வெறுப்பாகவோ அருளிச் செய்தாராயிற்று. யாம் ஆர்=பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் அயோக்யரான நாம் அவனுக்கு எந்த வகுப்பில் சேர்ந்தவர்கள்? ஸஜ்யவர்க்கங்களுள் ஒரு வகுப்பிலும் சேர்ந்தவர்களல்லோம் என்றபடி. வணக்கம் ஆர்=அயோக்யரான நம்முடைய ஆச்ரயணந்தான் அவனுக்கு எங்ஙனே? நாம் ஆச்ரயித்தோமென்பது அவனுக்கொரு பொருளோ?

❀"பிறைபோது சடையானும் நான் முகனுமிந்திரனும், இறையாக விருந்தேத்த வீற்றிருத்தலிது வியப்பே" என்னும்படியாயுள்ள அவனுக்கு, அறிவொன்றுமில்லாத நம்முடைய வணக்கம் ஒரு வஸ்துவாகவும் இட்டெண்ணத்தக்கதோ வென்றபடி. "வணக்கம் எது" என்னாமல் "வணக்கம் ஆர்" என்று அஃறிணைச் சொல்லுக்கு உயர்திணைவினைச்சொல் இட்டுச் சொன்னது ஒரு வகைக் கவிமரபு. ஏபாவம்=வடமொழியில், అహహ [அஹஹ] హంత [ஹந்த] బత [பத] என்னும் அவ்யயங்கள் போலே தமிழில் இது ஒரு இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்போலும் "இருநிலத்தோர் பழிபடைத்தேன் ஏபாவமே" என்ற திருநெடுந்தாண்டகமுங்காண்க.

திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!=புருஷோத்தமனாகிய அவன் முன்னே நாம் ஒரு பதார்த்தமாக நிற்பதும், அவனை நாம் வணங்கினோமென்பதும் எவ்வளவு தோஷமான விஷயம்!— என்று தம்மில் தாம் கர்ஹித்துக் கொள்ளுகிறபடி. ஏன் இப்படி சொல்லுகிறீர்? என்ன; நாமாமிகவுடையோம் நாழ்என்கிறார். நாமா என்றது—நாமோ வென்றால் என்றபடி. நாம் அளவற்ற குற்றமுடையவர்களன்றோ; ஆனது பற்றி "நாமார் வணக்கமார்" என்றோம் என்கை. இப்பாட்டில் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறாராகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் "நாமாமிகவுடையோம் நாழ்" என்றது "అపరాధసహస్రభాజనమ్ = அபராதஸஹஸ்ர பாஜநம்" என்னுமாபோலே ஸ்வரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாம். அங்ஙனன்றி, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்கு அவர் காரியம் செய்வனேயன்றி அநந்ய ப்ரயோஜநரான நமக்குக் காரியம் செய்வனோ? என்று வெறுப்

❀ திருவாய்மொழி 3-1-10.

பாசுரஞ் சொல்லுகிறீரென்று கொள்ளும் பக்ஷத்தில், இங்கு நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்றது—ப்ரயோஜநாந்தர பரர்களுக்குங் காரியஞ் செய்கிறவரான அவருடைய திருவுள்ளத்தாலே குற்றமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை நாம் உடையோமன்றோ? என்றவாறு. நாழ்—குற்றம். ... ... (ய)

நாழா லமர்முயன்ற வல்லரக்க னின்னுயிரை *
வாழா வகைவலிதல் நின்வலியே *—ஆழாத
பாருநீ வானுநீ காலுநீ தீயுநீ *
நீரும் நீயாய்நின்ற நீ. (கக)

ஆழாத பாரும் நீ	(நீரில்) அழுந்தாம லிருக்கிற பூமியும் நீயிட்ட வழக்கு;	நாழால் அமர் முயன்ற	அஹங்காரத்தினால் யுத்தம் செய்வதில் கைவைத்த
நீரும் நீ	ஜலதத்வமும் நீ;	வல் அரக்கன்	கொடிய இராவணனுடைய
தீயும் நீ	தேஜஸ்தத்வமும் நீ;	இன் உயிரை	இனிமையான பிராணனை
காலும் நீ	வாயுதத்வமும் நீ;	வாழா வகை	வாழ்ந்திருக்க வொட்டாமல்
வானும் நீ	ஆகாசமும் நீ;	வலிதல்	கவர்ந்து கொண்டது
ஆய் நின்ற நீ	இப்படி பஞ்ச பூதங்களையும் வடிவாக வுடைய நீ,—	நின்வலியே	உனக்கு ஒரு மிடுக்கோ? (அல்ல.)

***—[நாழாலமர்முயன்ற.] அநந்யப்ரயோஜநரான நம்மை உபேக்ஷிக்கின்ற எம்பெருமானுடைய சிந்தனை இனி நமக்கு எதுக்காக? அவனைக் குறித்துப் பாசுரஞ் சொல்வதுதான் இனி நமக்கு எதுக்கு? இனி நாம் வாயை மூடிக்கொண்டு கிடப்போம்—என்றிருக்கப் பார்த்தார் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் அவரை அப்படியே இருக்கவொட்டவில்லை; பாசுரம் பேசவே தூண்டிவிட்டான்; இதென்ன அற்புதம்! நாம் வாயைமூடிக் கிடப்போமென்று பார்த்தாலும் பரவசமாகவே வாய் பேசத் தொடங்குகின்றதே! நமது முயற்சி இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் வாய் பேச எழும்புகிறதென்றால் இது பாருடைய செயலாக இருக்கவேணுமென்று ஆராய்ந்தார்; " 𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌗𑍍𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌚𑌲𑌤𑌿 = தேவ விநா த்ருணாக்ரமபி

க சலதி=[அவ்வெம்பெருமானை யொழியத் துரும்பும் எழுந்தாடாது"] என்றிருப்பதனாலே, அவ்வெம்பெருமானே இது செய்விக்கிறானாக வேண்டும்; அவன்றான் மறைந்து உறைந்திருந்து நம் வாயைக் கிளப்புகிறான் போலும் என்று நிச்சயித்து 'இனிநாம் இவன் விஷயமாக வாய்திறப்பதில்லை' யென்று உறுதியாக நாம் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை நடப்போக்கி வாயைக்கிளப்புகின்ற இவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தை நாம் என் சொல்வோம்! என வியப்புற்று, பண்டு இராவணனென்பானோரரக்கன் 'நான் பார்க்கும் தலை சாய்ப்பதில்லை; நிமிர்ந்த தலையைக் குனியவேமாட்டேன்' என்று கொண்டு இறுமாப்புடனிருந்த நிலைமையைத் தொலைத்து அவனைப் பங்கப்படுத்தினான் இப்பெருமான் என்று எல்லாரும் மிக்க புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தோ! இஃதொரு புகழ்ச்சியோ இவனுக்கு? இராவணனது உறுதியைக் காட்டிலும் வலிதான எனது உறுதியைச் சிதைத்து என்னை வாய்திறக்கப் பண்ணுகின்ற இப்பெருமானுக்கு அது ஒரு அருந்தொழிலோ? என்று ஈடுபட்டு எம்பெருமானையே நோக்கி இதனைப் பேசுகிறார்.

(திருமாலே!,) "ஆழாத பாரும் நீரும் தீயும் காலும் வானும் நீயாய் நின்ற நீ, நாழாலமர்முயன்ற வல்லரக்கனின்னுயிரை வாழாவகை வலிதல் நின்வலியே?" என்று அந்வயம். மண் நீர் எரி காற்று ஆகாயம் என்கிற பஞ்ச பூதமுமாய் நிற்கிற நீ என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; "விருத்தமான விபூதிகளைச் சேரவிட்டு அநுபவிக்கிறவுனக்கு என்னைச் சேரவிடுகை ஒரு பணியோ?; விபூதி ஸாமாந்யங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவற்றைச் சொல்லுகிற சப்தம் உன்னளவும் வரும்படி நிற்கிற வுனக்கு, உனக்கே அஸாதாரணமாய் உன்னையல்லது செல்லாதவர்களைச் சேரவிடுகை பணியோ வென்றுமாம்" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மண்ணானது நீரில் கரைந்துவிடும்; நீரானது தீயை அணைத்துவிடும்; இப்படி பரஸ்பரம் விருத்த ஸ்வபாவங்களான பஞ்சபூதங்களை ஒன்றுசேர சரீரமாகக்கொண்டு "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍, 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍=யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்ய ஆப: சரீரம்" என்று வேதங்கள் ஓதும்படி நிற்கிறவுனக்கு அருமை

யென்று சொல்லக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமேயில்லை என்றவாறு. ஆனாலும், நீ அருமையான காரியங்களைச் செய்கிறவன் என்று பாராட்டிச் சொல்லவேண்டுமானால் என்னுடைய உறுதியைப் போக்கடித்து என்னை வாய்திறக்கப்பண்ணின இக்காரியமொன்றே அருமையாகப் பாராட்டிச் சொல்லவுரியது; என் உறுதியைக் காட்டிலும் வலுவான உறுதியையுடையரான இராவணாதிகளைப் பங்கப்படுத்தினையென்பதை அருந்தொழிலாகப் பலரும் பாராட்டிச்சொல்லுகிறார்களே, அது பயனற்ற சொல் என்கிறவாயிற்று.

நாழாலமர்முயன்ற என்றது — வணங்காமுடித்தனமாகிற அஹங்காரதோஷத்தினால் உன்னை எதிரிட்டுச் சண்டை செய்வதாக ஒருப்பட்டு வந்த என்றபடி. அப்படிப்பட்ட வல்லரக்கனுண்டு— பெருமிடுக்கனான இராவணன், அவனுடைய நித்தியமான பிராணனை அந்த சரீரத்தில் வாழவொட்டாமல் கவர்ந்து கொண்டது உனக்கு மிடுக்கோ? வலியே என்றவகாரம்—வலியல்ல என்பதைக் காட்டும். என்னுடைய உறுதியைப் போக்கினது வலியேயன்றி அவனது உயிரைப் போக்கினது வலியல்லகாண் என்கை. ... (கக)

நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றாய்? *
போயொன்று சொல்லியென்? போநெஞ்சே! *— நீயென்றும்
காழ்த்துபதேசந்தரினும் கைக்கொள்ளாய் * கண்ணன்தாள்
வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு. (கஉ)

நெஞ்சே — ஓ மனமே!;
ஆழ் துயரில் — அகாதமான துக்கஸாகரத்தில்
வீழ்விப்பான் — என்னைக்கொண்டு போய்த் தள்ளுவதாக
நின்று உழன்றாய் நீ அன்றே — இடைவிடாதே நின்று யத்னம் பண்ணினது நீயன்றோ;
[என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கப் பார்த்தது நீயேயன்றோ.]

('உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்வித்தது நானன்று; நீரே நும்மை வீழ்வித்துக் கொள்ளுகிறீர்' என்று நெஞ்சு பதில் சொல்ல)
போய் ஒன்று சொல்லி என் — மேன்மேலும் நீயொன்று நானொன்றாக வாதப்ரதிவாதங்கள் சொல்லுவதில் என்ன பயன்?
போ — அது கிடக்கட்டும்.

உபதேசம் தரினும் { ('எம்பெருமானுக்கு நம்பக்கல் உள்ளது வாத்ஸல்ய மொன்றே' என்று உனக்கு நான்) உபதேசித்தாலும்	(இப்போது முடிவாகச் சொல்லுகிறேன் கேள்;) கண்ணன் தான் { எம்பெருமானது திருவடிகளை
நீ தாழ்த்து என்றும் கைக்கொள்ளாய் { நீ என்மேற் கோபங்கொண்டு என்னைக்கும் (அவ்வுபதேசத்தை) குறிக்கொள்கிறாயில்லை;	வாழ்த்துவதே வாழ்த்துவதுதான் வழக்கு நியாயம். (நம்படாய்—முன்னிலையசை.)

* * *—[நீயன்றேயாழ்துயரில்.] கீழ்ப்பத்தாம் பாட்டில் "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே!, நாமா மிகவுடையோம் நாழ்" என்று சொல்லி எம்பெருமானிடத்தில் நின்றும் பின்வாங்கப் பார்த்ததை நினைத்துக் கொண்டு 'அப்படியும் நமக்கொரு எண்ணம் தோற்றிற்றே! என்ன கஷ்டகாலம்!; "ఏకస్మిన్నప్యతిక్రాన్తే ముహూర్తే ధ్యానవర్జితే। దస్యుభిర్ముషితేనేవ యుక్తమాక్రన్దితుం భృశమ్ = ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே—தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம்" [எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாமல் ஒரு க்ஷணகாலம் கழிந்து போனாலும், ஸர்வஸ்வத்தையும் கள்வர் கவர்ந்தால் எப்படி முட்டிக்கொண்டழுவர்களோ அப்படி 'பழுதே பல பகலும் போயின' என்றும் 'அமரர் கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்தன கழிந்தவந்நாள்கள்' என்றும் கதறியழவேண்டும்] என்று சொல்லிக்கிடக்கிறதே; 'எம்பெருமானைச் சிந்தியாமலே யிருந்துவிடுவோம்' என்கிற ஒரு கெட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டாயிற்றே! அந்த எண்ணமே நமக்கு நிலைத்திருக்குமாகில் துக்க ஸாகரத்திலே யன்றோ நாம் மூழ்கிக்கிடக்க வேண்டியதாகும்; எம்பெருமான் றானே அருள் செய்து அந்த எண்ணத்தை ஒழிக்கவே இப்போது தேறினோம்; அவன் அருள் செய்யாவிடில் ஆழ்துயரில் அழுந்தியே போயிருப்போமே!' என்றிப்படியெல்லாம் பலவாறாக வருந்தமுற்று, 'இந்த கெட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டானதற்கு என்ன காரணம்?' என்று பார்த்தார்; "మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః = மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோ

கதயோ ?” என்று எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சுதான் காரணமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே நமக்கு இப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணம் தோன்றினது நெஞ்சின் குற்றமேயாம் என்று நிச்சயித்து, அந்த நெஞ்சோடே வாது செய்யத்தொடங்கினார்—நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றாய் என்று. அதாவது—“திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!” என்று சொல்லி அகன்று அவன் பக்கடலில் நான் விழுந்தேனும்படி என்னைக்கெடுக்க செய்யப்பார்த்த பாவி நீயன்றோ நெஞ்சே! என்றார்.

இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது ஆழ்வாரை நோக்கி, “ஐய! என்ன சொன்னீர்? நானு உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றது; ஸாஹஸமாக நீர் இப்படி சொல்லிவிடுவது யுக்தமன்று; ‘திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்’ என்று சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் ஆலோசித்துப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லும்” என்று சொல்லிற்று.

அதுகேட்ட ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! ஏது நீ ப்ரமாதமாகக் கத்துகிறாய்; “யந்மநஸா த்யாயதி தத்வாசா வததி=யத் மநஸா த்யாயதி, தத் வாசா வததி” என்றும், “மந: பூர்வோ வாகுத்தர:=மந: பூர்வோ வாகுத்தர:” என்றும் ‘நெஞ்சு எதை நினைக்கிறதோ அதை வாய் சொல்லக்கடவது’ என்றுதானே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; அநுபவமும் அப்படி தானேயுள்ளது; ஆனபின்பு நீயில்லாமல் என் வாய்தானே “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்” என்று சொல்லிவிட்டதோ?’ என்றார்;

இதைக்கேட்ட நெஞ்சானது, “ஆழ்வீர்! நீர் சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் சொல்லிப்பாரும்; “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே” என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறீர்; நன்னெஞ்சே! என்று என்னை அழைத்து நீர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீரே யொழிய உமக்கு நான் யாதொன்றும் சொல்லவில்லையே; நீராகவே என்னையழைத்து அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணிவிட்டு, இப்போது “நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றாய்” என்று என் தலைமேல் பழி சுமத்துவது என்ன தருமம்!” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நன்னெஞ்சே! என்று உன்னை நோக்கி நான் சொன்னேனென்பது உண்மையே; அதை நான் இல்லைசெய்ய வரவில்லை; நான் 'யாமார் வணக்கமார்' என்று தப்பாகச் சொன்னால் அதை நீ ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதற்கு நீ இசைந்தாயன்றோ; ஆகையாலே "நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றாய்" என்று நான் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

அது கேட்ட நெஞ்சானது, 'ஆழ்வீர்! பூர்வோத்தர விருத்தமாக நீர் இப்படி வார்த்தை சொல்லுவது உசிதமல்ல; முதலிலேயே நீர் என்னையழைத்து "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று உம்மோடே கூடிக் காரியம் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டீர்; 'நான் சொன்னால் அதை நீ தடுப்பதற்கென்ன?' என்று இப்போது சொல்லுகிறீர்; நான் போகிற வழிக்கே நீ தலையாட்டவேண்டியதென்று எனக்கு நீர் முன்னடியே நியமித்துவிட்டு இப்போது அதற்கு விருத்தமாகச் சொல்லுவது யுக்தமன்று' என்றது.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நெஞ்சே! நான் எப்போதும் விருத்தமாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன்; "இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று நான் சொன்னது உண்மையே; என்ன காரியத்திற்கு உன்னை நான் உடன்படச் சொல்லியிருக்கிறேன் தெரியுமோ? "நயப்புடைய நாவின் தொடைகிளவியுள் பொதிவோம் நற்பூவைப் பூவின்ற வண்ணன் புகழ்" என்றுதானே நான் சொன்னது; பகவத்குணானுபவத்திற்கு உசாத்துணையாயிருக்கும்படி உனக்கு நியமித்தேனே யொழிய "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்" என்கிற அபோக்யதானுஸந்தாநத்திற்கோ உன்னை நான் துணை கூட்டினது?' என்றார்; இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது, அதற்கும் ஏதோ மறுமொழி கூறுவதாகத் தொடங்க, அவ்வளவிலே ஆழ்வார் 'இந்த வாதப்ரதிவாதங்களுக்கு முடிவு எங்கே? இந்த வீணான கக்ஷி ப்ரதிகக்ஷி வார்த்தைகளால் என்ன பயன்?' என்று நினைத்து நெஞ்சை நோக்கி, 'போய் ஒன்று சொல்லி என் போ நெஞ்சே!— போதும் போதும்; நான் ஒன்றுசொல்ல நீ ஒன்று சொல்ல இப்படி மேன்மேலும் வாதப்ரதிவாதங்களை வளர்த்துக்

கொண்டு போவதில் என்ன பலன்?' இத்தலின் பேச்சுகள் ஒழியட்டும் என்கிறார்.

அதற்குமேல் நெஞ்சானது ஆழ்வாரை அடிபணிந்து விநயமுடன் நின்று 'ஸ்வாமிந்! அடியேன்மீது தேவரீர்க்குச் சீற்றம் வேண்டா; அடியேன் தேவரீர்க்கு விதேயனான சேஷபூதன்; ஆனபின்பு அடியேன் தேவரீர்க்கு உகப்பாக எப்படி நடந்துகொள்ள வேணுமோ அப்படி உபதேசித்தருளீர்; அதன்படியே நடந்துகொள்கிறேன்' என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், "உபதேசம் தரினும் நீ என்றும் காழ்த்துக் கைக்கொள்ளாய்—நெஞ்சே! என் உபதேசத்தை நீ லக்ஷியம் பண்ணுகிறாயோ? இதுவரை உனக்கு எத்தனையோ உபதேசங்கள் செய்தாயிற்று. ஒன்றையும் நீ கைக்கொண்டாயில்லை; 'நீர் என்ன எனக்கு உபதேசிக்கிறது?' என்று சீறி உதறித்தள்ளிவிடுகிறாய்" என்று சொல்ல; அதற்கு நெஞ்சானது 'ஸ்வாமிந்! இதுவரை அடியேன் ஒருநாளும் இப்படி அபசாரப்பட்டதில்லை; பட்டிருந்தாலும் க்ஷமிக்கவேணும்; இப்போது அடியேனுக்குக் கர்த்தவ்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக உபதேசித்தருளீர்' என்று வேண்ட, அதற்கு உபதேசிக்கிறார் கண்ணன் தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு என்று. நாம் ஒரு நாளும் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்க்கலாகாது; எம்பெருமான் நம்மையே தேடித்திரிவானாயிருக்க, நாம் விமுகராய்ப் பின்வாங்கலாமோ? அவன் திருவடிகளை வாழ்த்துவதே நமக்கு ப்ராப்தம்காண் என்றாராயிற்று.

காழ்த்து— காழ்த்தலாவது கோபித்தல். உறைப்பாகச் சொல்லுதலுக்கும் பெயருண்டு; அப்போது, காழ்த்து உபதேசம் தரினும்— உனக்கு நான் த்ருடமாக உபதேசித்தாலும் என்றவாறு. கைக்கொள்ளாய்— முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (கஉ)

வழக்கொடு மாறுகொ ளன்றடியார் வேண்ட *
இழக்கவுங் காண்டு மிறைவ !—இழப்புண்டே ? *
எம்மாட் கொண்டாகிலும் யான்வேண்ட * என்கண்கள்
தம்மாற் காட்டுன் மேனிச்சாய். (கங

வழக்கொடு மாறுகொள் அன்று — (இப்போது அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கப் போகிற ஒரு விஷயம்) நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று;

(அது என்னவெனில்)

அடியார் வேண்ட — (மேன்மக்களை நோக்கிக்) கீழ்மக்கள் ஒன்று பிரார்த்தித்தார்களாகில்

இழக்கவும் காண்டும் — (மேன்மக்கள்) கஷ்டப்பட்டாகிலும் காரியம் செய்வதை (உலகில்) காண்கிறோம்;

இறைவ — ஸ்வாமீ!

இழப்பு உண்டே — (என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதற்காக) நீ கஷ்டப்படவேண்டியது ஏதேனுமுண்டோ? (ஒன்றுமில்லை.)

யான் வேண்ட — என்னுடைய வேண்டுகோளுக்காக

எம் ஆள் கொண்டு ஆகிலும் — என்னை அடிமைப் படுத்திக் கொண்டாவது

என் கண்கள் தம்மால் — எனது கண்களுக்கு

உன் மேனி சாய் — உனது திருமேனியின் ஒளியை

காட்டு — காட்டியருளவேணும்.

***—[வழக்கொடு மாறுகொளன்று.] இப்பாட்டில் "கண்ணன்தான் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு" என்று திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தபடியே எம்பெருமானை வாழ்த்தத் தொடங்கினார்; வாழ்த்துவதென்றால் விஷயத்தைக் கண்ணாலே நன்கு கண்டு வாழ்த்த வேணுமே; அப்படிக்கு அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸேவை கிடைக்கவில்லை ஆழ்வார்க்கு; அது கிடைக்காமல் என்னவென்று வாழ்த்துகிறதென்று தடுமாறி, எம்பெருமானை நோக்கி 'இறைவனே! உன் வடிவழகை அடியேனுடைய கண்களுக்குக் காட்டியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கின்றார் இதில்.

வழக்கொடுமாறுகொளன்று—அடியேன் பிரார்த்திக்கிற விஷயம் வழக்கோடு மாறுகொண்டதன்று; வழக்காவது நியாயம்; நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று; நியாயத்திற்கு ஒவ்வாததை அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கின்றிலேன்; நியாயமானதையே சொல்ல வருகின்றேனென்றபடி.

வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போதே இன்னவிஷயமென்று சொல்லாமலே 'அநியாயமாக நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்!

நீர்சொல்லுவது நியாயமோ அநியாயமோ விஷயத்தைக் கேட்டன்றோ நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்; சொல்ல நினைத்த விஷயத்தைச் சொல்லிக்காணீர்' என்ன; அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்டும் என்கிறார். அதாவது—சேஷபூதரா யுள்ளவர்கள் சேஷியை நோக்கி ஏதாவது அபேக்ஷித்தார்களாகில் சேஷியானவன் தான் கஷ்டப்பட்டாகிலும் சேஷபூதர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றக் காணுகின்றோம் உலகத்தில்—என்றபடி. [அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்டும்] 'நம்முடைய அடியார்களன்றோ நம்மை வேண்டுகிறார்கள்; இவர்களுக்கு நாம் உயிரைவிட்டாகிலும் பரிந்து காரியம் செய்யவேண்டாவோ?' என்று நெஞ்சுகலிந்து, பொருளையோ உடலையோ உயிரையோ எதையேனும் இழப்பதற்கும் இசைந்து தங்கள் பேறாகக் காரியஞ்செய்யக் காண்கிறோமே என்கை.

இப்படி ஆழ்வார் சொன்னதைக் கேட்ட எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்! நன்றாகச் சொன்னீர்; உமக்காக என்னை உயிரிழக்கச் சொல்லுகிறீரோ இப்போது; வார்த்தை அழகாயிருக்கிறது!' என்றான். எம்பெருமான் இப்படி திருவுள்ளங் கன்றினாற்போல் அருளிச்செய்வதைக் கேட்ட ஆழ்வார் அநுதபித்து இறைவ! இழப்புண்டே? என்கிறார். அதாவது—உலகில் நடக்கிறபடியை ஏதோ நான் எடுத்துக் காட்டினேனே யொழிய, தேவரீருக்கு இழவு உண்டாகவேணுமென்று அடியேன் சொன்னேன்; தேவரீர் எதையும் இழக்கவேண்டா—என்கை.

இதுகேட்ட எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! உலகத்தில் தலைவரா யுள்ளவர்கள் அடியார் விஷயத்தில் உயிர் முதலியவற்றை இழந்தாகிலும் காரியம் செய்கிறார்களென்று எடுத்துக்காட்டின உம்முடைய கருத்து எனக்குத் தெரியாமையில்லை; நீர் மறைப்பதில் என்ன பயன்? உம்முடைய எண்ணப்படி நான் எதைவேணுமானாலும் இழந்து காரியம் செய்யத் தடையில்லை; "அடியார் வேண்ட இழக்கவுங்காண்டும்" என்று நீர் சொல்லியிருக்கிறீர்; நீர் மெய்யே அடியாராகிலன்றோ நான் காரியம் செய்வேன்; நீர் அடியவர் தானோ?' என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆழ்வார் எம்மாட்கொண்டாகிலும் என்கிறார். நான் அடியவனே அல்லேனோ வென்று உனக்கு ஸந்தேஹமிருக்குமாகில் நீயே என்னை அடியவனாக்கிக் கொண்டாவது காரியஞ் செய்ய வேணும் என்கை. எதைக்கொண்டு உம்மை நான் அடியவனாக்கிக் கொள்வதென்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார் யான் வேண்ட என்கிறார். "[illegible] = ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ரக்ஷ்யனுடைய அபேக்ஷையை மாத்திரமன்றோ ரக்ஷகனான நீ எதிர்பார்த்திருப்பது; நான் இப்போது அபேக்ஷிக்கிறேனன்றோ; இவ்வளவையேகொண்டு காரியஞ் செய்யலாமே. என் வாயால் உன்னை இறைவ! என்று சொன்னேனே; என்னுடைய அடிமைக்கு இசைந்துதானே உன்னை இறைவனென்றேன்—என்றார். அதைக் கேட்ட எம்பெருமான் 'இந்த விபூதியில் இவ்வளவு வார்த்தை சொல்லுவார் ஆர்?' என்று ஆச்சரியப்பட்டுத் திருவுள்ளமுவந்து 'ஆழ்வீர்! உமக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் என்ன? சொல்லும்' என்ன; என் கண்கள்தம்மால் காட்டு உன்மேனிச்சாய் என்கிறார். உனது திருமேனியின் சாயலை என் கண்களுக்குக் காட்டவேணுமென்னுமிவ்வளவே நான் வேண்டுவது என்றராயிற்று.

கண்கள்தம்மால்—உருபுமயக்கம்; கண்கள் தமக்கு என்க. அன்றி, மூன்றும் வேற்றுமைப்பொருளே கொண்டு, உன் மேனிச் சாயை என் கண்களால் நான் காணும்படி செய் என்றுரைக்கவுமாம். சாய் = छाया [சாயா] என்ற வடசொல் சாயை எனத் திரிந்து சாய் எனக் குறைந்தது.

இப்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய வியாக்கியானத்தில் சிறிது வேறுவகையான பொருள் கொள்ளப்பட்டிருப்பதுபோல் தெரிகிறது. அப்பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. .. .. (கக)

சாயால் கரியானை உள்ளறியாராய் நெஞ்சே! *
* பேயார்முலை கொடுத்தார் பேயராய்*—நீ யார் போய்த்
தேம்பூண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் * தீவினையாம்
பாம்பார்வாய்க் கைநீட்டல் பார்த்தி. (கஉ)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!
பேயார்	பூதனையானவள்,
சாயால் கரியானை	நிறத்தால் கரியனான கண்ணபிரானை
உள் அறியார் ஆய்	உள்ளே புகுந்து அநுபவிக்க அறியாதவளாய்
	(அப்பெருமானைக் கொன்றுவிட நினைத்து)
பேயர் ஆய்	அறிவு கெட்டவளாய்
முலை கொடுத்தார்	(விஷம் தடவின) முலையை (உண்ணக்) கொடுத்தாள்;
நீ ஆர்	அவளுக்கு நீ உறவு முறையில் என்ன ஆகவேண்டும்?
	(இப்படி கேட்பது எதுக்காக? என்கிறாயோ? சொல்லுகிறேன், கேள்;)
தேம்பு ஊண் சுவைத்து	ஆத்மா கெட்டுப் போம்படியான சப்தாதி விஷய போகங்களை நீ அநுபவித்து
ஊன் அறிந்து அறிந்தும்	(அதனால்) ஊனமடைந்திருக்கும் உடம்பை நன்றாக நீ அறிந்திருந்தும்
போய்	(நம்முடைய தாழ்வுக்கு நாசகரமான சிறந்த பகவத் விஷயத்தை அநுபவிப்பதாகப்) போய்
தீ வினை ஆம் பாம்பார் வாய் கை நீட்டல் பார்த்தி	அநர்த்தத்தை விளைக்கவல்ல பாம்பின் வாயிலே கை நீட்டுவாரைப் போலே பகவதநுபவம் பண்ணிமுடிப்பப் பார்க்கிறாயே.

* * *—[சாயாற்கரியானை.] கீழ்ப்பாட்டில் "காட்டு உன் மேனிச் சாய்" என்று வடிவழகைக் காட்டுமாறு பிரார்த்தித்தார்; அப்படியே இவர்க்கு வடிவழகைச் சிறிது காட்டுவோமென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினான்; அஃதறிந்த ஆழ்வார் 'அயோக்யனாகிய நான் பரம்பொருளை அநுபவிக்கப் பார்ப்பது தகுமோ?' என்று பழையபடியே நைச்சியம் சிந்தித்து 'நெஞ்சே!, பகவத் விஷயத்தை நீ அநுபவிக்கப் பார்ப்பது அதனைக் கெடுக்கிறபடியன்றோ; பண்டு பூதனை யென்பவள் அவ்வெம்பெருமானைக் கிட்டி அவனைக் கெடுக்கப் பார்த்ததை ஒக்குமன்றோ உனது நினைவும்; அந்தப் பூதனையோடு உனக்கும் உறவுமுறை உண்டுபோலும்' என்கிறார்.

பேயார் சாயால்கரியானை உள்ளறியாராய் பேயராய் முலை கோடுத்தார்—பேய்ச்சி முலை கொடுத்த வரலாறு ஐந்தாம் பாட்டினுரையிற் காணத்தக்கது. "பேய் முலை கொடுத்தது" என்றுவது,

"பேய்ச்சி முலை கொடுத்தாள்" என்றாவது சொல்ல வேண்டியிருக்க, பேயார் என்றும் கொடுத்தார் என்றும் பெருமை தோற்றக் கூறியது என்? எனில்; "உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும், இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினுமியல்பே" என்பது நன்னூற் சூத்திரம். ஆழ்வார்க்கு அப்பேய்ச்சியினிடத்துள்ள கோபத்தினாலும் அவளுடைய இழிவை விளக்கவேண்டியும் பேயார் என்றாரென்க; பெருமைப் படுத்திக் கூறினாரல்லர்.

சாயால் கரியானை என்றது—கரியசாயலையுடையனான கண்ணபிரானை என்றபடி. சாய்—छाया (சாயா) என்ற வடசொற் சிதைவு; நிறம் எனப்பொருள்படும். உள் அறியாராய்= இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்; நிறமழகிய பெருமானை நாம் கிட்டி நல்ல எண்ணத்துடன் பக்தியைச் செலுத்தி உள்ளுற அநுபவிக்கலாமென்று ஆசைப்படாதவளாய் என்னுதல்; (அன்றி,) உள் அறியாராய்=உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாதவளாய்; 'இவன் ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன்; இவனைத் தொலைக்க நம்மாலாகாது; நாம் தொலைந்திடுவோமேயன்றி இவனைத் தொலைக்க நாமார்?' என்று உண்மையுணராதவளாய் என்னுதல்.

பேயராய் முலை கொடுத்தார்= விவேகமற்றவளாய் முலைகொடுக்கிற வியாஜத்தாலே அப்பெருமானை அழிக்கப்பார்த்தாள் என்கை. "உள்ளறியாராய்" என்றவளவே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் "பேயராய்" என்றது அவளுடைய ஞானஹீனத் தன்மையை நன்கு விளக்குதற்காகவாம்.

இங்ஙனே பூதனை செய்த செயலைச்சொன்னவுடனே "நீ யார்" என்கையாலே 'அந்தப் பூதனைக்கு நீ என்ன ஆகவேண்டும்? அவளுக்கு நீ முன்னே பிறந்தாயோ? பின்னே பிறந்தாயோ?' என்று கேட்பதாகப் பொருள்படுகின்றது.

நெஞ்சை நோக்கி நீ யார்? என்று கேட்ட ஆழ்வாரைப்பார்த்து அந்த நெஞ்சானது, "ஆழ்வீர்! படுபாவியான பூதனை செய்தாற்போலே நான் என்ன கொடுந் தொழில் செய்து விட்டேன்? எனக்கு அவளை ஒப்புக்கூறவேண்டிய காரணம் யாது? சொல்வீர்" என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் "தேம்பூண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் தீவினையாம் பாம்பார்வாய் கைநீட்டல்

பார்த்தி" என்று. ஊண் என்று இவ்விடத்தில், விஷயார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. உண்ணப்படுவது ஊண்; சப்தாதி விஷயங்கள் செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களினால் உண்ணப் படுதல் [அநுபவிக்கப்படுதல்] பற்றி அவை ஊணெனப்படும். தேம்புதலாவது நாசமடைதல். தேம்பூண் என்றது—ஆத்மா சிக்கும்படியான விஷயார்த்தங்கள் என்றபடியாயிற்று. பகவத் விஷயத்தை அநுபவித்தலே ஆத்ம ஸத்தை பெறுவதற்கு நேரானதென்றும், மற்ற விஷயங்களை அநுபவித்தல் ஆத்ம நாசமடைவதற்கு நேரானதென்றும் உணர்க. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைச் சுவைக்கையாவது இனிதாக அநுபவித்தல். அப்படி அநுபவிப்பதனாலே உண்டாவது ஊன்; ஊநம் என்ற வடசொல் ஊனென்று கிடக்கிறது; குறைவு என்று பொருள்; கெடுதலான விஷயார்த்தங்களை அநுபவித்து வருவதனாலே நீ மிகவும் குறைவு அடைந்துவிட்டாய்; (அதாவது) அயோக்யனாய்விட்டாய்; இந்த அயோக்யதை உனக்குத் தெரியாமையில்லை; நன்கு தெரிந்திருந்தும், உன்னுடைய நிலைமைக்குத் தகாததொரு தப்புக்காரியத்தை நீ செய்ய நினைப்பது இன்னமும் கெடுதியை விளைத்துக்கொள்ளப் பாம்பின் வாயிலே கை நீட்டு முயல்வதுபோலிரா நின்றது. அயோக்யரான நமக்கு எம்பெருமானை யநுபவிக்க ஆசை பிறப்பது தப்பு; அது அப்பெருமானுக்கு அவத்யம்; நமக்கும் ஸ்வரூப நாசம்—என்று தெளிந்து ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டி யிருந்தும் நீ பகவதநுபவத்திற்கு நாக்கை நீட்டிச் செல்லுகிறாயே! இதைவிட வேறு தீவினையுண்டோ? பாம்புபோலே அநர்த்தத்தை விளைக்கவல்ல தீவினையன்றோ இது. இந்தப் பாம்பின் வாயிலே கை வைக்கவன்றோ நீ பார்ப்பது. ஆகையாலே பூதனைக்கு நீ உறவாகவே யிருக்க வேண்டுமன்றோ. பூதனையானவள் தனக்குக் கேடு வரும்படியான காரியத்தை எப்படி செய்தாளோ, அப்படி நீயும் உனக்குக் கெடுதிவிளையும்படியான காரியத்தைச் செய்யப் பார்க்கிறாயாகையாலே பூதனையோடு ஒப்பாயன்றோ நீ.

பூதனையின் காரியத்தால் எம்பெருமானுக்கு யாதொரு கேடும் விளையாதது போல, ஆழ்வாருடைய பகவதநுபவிருப்பத்தாலும் பகவானுக்கு யாதொரு கெடுதியும் விளையமாட்டாது; இவருடைய

அதிசங்கை மாத்திரமே யுள்ளது—என்பதும் இதில் குறிப்பிடப் படுகிறது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—"பூதனை மனிச்சியாய் வஞ்சித்தாளன்றே; பேயாகையாலே வஞ்சித்தாளத் தனையிறே; உன்னைப்பார்த்தால் பூதனை நித்யஸூரிகளோடொக்கு மிறே."

"பாம்பின்வாய்" என்னாமல் பாம்பார்வாய் என்றது திணை வழுவமைதி; இங்கு ஆர் விகுதி கொடுமையின் கனத்தைக் காட்டும். பார்த்தி=முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. ... (கச)

பார்த்தோர் எதிரிதா நெஞ்சே! * படுதுயரம்
பேர்த்தோதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை *—ஆர்த்தோதம்
தம்மேனி தாள்தடவத் தாம்கிடந்து * தம்முடைய
செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீர். (கரு)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!;
ஓதம்	கடலானது
ஆர்த்து	கோபித்துக் கொண்டு
தம் மேனி தாள்	தம்முடைய திருமேனியையும் திருவடியையும்
தடவ	(அலையாகிற கையினாலே) தடவும்படியாக
தாம் கிடந்து	(அக்கடலில்) பள்ளி கொண்டருளி
தம்முடைய செம்மேனி கண் வளர்வார்	தம்முடைய செந்நிறமான திருக்கண்கள் வளரப்பெறுகின்றவரான பெருமானுடைய
சீர்	திருக்குணங்களை,
படு துயரம் பேர்த்து ஓத	கொடிய துக்கங்கள் நீரும்படி நாம் பேசுவதனால்
பீடு அழிவு ஆம் பேச்சு இல்லை	அவனுடைய பெருமைக்கு அழிவு உண்டாய்விடு மென்பதில்லை;
எதிரிதா பார்த்தோர்	(இவ்விஷயத்தை) கண்ணெதிரே நிற்பதாகக் கண்டு தெரிந்துகொள்.

* * *—[பார்த்தோரேதிரிதா.] கீழ்ப்பாட்டுக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கும் இப்பாட்டு; 'ஹேயரான நாம் பகவானை அநுபவிக்கப் பார்ப்பது பொல்லாங்கு' என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டிலோ வென்னில்; எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசுவதனால் நமது

பாவங்களெல்லாம் தொலையுமாகையால் அது செய்யலாம்; அவனுடைய பெருமைக்கு யாதொரு குறைவும் விளையமாட்டாது என்கிறார்.

ஓதம் ஆர்த்து தம்மேனி தான் தடவத் தாம் கிடந்து தம்முடைய செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீரை நெஞ்சே! எதிரிதாய்ப்பார்த்து ஓர்; படுதுயரம் பேர்த்து ஓதப்பீடு அழிவாம் பேச்சு இல்லை என்றும் அந்வயம். கடலானது ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு (அலைகளாகிற கைகளாலே) திருவடிகளைத் தடவப்பெற்று இனிதாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்ற பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நெஞ்சே! நம் கண்முன்னே நிற்பனவாகக்கொண்டு அநுஸந்தானம் செய்; கங்கையில் நாய் சேர்ந்தால் நாயின் பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, கங்கைக்கு உள்ள பெருமை குறைந்து விடாது; அதுபோல, எம்பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேச, நமது பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு நேரிடுமென்கிற பேச்சுக்கு இடமில்லைகாண்; திருப்பாற் கடலிலே சயனித்துக்கொண்டு 1. "உறங்குவான் போல் யோகு செய்த பெருமானை" என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேசி நமது பாவங்களைப் பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாவோ? அவனுடைய குணங்கள் நம்மால் மறக்கமுடியுமோ? கண்ணெதிரே நிற்பனபோல் தோன்றுகின்றனவன்றோ என்றாராயிற்று.

எதிரிதா=எதிரில் உள்ளது எதிரிது. ஆ—ஆக என்பதன் குறை; எதிரிதாக என்றபடி. படுதுயரம் பேர்த்து ஓத=ஸம்ஸாரத்திலே நாம் படுகிற துக்கங்களை யெல்லாம் உதறிவிட்டு ஆநந்தமாக அக்குணங்களையே பேசுகிறபக்ஷத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; 'நமது துக்கங்கள் தீருவதற்காக' என்று பொருள் கொள்ளில், பேர்த்து என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளவேண்டும்; பேர என்றபடி.

பீடுஅழிவுஆம் பேச்சுஇல்லை=பீடு என்று பெருமைக்குப் பெயர்; உயர்ந்தோருடைய குணங்களைத் தாழ்ந்தோர் பேசினால் உயர்ந்தோருடைய உயர்த்திக்கு அழிவு உண்டாகுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லையென்றபடி.

---

1. திருவாய்மொழி 5. 4. 11.

செம்மேனிக்கண் = மேனி என்று இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. செந்தாமரையின் நிறம்போன்ற நிறத்தையுடைய திருக்கண் என்றவாறு. நித்திரை செய்வதைக் கண்வளர்தலென்பர். சீர் என்னுஞ் சொல் பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் குணங்கள் என்று பன்மைப் பொருள்படும்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால் குணங்களை என்க.

கீழ்ப்பாட்டில் 'பகவதநுபவத்திற்கு நாம் அயோக்யர்' என்று கருதி நெஞ்சைச் சீறி உரைத்தவர் இப்பாட்டில் "சீர் ஓதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை" என்று உரைத்தல் கூடுமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; தம்முடைய தாழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதும், அவனுடைய விலக்ஷணமாய் போக்யமான திருக்குணங்களை நோக்குமிடத்து 'நம் வாயாலும் இக்குணங்களைச் சிறிது பேசி ஆநந்திப்போம்' என்று ஒருப்படுவதும் ஆக இவ்விரண்டும் மாறி மாறி வருமென்றும் இவை ஒன்றோடொன்று விருத்தமல்ல என்றும் கீழே பண்ணியுரைத்தோம். ... ... (௬௫)

சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது *
பேர்வாம னாகாக்கால் பேராளா! * மார்பாரப்
புல்கிநீ யுண்டுமிழ்ந்த பூமிநீ ரேற்பரிதே? *
சொல்லுநீ யாமறியச் சூழ்ந்து. (௬௬)

பேராளா	'மஹாநுபாவனான பெருமானே!
சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது	சிறப்புடன் பிறப்பதையும் சிறப்புடன் வளர்வதையும் செய்யாமல்
பேர் வாமன் ஆகாக்கால்	திருநாமம் வாமனனென்று வைத்துக் கொள்ளாமலிருந்தால்
மார்பு ஆர புல்கி நீ உண்டு உமிழ்ந்த பூமி	உன்னுடைய மார்பால் அணையப்பட்டும் வயிற்றில் வைக்கப்பட்டும் பின்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டும் இப்படி ஸ்வாதீநமாயிருந்த இப்பூமியானது
நீர் ஏற்பு அரிதே	தாரைவார்த்துத் தத்தம் பண்ணிக் கொடுக்கப்பெற முடியாதோ?'
யாம் அறிய	இவ்விஷயத்தை அடியோம் தெரிந்து கொள்ளும்படி
நீ சூழ்ந்து சொல்லு	நீ ஆராய்ந்து அருளிச் செய்ய வேணும்.

* * *—[சீராற் பிறந்து.] "சீர் ஓதப் பெறுநிலாம் பேச் சில்லை" என்றுகீழ்ப்பாட்டில்; அப்படியே அவனுடைய திருக் குணங்களை ஓதத் தொடங்குகிறார்; ஸ்ரீவாமநாவதார குணத்தி லீடுபட்டு அருளிச்செய்யும் பாசுரம் இது.

எல்லா விதங்களாலும் உனக்கே அஸாதாரணமாக உரிமைப் பட்டதான இப்பூமியை நீ பரவசிவிட்டிருந்து பெறவேண்டில், அதற்காக யாசகனாக வரவேண்டுமோ? எல்லாரும் கண்டு ஏசும் படியான குள்ள வடிவமெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ? குள்ள னென்கிற திருநாமமும் தரிக்கவேண்டுமோ? ஸ்ரீராமனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் எவ்வளவோ சீராகப் பிறந்து எவ்வளவோ சிறப்பாக வளர்ந்தவ னன்றோ நீ; அப்படியே பிறந்து வளராமலும், ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீக்ருஷ் ணன் என்றாற்போலே சிறந்த திருநாமங்களை இட்டுக் கொள்ளா மலும், சீரும் சிறப்புமின்றிப் பிறந்து வளர்ந்து பரிஹாஸத்துக்கு ஆஸ்பதமான வாமநனென்ற நாமத்தையும் வஹித்து நின்றது எதுக்கு? இப்படியானால்தான் பூமியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்றும் இல்லாவிட்டால் முடியாதென்றும் திருவுள் ளமோ? என்கிறார்.

இந்தப் பூமி உனக்கே உரிமைப்பட்டதென்பதை மார்பாரப் புல்கி நீ உண்டுமிழ்ந்த என்ற விசேஷணத்தால் விளக்குகின்றார். மார்பாரப் புல்கியென்றது—பூமிப்பிராட்டி திவ்யமஹிஷியா யிருப்பது பற்றி யென்க. பண்டு அண்டபித்தியில் ஒட்டிக் கிடந்த பூமியை, வராஹாவதாரம் பண்ணிக் கோட்டாற்குத்தி ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தபோது மார்பாரப் புல்கி யெடுத்தானென்னவுமாம்.

இப்பாசுரத்தின் தாத்பரியத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ் வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்துள்ள ச்லோகம் வருமாறு:—"క్షితిరియం జనిసంహృతి పాలనైః నిగిరణోద్గిరణోద్ధర ణైరపి వసగిరీశ! తవైవ సతీ కథం వరద వామన! భిక్షణమర్హతి?" [க்ஷிதிரியம் ஜநிஸம்ஹ்ருதி பாலநை: கிரணோத்கிரணோத்தாரணை ரபி—வநகிரீச! தவைவ ஸதீ கதம் வரத வாமந! பிக்ஷணமர் ஹதி?] என்பதாம்; இப்பூமியைப் படைப்பவனும் நீ; அழிப்ப

வனும் நீ; காப்பவனும் நீ; ப்ரளயத்தில் திருவயிற்றில் வைத்து நோக்குமவனும் நீ; பிறகு வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விடுமவனும் நீ; ஆகையாலே உனக்கே உடைமையாயிராநின்ற இந்தப் பூமியை நீ பெறவேண்டிப் பிச்சை யெடுத்தது எங்ஙனே? என்று திருமாலிருஞ்சோலையழகரை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்த ச்லோகம் இது.

அதிமாநுஷஸ்தவத்திலும் இங்ஙனே ஒரு ச்லோக முண்டு; அதாவது—"త్వన్నిమ్నితా జఠరగా చ తవ త్రైలోకీ కిం భిక్షణాదియమృతే భవతా దురాపా? ! మధ్యే తథాపి నవిచక్రమిషే జగచ్చేత్ త్వద్విక్రమైః కథమివ శ్రుతిరంచితా స్యాత్ = த்வந்நிர்மிதா ஜடரகா ச தவ த்ரிலோகீ கிம் பிக்ஷணாதியம்ருதே பவதா துராபா? மத்யே ததாது நவிசக்ரமிஷே ஜகச்சேத் த்வத்விக்ரமை: கதமிவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத்." என்பதாம். கீழ் எடுத்துக் காட்டிய ஸௌந்தரபாஹு ஸ்தவ ச்லோகத்தின் பொருளை இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அடக்கி, உத்தரார்த்தத்தால் அதற்கு ஸமாதாநமருளிச் செய்கிறார். குள்ளவடிவைக் கொண்டு முதலில் யாசித்துப் பிறகு பெரிய வடிவெடுத்து த்ரிவிக்ரமனாக நீ வளர்ந்திராவிடில் உன்னுடைய விக்ரமங்களாலே வேதம் எப்படி அலங்கரிக்கப்படும்; "త్రీణి పదా విచక్రమే విష్ణుర్గోపా అదాభ్యః = த்ரீணி பதா விசக்ரமே விஷ்ணுர் கோபா அதாப்ய:" என்றும் "త్రిర్దేవః పృథివీమేష ఏతాం = த்ரிர் தேவ: ப்ருதிவீமேஷ ஏதாம்" என்றும் உலகளந்த சரிதையைப் பேசி வேதம் புனிதமாவதற்காகவே நீ வாமநாவதாரம் செய்தாயேயன்றி, வேறு வழியால் பூமியை மாவலியிடத்தில் நின்றும் மீட்டுக்கொள்ள முடியாமல் செய்தாயல்லை; பெரும்பாலும் பகவத் பக்தர்களுக்கு உபயோகமில்லாத விஷயங்களையே [யஜ்ஞயாகம் முதலிய காம்யகருமங்களையே] விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போகிற வேதத்தில் இந்த பவித்திரமான சரித்திரத்தைப் பற்றின பேச்சு வருவதற்காகவே நீ வாமனனைப் போனும் என்கை. வேதத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றேயொழிய வாமநாவதாரத்தைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே; வாமநனாகப் பிறந்து பிச்சை யெடுப்பானேன் என்றகேள்விக்கு இது எங்ஙனே

ஸமாதாநமாகுமென்னில்; 1. "நீள்வான் குறளுருவாய் நின்றிரந்து மாவலிமண், தாளாலளவிட்ட" என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலில் "நீள்வான் குறளுருவாய்" என்று—த்ரிவிக்ரமனாக நீள்வதற்காகவே குறளுருவெடுத்ததாகச் சொல்லுகையாலே வாமநாவதாரம் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திற்கு சேஷபூதமாயிருந்ததால் இது ஸமாதானமாகக் குறையில்லையென்க. "பேர்வாமனாகாக்கால்...பூமிநீரேற்பரிதே?" என்று இங்கு எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார்கேட்ட கேள்விக்கே கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் மேல் விவரித்தவண்ணம் ஸமாதாநமருளிச் செய்தாரென்றுணர்க.

சீரால்பிறந்து சிறப்பால்வளராது—சீர் என்றாலும் சிறப்பு என்றாலும் பொருள் ஒன்றே. "சீரால் சிறப்பால் பிறந்து வளராது" என்று அந்வயித்து, மிக்க சிறப்புடனே பிறந்து வளராமல் எனப் பொருள் கொள்க. வளராது என்றவிடத்துள்ள எதிர்மறை, பிறந்து என்றவிடத்தும் கருதத்தக்கது; பிறவாமலும் வளராமலும் என்றவாறு. "பிறவாமலும் வளராமலும் பேர்வாமனாகாக்கால்" என்றால் கருத்து ஒட்டிவரவில்லையே என்று சிலர் மயங்குவர்; 'சிறப்பால் பிறவாமலும் வளராமலும் வாமனாக ஆனாயே, அப்படி ஆகாமற்போனால்' என்று விரித்துக் கொள்ளவேண்டுகையாலே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லையென்க.

பேர்வாமனாகாக்கால்—'வாமநன்' என்றது வாமன் எனச் சிதைந்தது. வாமநனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு குள்ளனாகாவிடில் என்றபடி. பேர் என்பதற்குத் திருநாமமென்று பொருள் கொள்ளாமல் 'பெரிய' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். பெரிய வாமனனென்றது—இவனுக்கு மேற்பட்ட குள்ளனில்லையென்னும்படியான ஒப்பற்ற குள்ளன் என்றபடி.

பேராளா!—பெருமை பொருந்தியவனே! என்றும், பல திருநாமங்களையுடையவனே! என்றும் பொருள்படும். வாமநனென்று பேரிட்டுக்கொண்டது உன் பெருமைக்குத் தகுமோ? என்றும், பேரிட்டுக்கொள்ளப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் இந்தத் திருநாமந்தானா உனக்கு அகப்பட்டது? என்றும் கேட்கிறார் போலும். (கசு)

1. பெரிய திருமொழி. 11—7—2.

சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றாதுவிட்டாலும்
வாழ்ந்திடுவர் பின்னும்தம் வாய்திறவார் *—சூழ்ந்தெங்கும்
வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடிய *
தாள்வரை வில்லேந்தினார் தாம். (௬௭)

எங்கும் சூழ்ந்து	நாற்புறங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டு	அடியார் வேண்டின் அக்கால்	'ஓ ஜனங்களே! நீங்கள் எனக்கு அடிமைப்பட வேணும்' என விரும்பினால்
அரக்கன்	இராவணனுடைய	தோன்றாது விட்டாலும்	ஒரு அடியவனும் அகப்படாதபடி உபேக்ஷிக்கப் பெற்றாலும்
வாள் வரைகள் போல் வன் தலைகள் தாம் இடிய	ஒளி பொருந்திய, மலைகள் போல் வலிதான தலைகளானவை இற்று விழும்படி	வாழ்ந்திடுவர்	(திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு இல்லாமல்) உகந்தேயிருப்பர்;
தாள் வரை வில் ஏந்தினார் தாம்	காலூரத்தை யுடைத்தாய் மலை போன்றதான வில்லைத் தாங்கி நின்றவரான இராமபிரான்	பின்னும்	எக்காலத்திலும்
சூழ்ந்து	(இந்த லீலா விபூதியிலே வந்து) வளைந்துக் கொண்டு	தம் வாய் திறவார்	(பிராட்டிமாரிடத்திலும் இந்த மனக்குறையை) வாய் திறந்து சொல்லிக்கொள்ள மாட்டார்.

* * *—[சூழ்ந்தடியார்.] ஆச்ரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தைப் பேசுகிறார். "எங்கும் சூழ்ந்து அரக்கன் வாள்வரைகள் போல் வன்தலைகள் தாம் இடியத் தாள் வரை வில்லேந்தினார் தாம் சூழ்ந்து அடியார் வேண்டினக்கால் (அடியார்) தோன்றாது விட்டாலும் வாழ்ந்திடுவர்; பின்னும் தம் வாய் திறவார்" என்று அந்வயம். இராவணனது தலைகளை அறுத்துத்தள்ள வலிய வில்லைக் கையிலேந்தி நின்ற இராமபிரானாகிய திருமால் இந்த லீலா விபூதியில் வந்து சேர்ந்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு 'எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்' என்று அபேக்ஷித்தவளவில், "த்வம் மே" என்றால் "அஹம் மே" என்கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித்தனத்தினால் அநாதரவுகாட்டி அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும், அதனால் திருவுள்ளத்தில் சிறி

தாம் வருத்தங் கொள்ளாமல் “நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்ட பக்ஷத்தில் இந்த லீலாவிபூதி ஆளற்று அழிந்துபோய் விடுமென்றோ; இங்ஙன அறியாதபடி கோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள் என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வர்; ஏகாந்தமான ஸந்நிதியிலே யெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள வாய்திறக்கமாட்டார்; “ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம்பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்” என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார் என்றதாயிற்று.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில்—“பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்” என்றருளிச் செய்தபின் “அறிவிக்கவுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்றுநின்றதிறே” என்று அருளிச்செய்தது இந்தப் பாசுரத்தைக்கொண்டேயாம். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:— “‘எதிர்சூழல்புக்கு’ என்கிறபடியே தன்னுடைய சில சைலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநர்களைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்வதாக வந்தவதரித்துத் தமக்கு அடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்றாதொழிந்தாலும் ‘இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; நாம் இவர்களுக்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிறே’ என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர்; அதுக்குமேல், அவர்கள் வைமுக்யம் பண்ணினார்களென்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச் செய்யாரென்கிற சூழ்ந்தடியார் என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்தவர்களுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனும் உட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்து அருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே.” என்று.

இப்பாட்டை மற்றொருவகையாகவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தருளினர்;—"அடியார் சூழ்ந்து வேண்டினக்கால், சூழ்ந்தெங்கும் வாள் வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடியத் தாள்வரைவில் லேந்தினார் தாம் தோன்றாது விட்டாலும் (அடியார்) வாழ்ந்திடுவர்; பின்னும் தம் வாய்திறவார்" என்று அந்வயித்து, அடியவர்களாயுள்ளவர்கள் எம்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டு எமக்கு நீ ஸேவை ஸாதிக்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள எம்பெருமான் அவர்களுக்கு முகங்காட்டாவிடினும், 'அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆகக்கடவது' என்று மகிழ்ந்திருக்கக் கடவர்கள் அடியவர்கள்; 'ஆர்த்தியின்கனத்தாலே நாங்கள் ஓயாது புலம்பி வேண்டினாலும் எங்களுக்கு ஸேவை ஸாதியாமலிருப்பது என்?' என்று ஆக்ஷேபிக்க வாய் திறக்கவும் கடவரல்லர்; அபேக்ஷிப்பது மாத்திரம் அடியவர்களது கடமையேயன்றி அபேக்ஷித்தபடியே அவன் காரியஞ் செய்யாவிடில் அவனை யெதிர்த்து வாய் திறக்க இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை—என்று சேதநர்களின் ஸ்வரூபத்தை நிகமித்தருளிச் செய்வதாக.

முந்தின யோஜனையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; இந்த யோஜனையில் சேதநருடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இரண்டு வகையும் பொருந்தக் குறையில்லை.

சூழ்ந்து எங்கும்=இலங்கை முழுவதையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு என்றபடி. வாள் என்பதும் வரைகள்போல் என்பதும்—அரக்கனது வன்தலைகட்கு விசேஷணங்கள்; வாள் — ரத்னங்களிழைத்த கிரீடங்களணிந்திருக்கையாலே ஒளிபொருந்திய என்றபடி. தாள் வரை வில்=விற்களுக்கு அடிப்பக்கம் உரத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் 'தாள்வில்' எனப்பட்டது; காலுரமுடைய வில் என்றபடி. மலை போல் பிறரால் சலிப்பிக்கவும் ஒண்ணாதபடி சிக்கென்றிருத்தல் பற்றி "வரைவில்" எனப்பட்டது. (கள)

தாம்பாலாப் புண்டாலு மத்தழும்பு தானிளக *
பாம்பாலாப் புண்டு பாடேற்றாலும் *—சோம்பாதிப்
பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா! * உன்
தொல்லுருவை யாரறிவார்? சொல்லு. (கஅ)

தாம்பால் ஆப்புண்டாலும்	(அசோதையினால்) தாம்பு கொண்டு கட்டியடிக்கப் பெற்றாலும்
அத்தழும்பு தான் இளக	அந்தத் தாம்பினால் கட்டினத்தாலுண்டான காய்ப்பு அற்பம் என்னும்படி
பாம்பால்	காளியனென்கிற பாம்பினால்
ஆப்புண்டு	கட்டப்பட்டு
பாடு உற்றாலும்	கஷ்டங்களையடைந்தாலும்
	(சிறிதும் திருவுள்ளம் வருந்தாமல்)
சோம்பாது	(ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில்) சோம்பல்படாமல்
இ பல் உருவை எல்லாம்	இவ்வுலகில் காணப்படுகிற பலபல பிராணிகளை யெல்லாம்
படர்வித்த	விஸ்தாரமாக வுண்டாக்கின
வித்தா	ஆதிமூலமே!
உன் தொல் உருவை ஆர் அறிவார்	உன்னுடைய திவ்ய ஸ்வரூபத்தை அறிவாருண்டோ?
சொல்லு	நீயே சொல்லு.

* * *—[தாம்பாலாப்புண்டாலும்.] ஸம்ஸாரிகள் அபசாரம் பண்ணினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்கமாட்டான் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயன்று; ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுக்குப் பலவகையான துன்பங்களை உண்டு பண்ணினாலும் அப்போதும் அவன் தன் காரியத்தைத் தான் விடுவதில்லையென்கிற மஹா குணத்தைப் பேசுகிறாரிதில்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதரித்தகாலத்து யசோதைப்பிராட்டியாகிற மாதாவானவள் "நீராமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப, ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான்" (சிறிய திருமடல்) என்றபடி வெண்ணெய் களவுகண்ட காரணத்திற்காகக் கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பினால் உரலில் பிணைத்து அடித்துப் பகவானுடைய திருமேனியில் கஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினாள்; 1. "தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு" என்றபடி அவள் தாம்பினால் கட்டினவிடம் காய்ப்புக் காய்த்துக் கிடந்ததென்றும் தெரிகிறது. இது அநுகூலர் அன்பின் மிகுதியால் கட்டின கட்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ஸஹ்யம் என்று கொண்டாலும், யமுனையில் ஒரு துறையிலிருந்து கொண்டு விஷத்தைக் கக்கி அனைவர்க்கும் கொடுமை புரிந்த காளிய நாகத்தோடு பிணங்க நேர்ந்தபோது,

1. முதல் திருவந்தாதி. 22.

அந்த நாகம் கண்ணபிரானைத் தனது வாலால் கட்டிற்றென்றும், எசோதை கட்டின தாம்பினாலுண்டான காப்பு அற்ப மென்னும் படி காளியன் வாலால் கட்டின காப்பு வலிதாயிருந்த தென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற எல்லாரும் அவனைக் கட்டிபடுத்துத் துன்பப் படுத்துவதே இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தின் காரியமாக இருக்கின்றது. இருந்தாலும் எம்பெருமான் தன்னுடைய க்ருஷியில் நின்றும் கைவாங்குவதில்லை. 'நமக்குத் துன்பத்தையே உண்டு பண்ணுகிற இவ்வுலகை அடியோடு ஒழித்திடுவோம்' என்று ஸ்க்ரஷிக்க நினையாமல் 1. "சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்" என்றபடி என்றைக்காவது ஒருநாள் இவ்வுலகம் சீர்படக் கூடுமென்றே திருவுள்ளம்பற்றிச் சிறிதும் சோம்பலடையாமல் ப்ரஜைகளைப் படைக்கின்றானென்று இதனால் சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்பாட்டின் கருத்தைக் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் உத்தரசதகத்தில்—

"సార్వ! త్వత్తః సకలజనితం రఙ్గధామన్! దురాశాపాశేభ్య స్సు యది జగతాం జాతు మూర్ఛోత్తరాణామ్। నిస్తన్ద్రాళోస్తవ నియమతో నర్తులిఙ్గప్రవాహాః సర్గస్థేమప్రభృతిషు సదాజాగరా జాగ్ర తీతి = ஸார்வ! த்வத்தகம் ஸகலசரிதம் ரங்கதாமந்! துராசாபாசேப்யஸ் ஸ்யார்க யதி ஜகதாம் ஜாது மூர்க்கோத்தராணாம். நிஸ்தந்த்ராளோஸ் தவ நியமதோ நர்த்துலிங்க ப்ரவாஹா ஸர்க்கஸ்தேமப்ரப்ருதிஷு ஸதாஜாகரா ஜாகடீதி." என்ற ச்லோகத்தால் அநுஸந்தித்தமை அறியத்தக்கது.

தாம்பாலாப்புண்டாலும்=நம்மாலே படைக்கப்படுகிறவர்கள் நம்மையே கயிற்றால் கட்டி நலிகின்றார்களே!; இப்படிப்பட்ட பாவிகளை நாம் ஏன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்; இறகொடிந்த பறவை போலே காணகளேபரங்களற்று ப்ரளய ஸீமாவில் மங்கிக்கிடக்கிற சேதநவர்க்கங்கள் அப்படியே மங்கிக்கிடக்கட்டும்; அவற்றுக்குக் கையுங் காலும் உண்டாம்படி நாம் ஸ்ருஷ்டிக்கவே

1. திருவாய்மொழி 8—9—10.

யன்றோ அந்தக் கையையும் காலையுங் கொண்டு அவை நம்மையே புடைக்கின்றன; அவற்றை அப்படியே மங்கிப் போகும்படி போட்டு வைத்தால் நம்மைக் கட்டியடிப்பார் ஆருமில்லையே என்று கருதி எம்பெருமான் வெறுமனிருந்து விடலாம்; ஆயினும் இந்த சேதநர்கள் பக்கல் உள்ள க்ருபையானது அப்படி இருக்க வொட்டுகிறதில்லை என்று உணர்க.

அத்தழும்புதானிளகப் பாம்பாலாப்புண்டு பாடேற்றலும்=காளியன் தன்னது வாலினால் கண்ணபிரானை அழுந்தக் கட்டி, திருமேனி தழும்பேறும்படி வருத்தத்தை உண்டுபண்ணினான்; இந்தத் தழும்பின் முன்னே எசோதையின் தாம்பாலாப்புண்ட தழும்பு அற்பமென்னவேண்டும்படி பாம்பாலாப்புண்ட தழும்பே வலிதாயிருந்த தென்பது விளங்க "அத்தழும்புதானிளக" என்றார். பாடு—வருத்தம். வித்தா=உலகங்கட்கெல்லாம் வித்தாக இருப்பவனே! என்றபடி. இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவல்லார் ஆர்? என்றது—ஸம்ஸாரிகள் உன்னைப் பரிபவித்தாலும் அவர்கள் மேல் ஆசாபாசம் விட்டுநீங்காமல் நன்மையையே நாடியிருக்கையாகிற உன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஒருவர்க்கும் நிலைகாண வொண்ணாதது என்றபடி. ... ... (கஅ)

சொல்லில் குறையில்லை சூதறியா நெஞ்சமே! *
எல்லிப் பகலென்னாது எப்போதும் *— தொல்லைக்கண்
மாத்தானைக் கெல்லா மோரைவரையே மாறாக *
காத்தானைக் காண்டு நீ காண். (கசு)

சூது அறியா நெஞ்சமே — செய்யவேண்டியது இன்னதென்றறியாமல் தளும்புகிற மனமே!;

சொல்லில் குறை இல்லை — பகவத் விஷயத்தைப் பேசினால் பேச்சில் குறையில்லை; (அல்லது) நமக்கொரு குறையில்லை;

தொல்லை கண் — அநாதியான இப்பூமியில்

மா தானைக்கு எல்லாம் — (துரியோதநாதிகளுடைய) பெரிய சேனைகளுக்கெல்லாம்

ஓர் ஐவரையே மாறு ஆக — பஞ்சபாண்டவர்களை எதிரிகளாம்படி

எல்லி பகல் என்னாது எப்போதும் காத்தானை — இரவுபகலென்னாமல் எக்காலத்திலும் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்த பெருமானை

(மெய்யே காண விரும்பினால்)

காண்டும் — காண்போம்!

நீ காண் — நீ காணலாம்.

* * *—[சொல்லில் குறையில்லை.] பஞ்ச பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் கண்ணபிரான் பக்ஷபாதியாயிருந்து செய்தருளின செயல்களை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், அவன் அடியவர்களுக்கு எளியவன் என்பது நன்கு வெளியாகும். அந்த பஞ்சபாண்டவர்களைப்போலே நாமும் அப்பெருமான்மீது அன்பு வைத்து அவனை ஸேவிக்கவேணுமென்று மெய்யே ஆசைப்பட்டால் "மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்" என்னப்படுகிற அவன் ஸேவை ஸாதித்தே தீருவன்; அவனை ஸேவிப்பதற்கு இதுவே உபாயம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நெஞ்சே! நீ ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுகிறாய்? இப்போதாவது நான் சொல்வதைக் குறிக்கொள்; என்கிறார்.

சொல்லில் குறையில்லை=இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். பகவத் குணங்களைப் பேசத்தொடங்கினால் அவற்றுக்கு ஒப்பு இல்லை; எவ்வளவு பேசினாலும் குறைவுபடாமல் மேன்மேலும் பெருகுகின்ற குணங்கள் அவனுக்கு எல்லையில்லாமலிருப்பதால் நாம் சொல்லி முடிக்கும்படியானவையல்ல பகவத் குணங்கள் என்று கொள்ளலாம். பரமபுருஷனுடைய குணங்களை அயோக்யரான நாம் பேசினால் அவற்றுக்குக் குறைவு நேரிடுமென்பதில்லை என்றும் கொள்ளலாம். அவனுடைய குணங்களை நாம் சொல்லத் தொடங்கினோமாகில் நம்முடைய குறைகளெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். நாம் கற்ற கல்விகளுக்கிடாகக் குறைவில்லாமல் பலபல பாசுரங்களையிட்டு பகவத் குணங்களைப் பேசிவிடலாம்; பேச்சில் குறையில்லை; ஆனால், அந்த குணங்கள் எல்லையற்றவையாதலால் அவற்றைக் கரை காண்பதில் குறையுண்டு என்பதாகக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்.

அப்படி கரைகாணமுடியாத குணங்களில் ஒரு குணத்தைச் சொல்லிக் காட்டுகிறார்—பாண்டவ பக்ஷபாதித்வத்தை யருளிச் செய்கிற முகத்தாலே.

சூது அறியா நெஞ்சமே!=சூது என்பதற்குப் பல பொருள்களுண்டு; உபாயம் என்ற பொருள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. உபாய மறியாத நெஞ்சே! என்றபடி. எம்பெருமானை நாம் காண வேண்டில், மெய்யே காணவேணுமென்று விரும்புகிற பக்ஷத்தில்

தவறாது காணமுடியும்; ஆசையாலே நம்முடைய மெய்யான விருப்பமே அவனைக் காண்பதற்கு உபாயம் என்று தெரிந்து கொண்டு அந்த வுபாயத்தால் அவனைக் காணலாமாயிருக்க அது செய்யாத மடநெஞ்சே! என்கிறாரென்க.

மெய்யே காணவேணுமென்று விரும்பினால் காண்பதற்கு எளியனோ அவன்? என்ன; அவனுடைய எளிமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் மேல். தொல்லைக்கண் மாத்தானைக்கெல்லாம் ஓரைவரையே மாறாகக் காத்தவனன்றோ அவன். தொல்லைக் கண் என்றது அநாதியான இப்பூமியிலே என்றபடி. 1. "மல்லைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்" என்றபடி பாண்டவர்கட்கு எதிர்த்தலையில் திரண்ட சேனைகள் பிரபலமானவையால் மாத்தானைக்கெல்லாம் என்றார். தானை யென்று சேனைக்குப் பெயர். ஓர் ஐவரையே மாறாக—பல்லாயிரம் போர்வீரர்கள் திரண்டு கிடக்கிற சேனைகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்தலையில் பாண்டவர்கள் ஐந்துபேர் மாத்திரமே நின்று வெற்றி பெற்றார்களென்று உலகில் புகழ் கிளம்பும்படி ரக்ஷித்தமை சொல்லுகிறது. எம்பெருமான் தானே துரியோதனாதியர்க்கு எதிரியாய் நின்று போர் செய்யக் கூடுமாயினும், அப்படி நின்றால் அவர்கள் போர்க்களத்திற்கே வரமாட்டார்களென்று, தான் ஆயுத மெடுப்பதில்லையென்று ப்ரதிஜ்ஞையும் பண்ணி, பஞ்சபாண்டவர்களை போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றனரென்று பாரோர்புகழச் செய்து வைத்தனனென்க.

காத்தானைக் காண்மே நீ காண்—'அடியவர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு பக்ஷபாதம் வைத்து ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனாயிருப்பன் எம்பெருமான்' என்று நாம் தெரிந்துகொண்டோமாயின், இனி நாம் அவனைக் காணவேணுமென்று மெய்யே விரும்பவேண்டுமென்பதே யுள்ளது. அப்படி காண விரும்புகிறபக்ஷத்தில் கண்டேவிடலாம்; இதை நீ அநுபவத்தில் காண்பாய் என்று ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாராய்த்து.

எல்லிப்பகலென்னாதேப்போதும் என்பதை காத்தானை என்றவிடத்திலும் அந்வயிக்கலாம், காண் என்றவிடத்திலும் அந்வயிக்கலாம். இரவுபகலென்று பாராமல் ஸர்வ காலத்திலும் பாண்டவர்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 2-1-2.

கனை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தவனை என்று முந்தின யோஜனையில் பொருளாம்; நெஞ்சே! அவனை நீ இரவுபகல் வாசியின்றி எப்போதும் காண் என்று பிந்தின யோஜனையில் பொருளாம்.

காண்டும் = தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. காண்போம் என்றபடி. ... ... (௧௯)

காணப் புகிலறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம்
நாணப் படுமன்றே! நாம்பேசில் — மாணி
யுருவாகிக் கொண்டுலகம் நீரேற்ற சீரான்
திருவாகம் தீண்டிற்றுச் சென்று. (௨௦)

அறிவு கைக் கொண்ட நல் நெஞ்சம்	அறிவையுடைய நல்ல நெஞ்சே!	சென்று	தானே எங்கும் பரவி
		திரு ஆகம்	தனது திருமேனி யிதுவே
மாணி உரு ஆகிக் கொண்டு	வாமநரூபியாய்	தீண்டிற்று	(உலகங்களையெல்லாம்) தீண்டிற்று என்பதை
உலகம் நீர் ஏற்ற சீரான்	(மாவலியிடத்திற் சென்று) உலகங்களை நீரேற்றுப் பெற்ற சீர்மை பொருந்திய திருமால்	காணப்புகில்	ஆராய்ந்தோமாகில்
		நாம் பேசில்	நாம் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு
		நாணப்படும் அன்றே	வெட்கப்பட வேண்டுமன்றே.

* * *—[காணப்புகில்.] ஸ்வகதஸ்வீகாரமென்றும் பரகதஸ்வீகாரமென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் இரண்டு வகையான பற்றுதல்கள் சொல்லப்படும். எம்பெருமானை நாம்சென்று பற்றுகிற பற்று ஸ்வகதஸ்வீகாரமெனப்படும். அவன் தானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரித்தருள்வது பரகதஸ்வீகாரமெனப்படும். இவ்விரண்டுள், எம்பெருமான் தானே நம்மை வந்து ஸ்வீகரிக்கையாகிற பரகதஸ்வீகாரமே சிறந்ததென்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். "அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்; அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்" என்றார் பிள்ளையுலகாசிரியரும். இப்பாட்டில் 'அவனை நாம் காண நினைத்தோமாகில் நாணலாம்' என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார், 'அப்பெருமானை நாமாகக் காண நினைப்பது தகுதியன்றே, அவன் தானே வந்து நம்மை ஸ்வீ

கரிக்கும்படி பார்த்திருக்கையன்றோ ஸ்வரூப ப்ராப்தம்' என்று தெளிந்து அந்தத் தெளிவை இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் என்பது நெஞ்சை நோக்கின அண்மை விளி; நெஞ்சே! நீ அறிவு இல்லாத அசேதந வஸ்துவன்றே; அறிவு கொண்டிருப்பவனன்றோ; உன் அறிவுக்கு என்ன ப்ரயோஜநம்? நான் ஒன்று சொன்னால் 'இது தகும், தகாது' என்பதை நீ ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாவோ? 1. "காந்தனைக் காண்டும் நீகாண்" என்று நான் சொல்லிவிட்டால் இதை நன்கு ஆராயாமல் காணமுயல்வதுதானோ உனக்குத் தகுதி? இப்படியாகில் உன் அறிவுக்குப் பயனில்லையே; உன்னையும் அசேதநமாகவே எம்பெருமான் படைத்திருக்கலாமே என்கிறார்போலும்.

நாம் காணப்புகில் பேசில் நாணப்படுமன்றே — எம்பெருமானை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் வெட்கப்படத்தக்க விஷயமன்றோ. ஏனென்றால், இதைப் பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார். எம்பெருமான் குறட் பிரமசாரியாகி மாவலிபக்கல் நீரேற்றுப் பெற்ற காலத்துத் தானே தனது திருமேனியைக் கொண்டு இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் தீண்டினான் என்பது உனக்குத் தெரிந்ததேயன்றோ. ஆகையாலே நம்மை வந்து தீண்டிக் கைக் கொள்வதற்கு அவன்தானே விரைந்தனாயிருக்க, அதற்கு மாறாக அவனை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் தகாத காரியமன்றோ. ஒருவருடைய அபேக்ஷையுமில்லாமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டு வைத்தான் அவனாயிருக்க, நம்முடைய முயற்சி நாணத்தக்கதன்றோ என்கிறார்.

"மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீராளனுடைய திருவாகமானது (தானே) சென்று தீண்டிற்று; (இப்படியிருக்க,) நாம் காணப்புகில் நாம் பேசில் நாணப்படுமன்றே" என்றும், "மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீராளனவன் தான் சென்று தன்னுடைய திருவாகத்தாலே உலகத்தைத் தீண்டின விஷயத்தைக் காணப்புகில்—(ஆராயுமளவில்,) நாம் பேசில் அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் நாணப்படுமன்றே" என்றும் அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு.

1. கீழ்ப்பாட்டு.

"యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యః, తస్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూం స్వామ్" [யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்] என்ற வேதவாக்கியம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது. இதன் பொருள்:—இந்த எம்பெருமான் தானே எந்த சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறானோ, அந்த சேதநனாலே இவன் அடையத் தக்கவன்; பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டனான அப்படிப்பட்ட சேதநனுக்கே எம்பெருமான் தனது திருமேனியை வ்யக்தமாக ஸேவைஸாதிப்பிக்கிறான் என்பதாம்.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் முதற் காண்டத்தில் ஆறாவது ப்ரச்நத்திலும்—"ప్రజాపతిం త్వో వేద ప్రజాపతిస్త్వం వేద యం ప్రజాపతిర్వేద స పుణ్యో భవతి=ப்ராஜாபதிம் த்வோ வேத ப்ராஜாபதிஸ் த்வம் வேத யம் ப்ராஜாபதிர் வேத ஸ புண்யோ பவதி"] என்று சொல்லப்பட்டது. இதன் பொருள்:—ஒரு சேதநன் ஸர்வசேஷியான எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான்; எம்பெருமான் ஒரு சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறான்; (இவ்விருவர்களுள்) எம்பெருமானைப் பற்றுகிறவனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாலே பற்றப் படுகிறவனே புண்ணியனாகிறான் என்பதாம். எம்பெருமானே உலகங்களை யெல்லாம் தன் பேறாகச் சென்று தீண்டினான் (த்ரிவிக்ரமாவதார வ்யாஜத்தாலே) என்று நாம் தெரிந்துகொண்டால், அவனை நாம் பற்ற நினைப்பது தகாது; ஆகிலும் நாம் சேதநராகையால் வெறுமனிருக்க முடியாது. எதையாவது வாயாலே சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேர்கின்றது; அதனால் நாம் காண விரும்புவதாகவும் நாம் பற்றுவதாகவும் ஏதோ போது போக்குக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமத்தனை. "நான் சென்று நாடி நறையூரில் கண்டேனே" என்றாற் போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதும் காலக்ஷேபார்த்தமாகவே யொழிய வேறில்லை. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம். அசோகவனத்திலே பிராட்டி தரித்திருப்பதற்காகப் பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தது போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நாம் உள்ள வளவில் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணிப் போது போக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் அதற்காகப் பாசுரங்கள் பேசுமவை அயுக்தமல்ல. (உ.வே)

சென்றங்கு வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு *
இன்றிங்கென் னெஞ்சா லிடுக்குண்ட *—அன்றங்குப்
பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதைய *
காருருவன் தான்நிமிர்த்த கால். (௨௧)

அன்று	முன்பு மாவலியால் உலகம் நெருக்குண்ட காலத்தில்	அங்கு வெம் நரகில் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு	கொடிய அந்த நரகங்களிலே நான் சென்று சேராதபடி என்னை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் பொருட்டு
அங்கு	அந்த மாவலியின் யாக பூமியிற் சென்று		
பார் உருவும்	பூமியாகிறவஸ்துவும்	இன்று	இப்போது
பார் வளைத்த நீர் உருவும்	அந்த பூமியைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற ஜலதத்துவமும்	இங்கு	இவ்விடத்தில்
கண் புதைய	மறையும்படி	என் நெஞ்சால்	என்னுடைய நெஞ்சிலே
கார் உருவன் தான் நிமிர்த்த கால்	காளமேகத் திருவுருவனான எம்பெருமான் நிமிர்த்தருளிய திருவடிகள்	இடுக்குண்ட	நெருக்குப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

* * *—[சென்றங்கு வெந்நரகில்.] எம்பெருமானுடைய உலகளந்த சேவடியானது தானாகவே வந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்டதென்கிறார். அன்று அங்குப் பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதையக் காருருவன் தான் நிமிர்த்த கால் இன்று இங்கு என்னெஞ்சா லிடுக்குண்ட; (எதுக்காக வென்னில்;) அங்கு வெந்நரகிற் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு. 1. "ஒண்மிதியில் புனலுருவி யொருகால் நிற்ப ஒருகாலுங் காமருசீரவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து அண்டமீது போகி இருவிசும்பினூடு போயெழுந்து, மேலைத் தண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிர வோடித் தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு, மண்முழுது மகப்படுத்து நின்றவெந்தை" என்றபடி ஸகல லோகங்களையும் ஆக்ரமித்து நின்ற திருவடிகள் இன்று என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந்து நெருக்குண்டிரா நின்றது. எல்லாவுலகங்களையும் அளாவின திருவடிகள் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்க வேண்டும்; சிறிய

1. திருநெடுந்தாண்டகம்—5.

னுடைச் சிந்தையானது அவை அடங்குவதற்குப் போதுமான
இடமன்றாகிலும் 'நெருக்குப் பட்டாகிலும் ஆழ்வார் நெஞ்சி
னுள்ளே இருந்திட வேண்டியது' என்ற ஸங்கல்பத்தினால் அப்
பெருமான் அப் பெரிய திருவடிகளை இந்த நெஞ்சினுள் கஷ்டப்
பட்டுப் புகுவித்து நிற்கின்றான்; இப்படி செய்தருளாவிடில் நான்
நற்கதி பெற்று உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லை யாகையால் என்னுடைய
உஜ்ஜீவநார்த்தமாகவே இவ்வளவு காரியம் செய்தான் என்கிறார்.

நரகு=நரகம் என்ற வடசொல் விகாரம். கும்பீபாகம்,
ரௌரவம் முதலிய கொடிய நரகங்களைக் கருதி வெந்நரகு என்கி
றார். "యస్త్వయా సహ స స్వర్గో నిరయో యస్త్వయా వినా —
யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா"
[எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கை ஸ்வர்க்கம்; அவனை விட்டுப்
பிரிந்திருக்கை நரகம்] என்றபடி நான் தன்னை விட்டுப் பிரிந்
திருக்கக் கூடாதென்று திருவுள்ளம் பற்றித் தனது திருவடிகளை
என்னெஞ்சினுள் அமைத்தான் என்னவுமாம்.

இன்று இங்கு என்னெஞ்சால் இடுக்குண்ட=விஸ்தாரமான
இடங்களிலே அன்று ஸுகமாக வளர்ந்து விளங்கின அத்திருவடி
கள் இன்று இவ்விடத்திலே இந்தச் சிறிய நெஞ்சினால் இடுக்குப்
பட்டன. இடுக்குண்ட என்றது-இடுக்குண்டன என்றபடி; வினை
முற்று. கால் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் கால்
கள் எனப் பொருள்படும். ... ... (௨௧)

காலே போதத்திரிந்து கத்துவராம் இனநாள் *
மாலார் குடிபுகுந்தா ரென்மனத்தே *— மேலால்
தருக்கு மிடம்பாட்டினொடும் வல்வினையார்தாம் * வீற்
றிருக்குமிடம் காணா திளைத்து. (௨௨)

என் மனத்தே	எனது நெஞ்சினுள்ளே	மேலால்	முன்பெல்லாம்
மாலார் குடி புகுந்தார்	திருமால் வந்து சேர்ந்து விட்டார்;	தருக்கும்	என்னைத் துன்பப் படுத்திக் கொண்டிருந்த
வல் வினையார் தாம்	(இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த) கொடிய பாவங்கள்	இடம் பாட்டினொடும்	பெருமையோடே

வீற்றிருக்கும் இடம் காணாது	(இனிமேலும்) அதிகாரம் செலுத்திக் கொண்டு தங்கியிருக்க இடம் காணாமல்	இளைத்து	வருத்தமுற்று
		இன்னாள்	இப்போது
கால் போகத் திரிந்து	கால் தேயத்திரிந்து அலைந்ததனால்	தத்துவராம்	தத்திக்கொண்டு கிடக்கின்றன போலும்.

* *—[காலே போதத் திரிந்து.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தனவாகக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார் அவயவியான வ்யக்தியை விட்டு அவயவமான திருவடிகள் தனியே வந்து சேரமாட்டாவாகையால், எம்பெருமானே தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தமையைக் கூறினபடியாய்த்து. அதை இப்பாட்டில் "மாலார் குடிபுகுந்தார் என்மனத்தே" என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்து, இன்றுவரையில் என்னுடைய நெஞ்சினுள் துக்கங்களும் பாவங்களும் நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திக்கிடந்தன; இப்போது அவற்றுக்கு இங்கு இடம் கிடையாமையாலே 'எங்கே போய்க் குடியிருக்கலா'மென்று அவை அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்றன என்று அருளிச்செய்கிறார்.

என்மனத்தே மாலார் குடிபுகுந்தார்=அடியவர்களிடத்திலே மிக்க மோஹங் கொண்டிருக்கின்ற எம்பெருமான் இன்று என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே குடிபுகுந்துவிட்டார்; இருள் மூடிக் கிடந்தவிடத்தில் ப்ரகாசம் வந்து சேர்ந்தால் பிறகு இருள் தன்னடையே விலகிப்போய்விடுவது போல், இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த பாவங்கள் இனி இவ்விடத்தில் தங்கமாட்டாமல் கிளம்பிப்போய் 'இனி நாம் எங்கே ஸுகமாக வாழலாம்' என்று இடந்தேடுகின்றன. 1. "ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல், அவனுடைய பேருந் தார்களுமே பிதற்ற" என்றபடி நான் வாழ்கிற வூரிலே எல்லாரும் என்னைப்போலவே யிருப்பர்களாதலால் அவை குடிபுகுவதற்கு எங்கே இடம் கிடைக்கும்? கால் பாவி நிற்க எங்கும் இடங்கிடைக்காமையினால் பரிச்ரமப்பட்டுத் திரிந்து அலைந்து பார்த்தன. எங்கும் இடம் வாய்க்கவில்லை; "ஐயோ!

1. திருவாய்மொழி—6, 7, 2.

இதுவரையில் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சில் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்த வெமக்கு இன்று இக்கதி நேர்ந்து விட்டதே! என் செய்வோம்!" என்று கதறுகின்றன.

"வல்வினையார் தாம் மேலால் தருக்குமிடம் பாட்டினொடும் வீற்றிருக்குமிடம் காணாது காலை போகத் திரிந்து இளைத்துக் கதறுவர்" என்று அந்வயித்துக் கொள்க.

அசேதநங்களான வல்வினைகளை வல்வினையார்தாம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது என்; என்னில்; "உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும், இழிப்பினும் பால்திணை யிழுக்கினு மியல்பே" என்பர் நன்னூலார்; இழிவு தோற்றச் சொல்லவேண்டும்போதும் சிறந்தோற்றச் சொல்லவேண்டும்போதும் பால் திணைகளை மாறுபடச் சொல்லலாமென்றிருப்பதனால், சிறப்பும் இழிவும் தோற்ற இங்கு வினையார் என உயர்திணையாகக் கூறுகின்றதென்க. துஷ்டர்களைக்கண்டால் "ஸ்வாமி எழுந்தருளுகிறார்" என்று சொல்வதுண்டிறே, அதுபோலக் கொள்க.

மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டினொடும் வீற்றிருக்குமிடம் காணாது = மேலால் என்பதற்கு, இனிமேல் என்றும், இதற்கு முன்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இதுவரையிலும் என்னை நெருக்கிக்கொண்டு பெருமதிப்போடு எழுந்தருளியிருந்த இந்த வல்வினையார்கள் இப்படியே இன்னமும் எழுந்தருளியிருக்க இடம் காணாமல் என்றபடி. இனிமேல் பிறரை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு வைபவமாகக் குடியிருப்பதற்கு உரிய இடம் காணாமல் என்றுமாம். இடம்பாடு—பெருமை.

வீற்றிருக்குமிடம் = வீற்றிருத்தலாவது வீறுதோற்ற இருத்தல்; வீறு—பெருமை. தனது பெருமைக்குக் குறையில்லாமல் மேனாணிப்போடே யிருத்தல் வீற்றிருத்தலெனப்படும். 'நாங்கள் விழுந்துகிடக்க இடம் கிடைக்காமல்' என்று இழிவாகச் சொல்லவேண்டியதை இப்படி மாற்றியருளிச்செய்தாரென்க.

எப்படியாவது ஓரிடத்தில் குடியிருந்து தீரவேண்டியவர்கள் ஓரிடத்தில் இடம் கிடைக்காவிடினும் மற்றுமெங்கேயாவது கிடைக்குமோவென்று பலவிடங்களிலும் திரிந்தலைந்து தடுமாறிப் பார்ப்பதுபோல இப்பாவங்களும் கால்நோவப் பலவிடங்களிலும்

திரிந்து பார்த்தனனென்கிறார் காலேபோதத்திரிந்து என்பதனால். அப்படி திரிந்துபார்த்தும், † "பொலிக பொலிக பொலிக! போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை, கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல், மலியப்புகுந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக் கண்டோம்." என்னும்படியான இந்நிலத்திலே கால் பாவுவதற்கு எங்கும் இடங்கொடாமையாலே, கத்துவராம்='ஐயோ! எங்கள் குடியிருப்புப் போயிற்றே!' என்று வாய்விட்டுக் கதறுகின்றனவாம்.

இன்று எம்பெருமான் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ளே எழுந்தருளினமையால் என்னைப் பற்றிக்கிடந்த பாவங்களெல்லாம் பறந்துபோயின என்று சொல்லவேண்டியதை இங்ஙனே ஒரு சமத்காரமாக விரித்துரைத்தாரெனக் கொள்க.

"இனைநாள்" என்றும் "இந்நாள்" என்றும் பாடபேதங்களுண்டு; பொருள் ஒன்றே. (௭௨)

இளைப்பா யிளையாப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *
இளைக்க நமன்தமர்கள் பற்றி—இளைப்பெய்த *
நாய்தந்து மோதாமல் நல்குவான் நல்காப்பான் *
தாய்தந்தை எவ்வுயிர்க்கும் தான். (௭௩)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே!,	தான்	அந்த எம்பெருமான் தான்
நமன் தமர்கள்	யமபடர்கள்	எவ்வுயிர்க்கும்	எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்
இளைக்க பற்றி	பிடிக்கிற பிடியிலே நாம் துடிக்கும்படி நம்மைப் பிடித்து	தாய் தந்தை	தாயும் தமப்பனுமாவன்;
இளைப்பு எய்த	அதற்கு மேலும் அதிகமாகத் துடிக்கும்படி	சொன்னேன்	(இவ்வுண்மையை உனக்குச்) சொல்லி விட்டேன்;
நாய் தந்து மோதாமல்	நாய்களை ஏவி நலியாமற்படி		
நல்குவான் நல்காப்பான்	(எம்பெருமான் நமக்கு) அருள் செய்தாலும் சரி, அருள் செய்யா விட்டாலும் சரி;	இளைப்பாய் இளையாப்பாய்	இனி நீ அநர்த்தப் பட்டாலும் படு; சுகப்பட்டாலும் படு.

† திருவாய்மொழி, 5—2—1.

* * *—[இளைப்பாயிளையாப்பாய்.] எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் தனது பேரருளைப் பிரகாசப்படுத்துவன்; சில ஸமயங்களில் உதாஸீநரைப்போலே உபேக்ஷையாயிருந்திடுவன். அவன் எப்படியிருந்தாலும் நம்முடைய அத்யவஸாயம் மாத்திரம் மாறக்கூடாது; அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதோடு ரக்ஷியாத போதோடு வாசியற அவனையே நாம் ஸகலவித பந்துவுமாகக் கருதி விச்வஸித்திருக்கவேணும்—என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிற முகத்தாலே அஸ்மதாதிகளுக்குத் தெரிவிக்கிறார் இதில்.

நமன்தமர்கள் இளைக்கப் பற்றி, இளைப்பு எய்த நாய் தந்தமோதாமல் (எம்பெருமான்) நல்குவான் நல்காப்பான்; தானே எவ்வுயிர்க்கும் தாய் தந்தை; (இதை) நெஞ்சமே! (உனக்குச்) சொன்னேன்; (இனி) இளைப்பாய் இளையாப்பாய்.

† "காவலிற் புலனை வைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே" என்றபடி யமகிங்கரர்களை நாம் தகர்க்கும்படியும் அவர்களால் நமக்கு என்னளவு துன்பமும் நேரிடாதபடியும் எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்பவன். அப்படி அவன் நம்மைக் காத்தருளாவிடினும் அவனிடத்தில் நம்முடைய ப்ரதிபத்தி குலையக்கூடாது; $ "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினி யாவாரே" என்றபடி அவனையே நாம் ஸகலவிதபந்துவுமாக விச்வஸித்திருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதுதான் அவனிடத்தில் நாம் ப்ரதிபத்தி வைக்கவேண்டியது, உபேக்ஷித்த காலத்தில் நாமும் அவனை உபேக்ஷித்து விடவேண்டியது என்று ஒருகாலும் கருதவொண்ணாது. நெஞ்சமே! இவ்விஷயம் எல்லார்க்கும் எளிதில் தெரியமாட்டாது; ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை அன்பினால் உனக்குக் காதுபடச் சொன்னேன்; இந்த என் வார்த்தையை நீ உறுதியாகக் கடைப்பிடித்திருப்பாயாகில் உனக்கு ஒருபோதும் இளைப்பு நேரிடாது; இந்த வார்த்தையை நீ அலக்ஷியம் செய்து

† திருமாலை, 1.

$ திருவாய்மொழி, 5-1-8.

விச்வாஸம் குலைய நின்றாயாகில் உனக்கு மிக்க இளைப்பு நேரிடும். உண்மை இது; இனி நீ உன் கருத்தின்படி ஒழுகலாம் என்றாரா யிற்று.

யமபடர்கள் நம்மை வந்து பிடிக்கும்போதே நமக்கு மிக்க க்லேசம் உண்டாகும்படி பிடிப்பர்களாதலால் "நமன்றமர்கள் இளைக்கப்பற்றி" என்றார். அவர்கள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு போய், செந்நாய் கருநாய் வெறிநாய் முதலியவற்றை ஏவி நம்மை அளவற்ற க்லேசத்துக்கு ஆளாக்குபவர்களாதலால் "இளைப்பெய்த நாய்தந்து மோதாமல்" என்றார்.

நல்குவான் நல்காப்பான்=நல்குதலாவது அருள்புரிதல்; அருள் செய்தாலும் செய்வன், அருள் செய்யாவிடினும் செய்யா தொழிவன் என்றபடி. அவன் எது செய்தாலும் 1. "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றிருப் பதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறார் ஈற்றடியால்.

இளைப்பாய் இளையாப்பாய்='எக்காலத்திலும் அவனே எவ் வுயிர்க்கும் தாய் தந்தை' என்கிற அத்யவஸாயம் குலையாதிருந் தால் நீ தளர்வடையாமலிருக்கலாம்; அந்த அத்யவஸாயம் குலைந் தால் தளர்வடைவாய்; உள்ள விஷயத்தை உனக்கு நான் சொல்லி விட்டேனாகையால் இனி நீ தளர்ந்தாலும் தளர், தளராதொழிந் தாலும் ஒழி என்கிறார். ... . (உங)

தானே தனித்தோன்றல் தன்னளப்பொன் றில்லாதான் *
தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல் *—தானே
இளைக்கில் பார்க்கீழ்மேலா மீண்டமைப்பா னானால் *
அளக்கிற்பார் பாரின்மேலார்? (உச)

தானே தனி தோன்றல் { அவ்வெம்பெருமா னொருவனே பரு வேதாத்மன்;

தானே தன் அளப்பு ஒன்று இல்லாதான் } அவனே ஒப்பற்ற வன்;

பிறர் தானே கட்கும் தற் றோன்றல் { அவனே மற்றெல் லாப் பொருள் களிலும் வியாபித் திருப்பவன்;

(தானே) { இப்படிப்பட்ட எம் பெருமானொருவனே

1. திருவாய்மொழி. 5—8—8.

இளைக்கில்	(ரக்ஷிக்குந் தொழிலில்) சளைத்து நிற்கிற பக்ஷத்தில்	மீண்டு அமைப்பான் ஆரேல்	(நிலை கீழான வற்றை அவனே) மறுபடியும் சரிப் படுத்தப்புகுந்தால்
பார்	இவ்வுலகமானது	பாரின் மேல் ஆர் அளக் கிற்பார்	இப்பூமியில் ஆர்தாம் (அவனு டைய ரக்ஷகத் வத்தை) அளவிட வுரியர்?
கீழ் மேல் ஆம்	நிலை கீழாக விபரீத மாய்விடும் ;		

* * *[தானே தனித்தோன்றல்.] "தாய் தந்தை யெவ்வுயிர்க்குந் தான்" என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி சொல்லிவிடலாமோ? மற்றும் பல தேவதைகளும் ரக்ஷகராயிருக்கலாமே யென்று நெஞ்சு நினைக்க, அதைக் கண்டித்து, எம்பெருமானே ரக்ஷகன் என்பதை நன்கு நிலைநாட்டிப் பேசுகிறாரிதில்.

தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; தோன்றல் என்று ஆண்மகனையும் அரசனையும் பெருமையிற் சிறந்தவனையும் சொல்லும் ; அவ்வெம்பெருமானொருவனே புருஷோத்தமன் ; அவனே உலகங்கட்கெல்லாம் இறைவன் ; அவனே பெருமையிற் சிறந்தவன். இனி, தோன்றல் என்று வெளிப்படுதலுக்கும் பெயராகையாலே, அவன் மற்றவர்களைப்போலே கருமங்களால் பிறப்பவனல்லன் ; தன்னருளால் தானே தோன்றுதலையுடையவன் என்று முரைக்கலாம். "అజా యమానో బహుధా విజాయతే। తస్య ధీరాః పరిజానన్తి యోనిమ్ — அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே ; தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்று வேதம் கூறும். இதன் பொருள் :—எம்பெருமான் பிறப்பு இல்லாதவனாயினும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறான் ; அப்படி அவன் பிறப்பதற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை ஞானிகள் அறிவர் என்பதாம். தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே பிறக்கிறானென்றபடி. இனி, தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பமிருந்தால் மாத்திரம் பக்தர்களுக்கு ஸேவை ஸாதிப்பவனே யொழிய, வேறொரு காரணங்கொண்டு ஸேவைஸாதிப்பவனல்லன் என்பதாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்.

தன்னளப்பொன்றில்லாதான் = தனக்கு வேறொருவரையும் ஒப்பாக உடைத்தாகாதவன். 1. "ஒருவரையும் நின்னொப்பா ரொப்பிலாவென்னப்பா வென்கின்றாளால்" என்றது காண்க. உலகமுழுவதும் இவனாலே படைக்கப்பட்டு இவனாலே காக்கப் பட்டு இவனாலே அழிக்கப்படுதலால், இவனோடு உபமானமாகப் போருவதற்கு யாருளர்?.

தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல் = எந்த வஸ்துவிலும் அவன் அநுப்ரவேசித்திருப்பவன்; அவனில்லாமல் ஒரு துரும்பும் எழுந்தாடாதாகையால் எல்லாப் பொருள்கட்கும் தான் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவற்றின் ஸத்தையை நோக்குமவன் என்கை. 2. "கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் காத்தெங்கும் பரந்துறையுமொரு தனி நாயகம்" என்றபடி.

தானே இனைக்கில் பார்கீழ்மேலாம் = இப்படி ஒரு தனி நாயகனாய் நின்ற எம்பெருமான் தான் ரக்ஷிக்குந் தொழிலில் சோம்பிக் கைவாங்கி நிற்பனாகில் இவ்வுலகம் முழுதும் அநாதமாய்த் தலைகீழாக விகாரப்பட்டுவிடும். அமைப்பானானால் பாரின்மேல் அளக்கிற்பார் ஆர்? = அமைத்தலாவது - பார் கீழ்மேலாகாதபடி ஒழுங்குபட நியமித்தல்; அவரவர்களை அந்தந்த நிலைமைகளிலே நிறுத்திக் காப்பாற்றுதல். இது செய்வதற்கு எம்பெருமானே சக்தன்; அவன் இப்படி நியமித்து ரக்ஷிக்குமாகில் அந்த ரக்ஷகத்வத்தை எல்லைகாணக் கூடியவர்கள் இவ்வுலகில் யாருளர்? அவனுடைய ரக்ஷண ஸாமர்த்தியம் இப்படிப்பட்டதென்று பரிச்சேதித்தறிவதற்கே இங்கு ஆளில்லை யென்னும்போது, வேறு ரக்ஷகரில்லை யென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? என்று கருத்து.

மூன்றாமடியில் "பார் கீழ் மேலாமீண்டமைப்பானானால்" என்றவிடத்து, மீண்டு எனப்பிரிப்பதிற்காட்டிலும் ஈண்டு எனப் பிரித்தல் மோனையின்பத்திற்குச் சேர்த்திருக்கும். ஈண்டு — இவ்வண்ணம், இவ்விடம், சீக்கிரம். மீண்டு என்று பிரித்தலில் பொருட்சுவையிருப்பதுகொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மீண்டெனப் பிரித்தெடுத்துரைத்தருளினர் பார் கீழ்மேலான நிலைமையில் நின்றும் மீட்டு அமைப்பானாகில் என்கை. ... ... (உச)

1. பெரிய திருமொழி, 8-1-2. 2. திருவரங்கக் கலம்பகம், 1.

ஆரானு மாதானும் செய்ய * அகலிடத்தை
ஆராய்ந் ததுதிருத்த லாவதே? *—சீரார்
மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் * வானோ
ரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான். (உரு)

ஆரானும் ஆதானும் செய்ய	யாராவது எதை யாவது செய்து கொள்ளட்டும்;	சீர் ஆர் மனத்தலை	(எனது) சிறந்த மனத்திலுள்ள
அகல் இடத்தை ஆராய்ந்து	விசாலமான இப்பூமியை ஆராய்ந்து	வன் துன்பத்தை	வலிய துன்பங்களை
அது திருத்தல் ஆவதே	அவரவர்களது காரியங்களைத் திருத்த நம்மாலாகுமோ?	வானோர் இனம் தலைவன் கண்ணனால்	நித்ய ஸூரிகளின் திரளுக்குத் தலைவனான கண்ண பிரானால்
யான்	நானென்றால்	மாற்றினேன்	நீக்கிக்கொண்டேன்.

* * *—[ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய.] கீழ்ப்பாட்டில் விரித்துரைத்தபடி எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கவும் இதனைப் பலர் தெரிந்துகொள்ளாமல் புறந்தொழுகின்றபடியைக் கண்ட ஆழ்வார், இவ்வுண்மைப் பொருளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்துத் திருத்துவோம் என்று முயன்றார்; † "கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே" என்றபடி ஜாயமாநகடாக்ஷமில்லாதார் பலருமாகையால் அவர்கள் திருந்தினராக் கண்டிலர்; * "சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினோ" என்று நாம் கெஞ்சிக் கெஞ்சி உபதேசித்தவிடத்திலும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தாவிடில் நாம் என் செய்வோம்? யானைக்குக் கோமணங்கட்ட யாரால் முடியும்? அளவில்லாமல் பரந்துகிடக்கிற இவ்வுலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரையும் திருத்துவதென்றால் இது நம்மாலாகக்கூடிய காரியமோ? நம்மாலானது நாம் நன்மை சொல்லலாம்; ஆனவளவு சொல்லிப் பார்த்தோம்; பாக்கியமுள்ளவர்கள் திருந்துவர்கள்; கர்ப்பநிர்ப்பாக்யசாலிகள் இழப்பார்கள்; யார் எப்படி வேணுமானாலும் செய்யட்டும் என்று முன்னடிகளில், ஸம்ஸாரிகள்மேல் வெறுப்புத்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். இந்த இருள்தருமாஞாலத்திலே இவர்களைப்போல் நான் கெட்டுப்

† திருமாலை, 11. * திருவாய்மொழி, 3-9-1.

போகாமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்து வாழப்பெற்றோமென்று தம்முடைய நிலைமைக்குத் தாம் உகக்கிறார் பின்னடிகளில். வழிப் போக்கர்களின் கைப்பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளைகொள்ளுங் கள்வர் நிறைந்த காட்டிலே மற்றெல்லாரும் பறிகொடுத்து நிற்க, ஒன்றும் பறிகொடாமல் தப்பிப்போன வொருவன் "தைவாதீனமாய் நாம் தப்பப் பெற்றோமே!" என்று உகப்பதுபோல, ஆழ்வாரும், எல்லாரையும் மதிகெடுக்கின்ற இவ்விருள் தருமாஞாலத் திலே முந்துற முன்னம் நாம் தப்பிப் பிழைக்கப் பெற்றோமே! என்று உகக்கிறாராய்த்து.

ஆரானும்ஆதானும் செய்ய=கற்றுணர்ந்தவர்களோடு கல்லாதவர்களோடு வாசியற எல்லாருமே இந்நிலத்தில் கலங்குவார்களாதலால் ஆரானும் என்கிறார். தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார் சிலர், உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பார் சிலர், ப்ரயோஜநாந்தரங்களை நச்சுவார் சிலர் என்றிப்படி தப்புச் செய்கைகள் பல இருப்பதால் ஆதானும் என்கிறார். ஸம்ஸாரிகளை யெல்லாம் திருத்துவதற்கென்றே திருவவதரித்த ஆழ்வார்தாமும் "அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே!" என்று திருவுள்ளம் வெறுத்துச் சொல்லும்படியாய்த்து ஸம்ஸாரிகளின் பொல்லாங்கு. வழி தப்பி நடக்கும் பிள்ளையின் பக்கல், பெற்ற தகப்பனும் சில ஸமயங்களில் மனம் வெறுத்து "அது எக்கேடு கெட்டாலும் கெடட்டும்" என்று சொல்லிக் கைவாங்கியிருப்பதுண்டிறே.

மனத்தலை என்றவிடத்து, தலை—ஏழனுருபு; மனத்திலே என்றபடி. தம்முடைய நெஞ்சு திருந்தப்பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் "சீரார்மன"மென்கிறார். "வானோரினத்தலைவன்" என்று பரத்வமும் "கண்ணனால்" என்று ஸௌலப்யமும் சொல்லிற்று. நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கையாகிற மேன்மையைப் பாராமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்களுக்குள்ளே ஒருவனாக வந்து பிறந்து காட்டியருளின ஸௌலப்யகுணத்திலே நான் ஈடுபட்டு என்னுடைய மனத்துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டேன்; துன்பங்களுக்கே நிலமான இவ்விபூதியில் நானொருவனாகிலும் இன்பம் பெற நேர்ந்ததேயென்று ஆநந்திக்கின்றேனென்றாராயிற்று. ... ... (உ௫)

யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் * வல்வினையைக்
காணும்மலையும் புகக்கடிவான் *—தானோர்
இருளன்ன மாமேனி யெம்பிறையார் தந்த *
அருளென்னுந் தண்டா லடித்து. (உசு)

ஓர் இருள் தான் அன்ன மாமேனி	இருள்தானே ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலிருக்கிற விலக்ஷணமான திருமேனியையுடைய	அடித்து	புடைத்து,
		காணும் மலையும் புக	(அவை) காடுகளிலும் மலைகளிலும் சென்று புகுரும்படியாக
எம் இறையார்	எம்பெருமான்	கடிவான்	துரத்துவதற்கு
தந்த	அளித்த	யானும் என் நெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம்	நானும் என் மனமுமாகிற இருவரும் இசைந்து நின்றோம்.
அருள் என்னும் தண்டால்	க்ருபையாகிற ஒரு தடியினாலே		
வல் வினையை	கொடிய பாவங்களை		

* * *—[யானுமென்னெஞ்[illegible]] இப்பாட்டில் "யான் வன்துன்பத்தை மாற்றினேன்" என்று துன்பங்களைத் தாம் போக்கிக்கொண்டதாக அருளிச்செய்தார்; ஆராய்ந்து பார்த்தவாறே, "யான் வன்துன்பத்தை மாற்றினேன்" என்று சொன்னது அவ்வளவு பொருத்தமானதல்லவென்றும் தமக்குக் கர்த்ருத்வம் தோன்றாமல் எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கே கர்த்ருத்வம் தோன்றும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பாசுரத்தைச் சிறிது மாறுபடுத்திச் சொல்லவேணுமென்றும் திருவுள்ளமுண்டாகி, இப்பாட்டின் பின்னடிகளிற் கூறிய அர்த்தத்தையே க்ரியா பேதத்தாலும் சப்த பேதத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஓரிருளன்னமாமேனி யெம்பிறையார் தான் தந்த அருளென்னுந் தண்டால் வல்வினையை அடித்துக் காணும் மலையும் புகக் கடிவான் யானும் என்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்—என்று அந்வயம். எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் என் பாவங்களைத் தொலைக்கத் தொடங்கினபோது அடியேனும் அடியேனுடைய நெஞ்சும் அக்காரியத்திற்கு உடன்பட்டிருந்தோமத்தனை; நான் செய்த காரியம் வேறொன்றுமில்லை என்கிறார்.

இருளன்னமாமேனிஎன்றது—கண்டவர்கள் நெஞ்சைக் குளிரச் செய்யவல்ல ச்யாமளமான திருமேனி யென்றபடி. அப்படிப்பட்ட தனது திருமேனியைக் காட்டினபோதே பாவங்கள் அஞ்சி ஓடத்தொடங்கினவாம். உலகத்தில் ஒருவனை அடித்துத் துரத்த வேண்டில் கொம்பு தடி முதலியன இன்றியமையாதனவாதலால், இவ்விடத்தில் பாவங்களைத் துரத்தித் தள்ளுவதற்கு எம்பெருமானுடைய திருவருளாகிற தடி ஸாதனமாயிற்றென்றார். ¶ "நீ பணித்தவருளென்னும் ஒள்வாளுருவி யெறிந்தேன்" என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

"வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக் கடிவான்" என்றவிடத்து ஒரு ஆக்ஷேபம் தோன்றும்; வல்வினையென்பது உருத்தெரியக்கூடிய ஒரு வஸ்துவல்லவே; எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹமே புண்யமென்றும், அவனுடைய நிக்ரஹமே பாபமென்றுமன்றோ சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே பாபமென்பது உருத்தெரியாத அத்ருஷ்ட ரூபமான ஒரு வஸ்துவென்று தேறுகிறது. இப்படிப்பட்ட பாபத்தைத் தண்டாலடித்துக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஓடிப்போய்விடும்படி துரத்துவதென்பது பொருந்தாத பேச்சாயிருக்கின்றதே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹம் ஒழிந்துவிட்டது என்று சொல்லவேண்டியதை இப்படி சமத்காரமாகப் பேசுவர்கள் கவிகள் என்று தெளிக. பெரியாழ்வாரும் "நெய்க்குடத்தைப்பற்றி" என்கிற திருமொழியிலே இங்ஙனமே பண்ணியுரைத்தாரென்றுணர்க.

யானும்என்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம் = அவன் அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி மேல்விழுந்துவந்தபோது நான் இசைந்துப் பின்வாங்காமல் அவனுடைய அநுக்ரஹத்துக்கு அநுமதி பண்ணியிருந்தேனென்கை. ... ... (உசு)

அடியால் படிகடந்த முத்தோ? * அதன்றேல்
முடியால் விசும்பளந்த முத்தோ? *—நெடியாய்!
செறிகழல்கோள் தாள்நிமிர்த்துச் சென் றுலகமெல்லாம் *
அறிகிலமால் நீயளந்த வன்று. (உஎ)

¶. பெரிய திருமொழி, 6—2—4.

நெடியாய்	பகவானே!	அது அன்றேல்	அல்லது,
செறி கழல் கொள் தாள் நிமிர்த்து	செறிந்த வீரக் கழலை அணிந்த திருவடிகளை நீட்டி	முடியால் விசும்பு அளந்த முத்தோ	திருமுடியால் மேலுலகத்தை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ?
உலகம் எல்லாம் சென்று நீ அளந்த அன்று	கீழுலகம் மேலுலக மெல்லாம் வியாபித்து அளந்த காலமாகிய த்ரிவிக்கிரமாவதாரத்திலே	அறிகிலம்	அவ்விரண்டு ஸந்தோஷங்க ளுள் எந்த ஸந்தோஷம் இப் போது உன் னெஞ்சில் நிகழ்கிற தென்பதை அறிகிலோ மில்லை.
அடியால் படி கடந்த முத்தோ	திருவடியால் பூமி முழுவதையும் அளந்துகொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ?		

* * * [அடியால் படிகடந்த.] கீழ்ப்பாட்டில் "யானுமென் னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்று ஆழ்வார் பேசின பாசுரத்தைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான் "இவ்விபூதியிலே இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லுவாருமுண்டாவதே!; த்வம் மே என்றால் அஹம் மே என்கிற இந்நிலத்திலே "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்று அழகாக ஒரு பாசுரம் செவிப்படுவது அற்புதமே!" என்றுகொண்டு பரமானந்தப்பட்டான்; அதனை ஞானக்கண்ணாலே கண்டறிந்த ஆழ்வார், எம்பெருமானே! இப்போது உனது திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிற ஆநந்தம் பண்டு உலகளந்தகாலத்து உண்டான ஆநந்தத்தோடு ஒக்குமோ? அன்றி அவ்வாநந்தத்திலும் மேற்பட்டதோ? என வினவுகின்றார் போலும்.

நெடியாய்! நீ செறிகழல்கொள் தாள் நிமிர்த்து உலகமெல்லாம் சென்று அளந்தவன்று அடியால்படிகடந்த முத்தோ? அதன்றேல் முடியால் விசும்பளந்த முத்தோ? அறிகிலம் என்று அந்வயம். "செரிகழல்கள்தான்" என்று இக்காலத்தில் பாடம் வழங்கி வந்தாலும் "செறிகழல் கொள்தான்" என்றே ப்ராசீந பாடமென்று அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர். அதுவே நன்கு பொருந்தும். நெருங்கின வீரத்தண்டைகளை அணிந்துள்ள திருவடிகளை நீட்டி உலகங்களை அளந்த காலத்தில் திருவடியாலே பூமிப்பரப்பை யெல்லாம் ஆக்ரமித்து ஸ்வாதீநப்படுத்

திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும், திருமுடியை நிமிர்த்தி மேலுலகங்களையெல்லாம் அளாவி ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும் ஆக இரண்டு ஸந்தோஷங்கள் உண்டாயின ; அவற்றுள் எந்த ஸந்தோஷத்தோடொக்கும் இப்போதைய உன்னுடைய ஸந்தோஷம்? என்று கேட்கிறபடி.

"मुत् प्रीतिः प्रमदो हर्षः" [முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:] என்ற அமரகோசத்தின்படி வடமொழியில் முத் என்று ஸந்தோஷத்திற்குப்பெயர் ; அச்சொல்லே இங்குத் தமிழிலக்கணப்படி முந்து என்றிருக்கிறது.

"முடியால்விசும்பளந்தமுந்தோ"— இவ்விடத்தில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும் ; 1. "ஒரு குறளாயிருநிலம் மூவடிமண் வேண்டி உலகனைத்துமீரடியாலொடுக்கி" என்று திருமங்கையாழ்வாரும், 2. "மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி மண் முழுது மகப்படுத்து, ஒண்சுடரடிப்போதொன்று விண்செலீஇ" என்று இவர்தாமும் அருளிச்செய்தபடி மேலே நீட்டப்பட்ட ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களையெல்லாம் அளந்ததாயிருக்க, முடியால் விசும்பளந்த என்று இங்கே இவர் அருளிச்செய்வானேன்? என்று. (இதற்கு ஸமாதானம்:—) ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களையும் அளந்ததென்பது உண்மையே ; அந்தத்திருவடியோடு கூடத் திருமுடியும் ஓங்கி வளர்ந்தபடியாலும், எல்லாச் செயலையும் திருவடிக்கே சொன்னால் கண்ணெச்சிலாகுமென்று ஒரு செயலைத் திருமுடியிலேயிட்டுச் சொல்லுவோமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றினபடியாலும் முடியால்விசும்பளந்த என்றதில் அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லையென்றுணர்க.

முத்து என்பதற்கு அழகு என்கிற பொருளும் கொள்ள இடமுண்டாகையால் அப்பொருள்கொண்டு, எம்பெருமானே! நீ அடியால் பூமியையெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ? அன்றி முடியால் மேலுலகங்களையெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ? இரண்டு காரியங்களில் எது அழகியது? சொல்லாய் என்று கேட்கிறாரென்றுரைக்கவுமாம். இரண்டும் அழகியதே என்று வெளியிடுவதே

1. பெரிய திருமொழி, 3-4-1.
2. திருவாசிரியம், 5.

இக்கேள்வியின் கருத்தாகும். அளந்த என்றது அளந்தது என்றபடி. இப்பொருளில், உலகளந்தபடியைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கிறார் என்று அவதாரிகை ஆக்கக்கடவது.

இனி, முத்து என்பதற்கு ரத்னங்களிற் சேர்ந்த முத்துக்கள் என்றே பொருள்கொண்டு உரைப்பதும் ஒரு புடையுண்டு. திருவடியிலணிந்த வீரக்கழலில் சாத்தியுள்ள முத்துக்களே பூமியை அளந்துவிட்டனவோ? திருமுடியில் சாத்தியுள்ள முத்துக்களே விசும்பை அளந்து விட்டனவோ? என்கை. இப்பொருளில், கடந்த என்பதும் அளந்த என்பதும் ஈறுகெட்ட வினைமுற்றுக்கள். முத்தோ அடிபால்படிகடந்தன, முத்தோ முடியால் விசும்பளந்தன? என்றபடி. உலகளந்த காலத்தில் திருவடியும் திருமுடியும் முத்துமயமாயிருந்தபடியால் அவயவங்கள் கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் முத்துக்களே தோற்றின என்பதை வெளியிடுதல் இக்கேள்விக்குக் கருத்தாகும். ... ... (உஎ)

அன்றே நங்கண்காணு மாழியான் காருருவம்
இன்றேநாம் காணாதிருப்பதுவும் —என்றேனும்
கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை —நெஞ்சென்னும்
உட்கண்ணேல் காணு முணர்ந்து. (உஅ)

என்றேனும்	எக்காலத்திலும்
கட்கண்ணால்	வெளிக்கண்ணாலே
காணாத	காணக்கூடாத
அவ்வுருவை	அப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமான திருவுருவத்தை
நெஞ்சு என்னும் உட்கண் உணர்ந்து காணுமேல்	நெஞ்சாகிற அகக்கண் விகஸித்து ஸாக்ஷாத்கரிக்குமாகில்,
அன்றே	அப்போதே,
ஆழியான் கார் உருவம்	திருவாழியை நிரூபகமாக வுடையனான எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியை
நம் கண் காணும்	நமது புறக்கண்ணும் காணப்பெறும்;
நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே	நாம் அவ்வுருவத்தைக் காணாமல் வருந்திக் கிடப்பது அகக்கண் மலராத இப்போது மாத்திரமே.

* * *—[அன்றே நங்கண் காணும்.] கீழ்ப்பாட்டில் உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவம் செய்யவே, * ஓங்கி யுலகளந்த

உத்தமனுடைய அந்த விலக்ஷணமான திருவுருவத்தை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு ஆசை கிளர்ந்தது. கிளர்ந்தாலும் பரமபக்தி தலையெடுத்தாலன்றி அவன் ஸேவை ஸாதிக்கமாட்டானாகையால், அந்தப் பரமபக்தி தலையெடுக்கும்போது ஸேவிக்கக் கூடியதான நெஞ்சென்னு முட்கண்ணுக்கு விஷயமாகக் கடவதான பரம்பொருள் நமது புறக்கண்ணாகிய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு இப்போது எப்படி விஷயமாகுமென்று தம்மில்தாமே ஸமாதானப்படுகிறார்போலும்.

என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண் உணர்ந்து காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருருவம் நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே—என்று அந்வயம்.

"న మాంసచక్షురభివీక్షతే తమ్" [ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்=அந்த எம்பெருமானை மாம்ஸக் கண் காணமாட்டாது] என்றும், "న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చనైనమ్" [ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்=ஒருவனும் இவ்வெம்பெருமானைக் கண்ணால் காணமாட்டான்] என்றும் வேதங்களிற் சொல்லுகிறபடியே யாராலும் ஒருகாலும் புறக்கண்ணால் காணமுடியாத பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அகக்கண்ணால் காணமுயன்றால் காணலாமத்தனையொழிய, புறக்கண்ணால் இப்போது காண்கைக்கு என்ன ப்ரஸக்தி?

ஆழியான் காருருவம் அன்றே நம் கண் காணும்=நெஞ்சென்னுமுட்கண் காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருருவத்தை நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே=நெஞ்சென்னுமுட்கண் காணப்புகாமையால் இன்று நாம் காணாதிருக்கின்றோம்.

கட்கண்ணால்=கண் என்று உலகத்தில் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற கண்ணாலே என்றபடி. இந்த மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸாலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவம் காணப்படாது என்னில், "கமலக் கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்" "என் கண்ணனை நான் கண்டேனே" "தேவர்கட்கெல்லாங் கருவாகிய கண்ணனைக்

கண்டுகொண்டேனே" என்றிப்படி பலகாலும் கண்டதாகத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்வானேன்? என்றால், அவ்விடங்களெல்லாம் மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தையே சொல்லுகின்றனவாகையால் ஒரு குறையுமில்லை. "கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள்ளின்றகலி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய்" என்று ஆசார்யஹ்ருதய முடிவில் அருளிச்செய்தது காண்க. அகக்கண் எனப்படுகிற ஞானக்கண் விகஸிக்கப் பெற்றவர்கள் புறக்கண்ணாலும் பரம்பொருளைக் காணவல்லராவர் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றி எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பத்தாலே பரிக்ரஹித்துக் கொள்ளுகிற திவ்யமங்கள விக்ரஹம் மாத்திரம் பரமபக்தர்களுடைய புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுமேயன்றி அவனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஒருகாலும் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதென்பர் பெரியோர்.

இப்பாட்டில் "அன்றே நம் கண்காணும்" என்கிறாரே, இங்குக் கண் என்றது புறக்கண்ணோ அகக்கண்ணோ? என்னில்; புறக்கண் என்று கொள்க. அகக்கண் திறந்து திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றோமாகில் பின்பு புறக்கண்ணாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவிக்கப் பெறுவோம் என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகக் கொள்ளத்தக்கது. ... ... (உஅ)

உணர வொருவர்க் கெளியனே? செவ்வே *
இணரும் துழாயலங்க லெந்தை *—உணரத்
தனக்கெளிய ரெவ்வளவ ரவ்வளவ னானால்
எனக்கெளிய னெம்பெருமா னிங்கு. (உகூ)

இணரும் துழாய் அலங்கல் எந்தை
(திருமேனியின் ஸம்பந்தத்தாலே) மேன்மேலும் தழைத்தோங்குகின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய எம்பெருமான்

ஒருவர்க்கு (தாமாகவே முயற்சி செய்பவர்களில்) ஒருவர்க்காவது
செவ்வே நேராக
உணர அறியக்
எளியனே? கூடியவனோ?
(ஒருவர்க்கும் அறியக் கூடியவனல்லனாயினும்)

தனக்கு எளியர்	தனக்கு அடிமைப் பட்டவர்கள்	ஆனால்	ஆகையினாலே
எவ்வளவர்	(தன்மேல்) எவ்வளவு அன்பு உடையவர்களோ	இங்கு	இவ்விடத்தில்
அவ்வளவன்	அவர்களுக்குத் தானும் தன்னை அவ்வளவு காட்டிக்கொடுப்பவன் (திருமால்);	எம்பெருமான் எனக்கு உணர எளியன்	எம்பெருமான் என்னாலறிந்து கொள்ளக் கூடியவன்

* * *—[உணரவொருவர்க்கு.] "இன்றே நாம் காணாதிருப்பதுவும்" என்று இப்பாட்டில் ஆழ்வார் பேசின பேச்சு எம்பெருமானது திருச்செவியில் விழுந்தவாறே "ஆழ்வாருடைய திருவாயினாலே இப்படி சொல்லும்படி நாம் அருளைப்பட்டிருக்கலாமோ? 'நாம்காணாதிருப்பதுவும்' என்கிற வார்த்தை சொல்லவேண்டியவர்கள் உண்டியே உடையே உகந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளேயொழிய, "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" என்றிருக்கிற ஆழ்வார் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படி ஆகலாமோ? ஆழ்வார்க்கு நாம் எளிமைப்பட்டு நம்மை அவர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாவோ" என்று திருவுள்ளங்கொண்ட எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌலப்ய குணத்தை ஆழ்வார் நெஞ்சிலே பிரகாசப்படுத்த, அதனை அநுபவித்துப் பேசுகிறாரிதில்.

இணருந்துழாயலங்கலெந்தை ஒருவர்க்கு செவ்வே உணர எளியனே? (எளியனல்லன்.) (ஆனபோதிலும்) எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர் அவ்வளவன்; ஆனால் எனக்கு இங்கு உணர எளியன் என்று அந்வயம்.

"தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்" என்றபடி திருத்துழாய் மாலைகளைப் பரமபோக்யமாக அணிந்துகொண்டுள்ள எம்பெருமான் யாராலாவது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளக் கூடியவனோ? ஸ்வப்ரயத்நத்தால் ஒருவராலும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவனல்லன்; ஒருவனுடைய ஞானத்துக்கும் எம்பெருமான்

விஷயமாகிறதில்லை என்று சொல்லிவிட்டால், ஆகாசத்தாமரை, முயற்கொம்பு, மலடிபிள்ளை முதலான வஸ்துக்கள்போல் ப்ரஹ்மமும் அடியோடு இல்லாத பொருள் என்று தேறிவிடுமே என்று நினைக்கவேண்டா; ஒருவருடைய ஞானத்துக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாகிறதில்லையென்று யாரும் சொல்லவரவில்லை. எவரெவர்கள் எவ்வளவெவ்வளவு அன்பு பாராட்டுவர்களோ அவரவர்களுக்கு அவ்வளவவ்வளவு எம்பெருமான் தன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பன் என்றே சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் நானும் என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு எம்பெருமானை லபிக்க உரியேன் என்கிறார்.

முதலடியில் "ஒருவர்க்குச் செவ்வே உணர எளியனே" என்றது—அன்பு அற்ற ஒருவர்க்கும் ருஜுவாக அறியக்கூடாதவன் என்றபடி. புத்தி சாதுரியத்தாலே சாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் ஸந்தேஹமறக் கற்றுணர்ந்தவர்களுக்கும் பக்தியில்லாதவளவில் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகமாட்டதென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. "యే తు త్వదంఘ్రిసరసీరుహభక్తిహీనాః తేషామమీభిరపి నైవ యథార్థబోధః। పిత్తఘ్నమఞ్జనమనాపుషి జాతు నేత్రే నైవ ప్రభాభిరపి శంఖసితత్వబుద్ధిః॥ யே து த்வதங்க்ரி ஸரஸீருஹபக்தி ஹீநா தேஷாம் அமீபிரபி நைவ யதார்த்தபோத—பித்தக்ந மஞ்ஜந மஹாபுஷி ஜாது நேத்ரே நைவ ப்ரபாபிரபி சங்கஸிதத்வபுத்தி:" [எம்பெருமானே! உனது திருவடித் தாமரைகளில் அன்பு இல்லாதவர்கள் எவரோ அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களாலும் உண்மையுணர்ச்சி உண்டாகமாட்டாது; பித்தம் கொண்டவனுடைய கண்ணில் பித்தஹரமான அஞ்ஜனம் இடாவிடில் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் காய்ந்தாலும் சங்கு மஞ்சள் நிறமாகக் காணப்படுமேயன்றி வெண்ணிறமாகக் காணப்படாதன்றோ, அதுபோல.] என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இணைகுந்துழாயலங்கல் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்

கது ;—“[இணரும்] தன்னிலத்திற் காட்டிலும் இவன் தோளில் விகஸியாநிற்கும்; தேவர்கள் தோளில் மாலை வாடாது; ஸர்வாதிகனாகையாலே இவன் தோளிலிட்டது அரும்பியாநிற்கும்” என்று. தேவர்கள் மாலை அணிந்துகொண்டால் அந்தமாலை தோளில் வாடாமல் வதங்காமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்பது மாத்திரமேயுள்ளது; ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானுடைய திருத்தோளிலோவென்னில், மாலை வாடாதிருப்பதுமாத்திரமேயன்று; மேன்மேலும் அரும்புவிட்டு விகஸிப்பதும் செய்யும் என்று, இணரும் என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கி இங்ஙனே அருளிச் செய்யப்பட்டதென்க. இணர்தலாவது கொத்துக்கொத்தாக அலர்தல்.

எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர். (தானும்) அவ்வளவன்=“பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே வாச மலர்த் துழாய் மாலையான்—வடிவு.” என்று பேயாழ்வாரருளிச் செய்ததை ஒரு புடையொத்திருக்கின்றது இதுவும். தாழ்ந்தவர்களைச் சொல்வதான எளியர் என்ற சொல் இங்கு தாத்பர்ய வ்ருத்தியால் சேஷபூதர்களைச் சொல்லுகிறது. தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு அன்பையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அவ்வளவாகத் தானிருப்பன்; “பக்திக்குத்தக்க ப்ரஸாதம்” என்னுமாபோலே, ஸ்நேஹத்துக்குத்தக்க ஸ்வரூபாவிஷ்காரஞ் செய்வனும் எம்பெருமானும். ஆனால் எனக்கெளியனெம்பெருமானிங்கு=ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றபடி. அன்புக்குத் தக்கவளவு தன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பவனாகையாலே என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு எனக்கு அவன் எளியனாகத் தடையில்லை என்றாராயிற்று. (௨௯)

இங்கில்லை பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் * என்னுடைய
செங்கண்மால் சீர்க்கும் சிறிதுள்ளம் *—அங்கே
மடியடக்கி நிற்பதனில் வல்வினையார்தாம் * ஈண்டு
அடியெடுப்ப தன்றோ வழகு? (௩௰)

இங்கு { என்னுடைய இந்த நெஞ்சில்	வீற்றிருத்தல் இல்லை { (பாவங்கள் இனி) தங்கியிருக்க முடியாது ;
பண்டு போல் { இத்தனை நாளும் போலே	(ஏனென்றால்)

என்னுடைய செங்கண் மால்	என்போல் வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனான பெருமானுடைய	வல்வினையார் தாம்	கொடிய பாவங்கள்
சேர்க்கும்	கல்யாண குணங்களுக்கே	மடி அடக்கி நிற்பதனில்	துணியை இடுக்கிக்கொண்டு நெருக்கமாக நிற்பதைவிட
உள்ளம்சிறிது	எனது நெஞ்சு இடம் போராததாயிருக்கின்றது,	ஈண்டு	இவ்விடத்தில் நின்றும்
அங்கே	முன்பு விசாலமாக வாழ்ந்த விடத்திலே	அடி எடுப்பது அன்றே அழகு	கால் பேர்த்து வெளிக் கிளம்பிப் போவதன்றோ அழகியது.

* * *—[இங்கில்லைபண்டுபோல்.] கீழ்ப்பாட்டில் "எனக்கெளிய னெம்பெருமானிங்கு" என்று எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்ய குணத்தை அநுஸந்தித்தார்; அந்த குணாநுபவம் வர வர அதிகரித்துத் திருவுள்ளத்தில் தாங்கமுடியாதபடி விஞ்சிற்று; விஞ்சவே, அந்த ஆநந்தத்தினால் பாவங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்றார். ஓ பாவங்களே! பகவத்குணாநுபவத்திற்கே என் நெஞ்சில் இடம் போரவில்லை; அதற்கே இன்னும் இடம் கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது; அப்படியிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் ஏது?; ஒரு மூலையில் சுருங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறோமென்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும்; அப்படி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு இங்கு இருக்கவேண்டா; விசாலமாகக் கிடப்பதற்குரிய வேறிடந் தேடி ஓடிப்போங்கள் என்கிறார்.

பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் இங்கில்லை=பாவங்களே! இது வரையில் நீங்கள் என்னுடைய நெஞ்சை உங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு உங்களுடைய பெருமையெல்லாந் தோற்ற விசாலமாகக் கிடந்தீர்கள்; நான் பகவத் விஷயவாஸனை யறியாத காலத்தில் நீங்கள் என் நெஞ்சில் குடியிருந்தீர்களத்தனை; இனி அப்படியிருக்க முடியாது; ஏனென்றால், இப்போது என்னெஞ்சு பகவத் குணாநுபவம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டது. * "உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்" என்றபடி அநந்த கல்யாண குணாத்மகனான அப்பெருமானுடைய குணங்களுக்கே இங்கு இடம்

அற்பமாயிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் கிடைக்க ப்ராப்தி ஏது?—என்றிப்படி ஆழ்வார் பாபராசிகளைச் சேதனமா யிராலே விளித்துச் சொன்னவாறே, அவை "ஆழ்வீர்! நெடுநாள் இங்கே பழகிக்கிடந்த எங்களை இன்று இப்படி அடித்துத் துரத்தி விடலாகாது; உமது நெஞ்சில் எங்களுக்கு முன்போல் விசாலமாக இடம் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரு மூலையில் பதுங்கி நிற்கும்படி மிக்க சுருக்கமான இடம் கிடைத்தாலும் எங்களுக்குப் போதும்; அரைத்துணிகளை இடுக்கி நெருக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு மூலையிலே மறைந்து ஒதுங்கி, திருடரைப்போலே நாங்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டாகிலும் ஒரு பக்கமாகக் கிடக்கிறோம்; எங்களை விலக்காமல் இடங்கொடுத்துக் காத்தருளவேணும்" என்று பணிந்து வேண்டிக்கொள்ள, பின்னடிகளால் அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றார்—பெருமை தோற்ற நன்றாக வாழ்ந்தவர்கள் அப்படி வாழமுடியாமல் கஷ்டப்பட நேர்ந்தகாலத்துக் கண்மறைய ஓடிப்போய்விடுவதன்றோ அழகு என்கிறார்.

வல்வினைகாள்! என்று முன்னிலையாகக் கூறாமல் வல்வினை யார்தாம் என்று படர்க்கையாகக் கூறியதனால் அவற்றின்மேல் ஆழ்வார்க்குள்ள கோபமும் த்வேஷமும் நன்கு விளங்கும். முகம் நோக்கி வார்த்தை சொல்லக் கூசுகின்றாரென்க.

"இங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில்" என்று பாடமிருந்திருக்க வேணுமென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது வேண்டா; அங்கே என்றிருப்பதே அழகியது. ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுக்கும் பாவங்களுக்கும் இப்போது நெடுந்தூரம் உள்ளமை உணர்க. தூரமான இடத்தைக் குறிப்பிடும்போது அங்கே என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தவிரவும், "அங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டடியெடுப்பதன்றோ வழக்கு" என்று உலகவழக்கச் சொல்லாகவும் கருதத்தக்கது. 'தாங்கள் பெருமையாக வாழ்ந்தவிடத்திலே தங்களுக்கொரு குறைநேரிட்டால் அவ்விடத்திலேயே பிறர் சிரிக்கும்படி வருந்தி வாழ்வதிற்காட்டிலும் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கண்மறைய ஓடிப்போவது நலம்' என்று உலகில் ஸாமாந்யமாக வழங்குவதுண்டிறே; அந்த வார்த்தையை அநுவதிக்கிறபடியாகவுமிருக்கின்றது

இங்கு, மடியடக்கி நிற்பதனில் என்றது எங்ஙனே பொருந்தும்? பாவங்களுக்கு மடியென்று ஒன்றுண்டாகிலன்றோ அதை யடக்கி நிற்க வேண்டா என்னலாம்—என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வல்வினையார் என்று உயர்திணையாகச் சொன்னதுக்குச் சேர உலக வழக்கச் சொல்லையுங் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறபடி. மூன்றாமடியின் இறுதியில் மீண்டு என்றும் ஈண்டு என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். ஈண்டு என்பதற்கு சீக்கிரமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... ... (௯0)

அழகு மறிவோமாய் வல்வினையைத் தீர்ப்பான் *
நிழலு மடிதாறு மானோம் *---சுழலக்
குடங்கள் தலைமீதெடுத்துக்கொண்டாடி * அன்றத்
தடங்கடலை மேயார்த மக்கு. (௯௧)

வல் வினையை தீர்ப்பான்	வலிய பாவங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக
அழகும் அறிவோம் ஆய்	அழகிய உபாயத்தைத் அறிந்தோமாக,
குடங்கள்	குடங்களை
தலைமீது எடுத்துக்கொண்டு	தலையின்மேலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு
சுழல ஆடி	ஆகாசத்திலே சுழன்று வரும்படி கூத்தாடி
அன்று	முற்காலத்திலே
	(அக்குடக்கூத்தாடின விடாய் தீர்வதற்காக)
அத் தட கடலை மேயார் தமக்கு	(முதலில் விட்டு வந்த) அப்பெரிய திருப்பாற் கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்த பெருமானுக்கு
நிழலும் அடி தாறும் ஆனோம்	பாத நிழலாகவும் பாதரேகை யாகவும் உடன்பட்டோமானோம்.
	(வல்வினையைத் தீர்ப்பதற்கு அறிந்த உபாயம் இதுவே.)

* * *—[அழகுமறிவோமாய்.] வல்வினையைத் தீர்ப்பான் அழகுமறிவோமாய், குடங்கள் தலைமீதெடுத்துக்கொண்டு சுழல ஆடி அன்று அத்தடங்கடலைமேயார் தமக்கு நிழலும் அடிதாறும் ஆனோம் என்று அந்வயிப்பது. கீழ்ப்பாட்டில் "வல்வினையார் தாமீண்டடி பெயர்ப்பதன்றோ அழகு" என்று பாவங்களை யெல்லாம் துரத்தித் தள்ளும்படியாயினார். 'கெடுவாளாகப் பாவங்களின்

கீழே அமுக்குண்டிருந்த உடம்புக்கு இன்று இப்படிப்பட்ட சக்தி எங்ஙனே உண்டாயிற்று?' என்று யாராவது கேட்கக்கூடுமே; அவர்களுக்கு ஸமாதானமாம்படி இப்பாட்டு அருளிச்செய்கிறார். வல்வினைகளைத் தாக்கித் தள்ளுவதற்கு அழகான ஒரு உபாயமறிந்தோம்; அஃது என்னென்னில்; எம்பெருமானுக்குத் திருவடி நிழல் போலவும் திருவடி ரேகை போலவும் விட்டு நீங்காது அத்தாணிச் சேவகமானேனும். ஆகவே, காரியம் கைகூடிற்று என்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியிலே கோபாலக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடின சரிதையிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறது மூன்றாமடி. அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனாலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடுவர்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காக 1. "குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே" என்றபடி அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க, இருகையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து இது என்பர். இதனைப் பதினோராடலிலொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்திலொன்றென்றும் கூறி, "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாட லதனுக்கடைக்குப வைந்துறுப்பாய்ந்து" என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார்.

"ఏష నారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవనికేతనః । నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మథురాం పురీమ్—ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:. நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்." என்றபடி திருப்பாற்கடலில் நின்றும் எழுந்தருளி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி, அந்த ஆட்டத்தினாலுண்டான விடாய்தீர மீண்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்து சயனித்து இளைப்பாறுகின்ற பெருமானுக்கு நிழலும் அடிதாறுமானேனும் என்கிறார்.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—7.

"அத்தடங்கடலை" என்றவிடத்து அகரச் சுட்டு—எந்தத் திருப்பாற்கடலில் நின்றும் வந்து அவதரித்தாரோ அந்தத் திருப்பாற்கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்தாரென்கைக்காக. மேயார்—மேவியவர்.

அழகுமழிவோமாய்= அழகு என்பதற்கு உபாயம் என்ற மட்டும் பொருள்கொண்டது பிரகரணபலத்தினாலென்க.

"வல்வினையும் தீர்ப்பான்" என்றும் பாடமுண்டு. தீர்ப்பான்—பான்விகுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்.

நிழலுமடிதாறுமானோம்= 'நிழலானோம்' என்று முதலில் சொன்னார்; அதில் த்ருப்தி பிறக்கவில்லை; உலகத்திலே நிழலானது வ்யக்தியை விட்டுத் தனிப்படவும் காணப்படும். அப்படியல்லாமல் வ்யக்தியோடு உடன்பட்டே காணக்கூடியது பாதரேகையாகையால் "அடிதாறுமானோம்" என்று பின்னை சொன்னார். தாறு என்று அளவுக்கும் ரேகை [கோடு]க்கும் பேராகையாலே, பாதத்தளவான பாதுகையென்றும் பாதரேகையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸம்ப்ரதாயத்திலே எம்பாரைச் சொல்லும்போது 'எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழல்' என்றும், ஸ்ரீவானமாமலைச்சீயரைச் சொல்லும்போது 'ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளுடைய திருவடிரேகை' என்றும், முதலியாண்டானைச் சொல்லும்போது 'எம்பெருமானாருடைய பாதுகை' என்றும் அவரவர்களுடைய தனியன்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருமாறு காண்க. ["ராமாநுஜ பதச்சாயா" "ரம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதரேகாமயம்" "பாதுகே யதிராஜஸ்ய" இத்யாதிகள் தனியன்கள்.]

மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் "குடங்கடலை" "தடங்கடலை" என யமகம் அமைந்தமை காண்க. ... ... (௯௧)

தமக்கடிமை வேண்டுவோர் தாமோதரனார்
தமக்கு * அடிமைசெய்யென்றால் செய்யாது *—எமக்கென்று
தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார் *
யாம்செய்வ திவ்விடத்திங்கி யாது? (௯௨)

தமர்க்கு அடிமை வேண்டுவோர்	தாம் அடிமையா யிருப்பதற்கு ஆசைப்படு பவரான	எமக்கென்று	என் வார்த்தை கேளாது ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி
தாமோதரனார் தமக்கு	தாம்பாலாப்புண்ட பெருமானுக்கு	தாம் செய்யும் தீ வினைக்கே	(வெகுகாலமாகத்) தான் செய்து வருகிற தப்புக் காரியத்திலேயே
அடிமை செய் என்றால்	('நெஞ்சே! நீ) அடிமை செய் என்று சொன்னால்	தாழ்வுறுவர்	ஊன்றி யிருக்கின்றது;
நெஞ்சினார்	எனது நெஞ்சானது	இங்கு	இப்படிப்பட்ட நிலைமையில்
செய்யாது	அப்படியே அடிமை செய்யாமல்	யாம் செய்வது யாது	நான் செய்யத்தக்கது என்னோ?

* * *—[தமக்கடிமை வேண்டுவோர்.] கீழ்ப்பாட்டில் "நீயு மடியானு மானேனும்" என்று தாம் எம்பெருமானோடு ஐக்கியப் பட்டமையைப் பேசினார்; உடனே இவருடைய நெஞ்சானது பழையபடியே நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்கத் தொடங்கிற்று. அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆழ்வார், 'அந்தோ! என் செய்வேன்? நெஞ்சு அநுகூலித்து வரும்போது எம்பெருமான் அருமைப் படுகிறான்; எம்பெருமான் எளியனாம்போது நெஞ்சு பின்வாங்குகிறது; இந்த இழவுக்கு என்ன செய்வேன்?' என்று அலமருகின்றார். பாயை விரித்துவிட்டுக் கணவனை அழைத்துவரப் போனவளாம் ஒரு நாயகி; கணவனை அழைத்து வருவதற்குள்ளே பாய் சுருட்டிக் கொண்டுமாம்; மறுபடியும் பாயை விரிக்கப் பார்ப்பளாம்; அந்த க்ஷணத்தில் நாயகன் ஓடிப்போவனும். பாயை விரிப்பதற்கும் கணவனை யழைத்து வருவதற்குமே அவளுடைய போது சரிப்போகுமாம். அப்படியே ஆழ்வார்க்கு நெஞ்சை இணக்கிக் கொள்வதற்கும் எம்பெருமானை இழுத்துப் பிடிக்க நினைப்பதற்குமே போது சரிப்போகிறது போலும். இவர்க்கு இப்படியே அடிக்கடி சிரமம் உண்டாவதுபற்றி அந்த வருத்தம் தோன்ற "யான்செய்வதிவ்விடத்திங்கியாது" என்று நிர்வேதப் பாசுரம் பேசுகிறபடி காண்மின்.

"தமக்கடிமை வேண்டுவோர்" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; 'தாம் பிறர்க்கு அடிமை செய்ய

ஆசைப்படுவன் எம்பெருமான்' என்கிற ஒரு பொருளும், 'தமக்கு அடிமை செய்வார் வேணுமென்று எம்பெருமான் ஆசைப்பட்டிருப்பன்' என்கிற மற்றொரு பொருளும் செவ்வனே கிடைக்கும். அடிமை என்ற பதத்திற்கு சேஷத்வம் என்றும், சேஷபூதர் என்றும் அர்த்தமுண்டாகையாலே இவ்விரண்டு யோஜனைகளும் ஒக்கும். தனக்கு சேஷத்வத்தை வேண்டுகையாவது—தான் தாஸனாயிருக்க விரும்புகை. தமக்கு சேஷபூதரை வேண்டுகையாவது—தான் ஸ்வாமியாயிருக்க நினைக்கை. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாமித்வம் அஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தேயும் சேஷத்வத்திலே அவனுக்கு ஆசையாம். ஏனென்னில்; தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் பாரதந்த்ரமுடைகிறபடியைத் தான் காண்கையினாலே, தான் ஸ்வாமியாயிருக்குமிருப்பிலே அவ்வளவு ஆநந்தமில்லையென்றும் சேஷப்பட்டிருக்குமிருப்பிலேயே ஆநந்த மிகுதியுண்டென்றும் கைகண்டு, சேஷித்வத்திற் காட்டிலும் சேஷத்வத்திலே மிக்க விருப்பமுடையனாயிருக்கிறானாம் எம்பெருமான். இங்கு இவ்வர்த்தத்தையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—"தமக்கு அடிமையை உகக்குமவர்; அது எங்கே கண்டோமென்றால் [தாமோதரனார்] அநுகூலையான தாயார்க்கு அடியுண்பது கட்டுண்பதானவிடத்திலே கண்டோம்." என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

தாமோதரனார் என்ற சொற் சேர்க்கை பழுதுக்கு ஏற்ப இவ்வர்த்தமே இசைப் பொருந்தும். தாமோதரன் என்றால் கயிற்றை வயிற்றிலே உடையவன் என்று பொருள். அதாவது—வெண்ணெய் களவு கண்ட காரணத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டியினால் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு கொண்டு கட்டப்பட்டவன் என்கை. இதனால், எம்பெருமானுக்கு, சேஷத்வத்திலே விருப்பமுடைமை விளங்குமிறே. இங்கே இவ்விசேஷணமிடுவதற்குப் பயன் யாதெனில்; சேஷியாக இருப்பதற்கே இட்டுப் பிறந்த எம்பெருமானும் அந்த சேஷித்வ நிலைமையை உபேக்ஷித்துவிட்டு சேஷவ்ருத்தி செய்ய ஆசைப்படுகிறான்; என்னுடைய நெஞ்சோவென்றால் சேஷவ்ருத்தி செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்து வைத்தும் இந்த ரஸமறியாதே பிற்காலிக்கின்றது! என்கைக்காகச் சொல்லுகிறபடி 'தமக்கு அடிமை வேண்டுவோராகிய தாமோதரனார் தமக்கு (நெஞ்சே! நீ) அடிமை

செய்' என்று நான் உரைத்தால், அந்தப் பாவிநெஞ்சானது அதைக் கேளாமல், அப்படி அடிமை செய்யாமல் ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டு, நெடுநாளாகத் தான் செய்து வருகிற [நைச்யாநுஸந்தானம்பண்ணிப் பின்வாங்குகையாகிற] தப்புக்காரியத்தையே செய்யப்பார்க்கின்றது!. எம்பெருமானோ மேல்விழுகிறான், நெஞ்சோ பின் வாங்குகின்றது; இந்த அவஸ்தையில் இன்னது செய்வதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லையே!. எம்பெருமான் வழியே போவதா? நெஞ்சு போம் வழியே போவதா? என்ன செய்யத்தக்கது என்று அலைபாய்கின்றாராழ்வார்.

[எமக்கென்று.] நெஞ்சானது எனக்கு சேஷப்பட்டதாகையாலே நான் சொன்னபடியே கேட்கக் கடமைப்பட்டிருக்கும் பாரதந்திரியம் வஹியாமல் தான் போனபோக்கே போம்படியாக ஸ்வாதந்திரியம் வஹிக்கின்றது. உனக்கென்றிருக்கையன்றியே எமக்கென்றிருக்கை ஸ்வாதந்திரிய காரியமாதலால் இங்கு, எமக்கென்று என்பதற்கு 'ஸ்வதந்த்ரமாகி' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'எனக்கென்று' என்ன வேண்டுமாயினும் நெஞ்சினோர் என்ற பன்மைக்குச் சேர எமக்கென்று எனப்பட்டது.

தாம் செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் — இதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; நெஞ்சினோர் தாம் செய்கிற பாவங்களையே நினைத்து, இப்படி பாவியான நாமோ பகவானை அநுபவிப்பது! என்றுகொண்டு, தாழ்வுறுவர் — நைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகின்றார் என்னலாம். அன்றி, எம்பெருமான் நெருங்கினவாறே நெஞ்சினோர் தாம் பின்வாங்கிப் போவதாகிற ஒரு பாபத்தை அடிக்கடி செய்வது வழக்கமாயிற்றே, அந்தப் பாபத்திலேயே இப்போது ஊன்றுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். இந்த யோஜனையில், தாழ்வுறுதலாவது — ஆஸக்தியையுடைத்தாயிருத்தல். "விஷயங்களிலே கால்தாழ்ந்தான்" என்றால் விஷய ப்ரவணனென்று பொருள்படுமிறே. தீவினைக்கே என்றது — தீவினையிலேயே என்றபடி. முந்தின யோஜனையில், தான் செய்த பாவங்களை நினைத்தே என்றபடி. நெஞ்சினோர் என்ற பன்மை கௌரவத்தினாலாயது.

இங்கு+யாது, இங்கியாது; "உயிர்வரினுக்குறள் மெய்விட்டோடும், யவ்வரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல்.

எம்பெருமான் அணுகிவரும்போது ஆழ்வார் நைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குதலென்பது திருவாய்மொழியிலும் ‡ வந்தாலும், இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி வருகின்றது. பரமபுருஷன் தனது பரத்துவத்தை மறைத்து ஸௌலப்ய குணத்தை எவ்வளவு தான்காட்டினாலும், * பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமுடையவர்களுக்கு ஸ்வதோஷமே அடிக்கடி நெஞ்சில்பட்டுக் கூச்சமுண்டாகுமென்பது இதனால் காட்டப்படுகின்றதென்றுணர்க. ... ... (௧௨.)

யாதானு மொன்றறியில் தன்னுகக்கி லென்கொலோ? *
யாதானும் நேர்ந்தணுகா வாறுதான் *—யாதானும்
தேறுமா செய்யா வசுரர்களை * நேமியால்
பாறு பாறாக்கினான் பால். (௧௩.)

யாதானும் தேறும் ஆசெய்யா அசுரர்களை — கொஞ்சமும் விச்வஸிக்கும்படியான செயலைச் செய்யாதவர்களான அஸுரர்களை [எப்போதும் தீங்கையே செய்பவர்களை]

நேமியால் — திருவாழியினாலே

பாறுபாறு ஆக்கினான் பால் — துண்டம் துண்டமாகத் துணித்தொழித்த எம்பெருமான் பக்கலில்

யாதானும் நேர்ந்து — எதையாவது ஸமர்ப்பித்து

அணுகா ஆறுதான் என்கொல் — கிட்டாமை இருப்பது என்னோ? (சிறந்த பெருமானை அயோக்யரான நாம் கிட்டலாமோ என்னில்)

யாதானும் ஒன்று அறியில் — எதையாவது ஒரு வஸ்துவை அறியக்கூடிய சைதந்யத்தை யுடைத்தாயிருந்து வைத்தும்

தன் உகக்கில் — தான் ஆநந்தப்படுவதைத் தன்மையாக உடைத்தாயிருந்து வைத்தும்

அணுகாவாறு தான் என்கொல்?—

* * *—[யாதானுமொன்றறியில்.] நைச்சியங் கொண்டாடி அகலுகிற நெஞ்சுக்கு நன்மை சொல்லுகிறது போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. நெஞ்சு என்றும் ஆத்மா என்றும் பர்யாயம் போலே கொள்ளுங்கள்.

‡ "வளவேழுலகின் முதலாய" என்ற [1-5-1.] திருவாய்மொழி காண்க.

"ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா = ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா" என்று ஞானமும் ஆநந்தமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அருளிச் செய்கிற பாசுரம் இது. இந்த நெஞ்சு அசேதநப் பொருளல்ல; சேதநப் பொருள்; அதாவது அறிவையும் ஆநந்தத்தையும் உடைய பொருள். இது அறிவில்லாத வஸ்துவாயிருந்தால் இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. எப்போது அறிவுடையதாயிற்றோ அப்போதே எம்பெருமானைப் பற்றினதாகவே ஆய்விட்டது. 1. "ஒன்றாமனையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்கையாலே ஞானமானது பகவத்விஷயத்தைப் பற்றினதாயிருக்கும். ஆகையாலே இந்த நெஞ்சு பகவத்விஷயத்தைக் கண்டு பின்வாங்குவது எப்படி சேரும்? அது கிடக்கட்டும். ஞானம்போலே ஆநந்தமும் ஒரு தன்மையாக இருக்கிறது இதற்கு. ஆநந்தமுண்டானால் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றாமல் எப்படி ஆநந்தம் விளைக்கும்? விளைக்கமாட்டாது. ஆகவே, ஞானம் ஆநந்தம் என்கிற இரண்டு தன்மைகள் இதற்கு உள்ள போதே இது பகவத் விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே ஆகாநிற்க, அந்தோ! அந்த பகவானை அணுகமாட்டேனென்று ஒழிகிறதே! இதென்ன பேதைமை! என்கிறார்.

"யாதானுமொன்றறியில் தன்னுகக்கில், யாதானுமேறுமா செய்யாவசுரர்களை நேமியால் பாறு பாறாக்கினான்பால் யாதானும் நேர்ந்து அணுகாவாறுதான் என் கொலோ" என்று அந்வயிப்பது. எம்பெருமான்றனக்கு விச்வாஸமுண்டாகும்படி ஒரு நல்ல காரியத்தையும் செய்யாத அசுரர்களைத் திருவாழியினாலே துண்டு துண்டாகத் துணித்துப் போகட்ட அப்பெருமான் விஷயத்திலே இந்த நெஞ்சானது ஏதாவதொன்றைச் செய்து [ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது செய்து] அணுகாமலிருப்பது என்னோ? என்று கரைகின்றார். நம்முடைய குற்றங் குறைகளைக்கண்டு நாம் பின்வாங்குவதேன்? எம்பெருமான் கையில் திருவாழி இல்லையோ? அசுரர்களையெல்லாம் துணித்தாற்போலே நம்முடைய விரோதியான பாபங்களையும் அவன்றானே அவ்வாழி கொண்டு துணித்திடானோ? எதற்கு நைச்யம் பேசிப் பின்வாங்க வேணும்? என்கை.

1. முதல் திருவந்தாதி 67.

நைச்சியங் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்க நேரின் காலத்து எம்பெருமானுடைய அபார சக்தியை அநுஸந்தித்துத் தேறுதலடைந்து அணுக முயலவேண்டும் என்று உணர்த்துவது போலும் இப்பாட்டு. ஆழ்வார் ஸ்வாநுபவரூபத்தாலே சாஸ்த்ரார்த்தங்களையன்றோ நமக்கு வெளியிடுகிறார். ... ... (௯௩)

பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பை * யாம்கேட்டேயும்
காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் *—நீலாழிச்
சோதியாய்! ஆதியாய்! தொல்வினை யெம்பால்கடியும் *
நீதியாய்! நிற்சார்ந்து நின்று. (௯௪)

நீலாழி சோதியாய்	நீலக்கடல் போன்ற நிறத்தையுடையவனே!
ஆதியாய்	முழுமுதற் கடவுளே!
எம்பால் தொல் வினை கடியும் நீதியாய்	எம்மிடத்திலேயுள்ள பழைய பாவங்களைத் தொலைக்குமியல்வுடையவனே!
யாம்	அடியோம்
நின்	உன்னை

சார்ந்து நின்று	அணுகி,
நீ பால் ஆழி கிடக்கும் பண்பை	நீ திருப்பாற் கடலில் சயனிக்கு மழகை
கேட்டேயும்	காதாற் கேட்ட மாத்திரத்திலும்
கால் ஆழும்	கால்கள் தடுமாறா நின்றன;
நெஞ்சு அழியும்	நெஞ்சு நிலைமாறா நின்றது;
கண் சுழலும்	கண்கள் சுழலா நின்றன.

* * *—[பாலாழி.] நைச்சியங்கொண்டாடி அகலப் பார்ப்பது தகாது, எப்படியாவது அவனை அணுகப் பார்ப்பதே நன்று என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாம் அணுகி அநுபவிக்க இழிந்தார்; திருப்பாற் கடலிலே திருமால் பள்ளி கொள்ளும் திறத்தை அநுபவிக்கத் தொடங்கும்போதே தாம் விகாரப்படும்படியைப் பேசுகிறார் இதில்.

ஒரு வெள்ளைக் கடலிலே ஒரு கருங்கடல் சாய்ந்தாற்போல், நீலமணி வண்ணனான நீ திருப்பாற் கடலிலே கிடந்ததோர் கிடக்கையை சாஸ்த்ரமறிந்த மஹான்கள் சொல்ல நான் காதாற்கேட்ட மாத்திரத்திலும் 'இப்படியும் ஒரு அழகுண்டோ!' என்று நடு

பட்டு, கால் நடை தாராமல் ஆழ்ந்துபோகவும், நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகக் கரைந்து அழிந்து போகவும், கண்கள் ஒருவஸ்துவையும் க்ரஹிக்க முடியாமற் சுழலமிடவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

"நீலாழிச் சோதியாய்! பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை" எனச் சேர்த்து அந்வயித்துப் பரபாகசோபா ரஸத்தைப் பாங்காக அநுபவிக்க. நீலம் என்பது நீல் எனச் சிதைந்தது என்றாவது, நீல+ஆழி, (நீலவாழி என்றாகாமல்) வடமொழித் தீர்க்க சந்தி பெற்றுக் கிடக்கிறது என்றாவது கொள்க. நின்+சார்ந்து, நிற் சார்ந்து. நைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குதை தவிர்ந்து உன்னை அணுகினேன்; அணுகினவாறே உன் சரிதைகளைக் கேட்க ஆவல் கொண்டேன்; க்ஷீராப்திசயன வ்ருத்தாந்த விஷயமாகச் சிறிது கேட்டேன்; கேட்டவுடனே விகாரமடைந்தொழிந்தேன். காதால் கேட்டதற்கே இவ்வளவானால் கண்ணால் காணப்பெற்றால் என் படுவேனோ அறியேன் என்றாயிற்று.

"தொல்வினை எம்பாற்கடியும் நீதியாய!" என்பதற்கு—நைச்சியம் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்கையாகிற பழைய பாவத்தைப் போக்கடிக்கு மியல்வினனே! என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். ... ... (௯௪)

நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் *
ஒன்றுமோ வாற்றானென் நெஞ்சகலான் *—அன்றங்கை
வன்புடையால் பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்விடந்தான் *
அன்புடைய னன்றே அவன்? (௯௫)

அன்று — முற்காலத்தில்

அம் கை வன்புடையால் — அழகிய திருக்கைகளாலே ஓங்கி அறைந்ததனால்

பொன் பெயரோன் வாய் தகர்த்து — இரணியாசுரனுடைய (ப்ரஹ்லாதனை அதட்டின) வாயைப் புடைத்து

மார்வு இடந்தான் அவன் — (அவ்விரணியனுடைய) மார்பைக் கிழித்தெறிந்த பெருமான்

அன்பு உடையான் அன்றே — (ஆச்ரிதாிடத்தில்) மிக்க அன்புடையவனன்றோ;

(ஆனதுபற்றியே

நின்றும்	(என்னெஞ்சிலே) நின்றுகொண்டிருந்தும்	ஓவாதான்	த்ருப்தியடைகிறானில்லை;
இருந்தும்	வீற்றிருந்தும்		
கிடந்தும்	சயனித்திருந்தும்	என் நெஞ்சு அகலான்	என்னுடைய நெஞ்சைவிட்டு நீங்குகிறானில்லை.
திரிந்தும்	எழுந்துலாவியும்		
ஒன்றும்	கொஞ்சமும்		

* * *—[நின்றுமிருந்தும்.] கீழ்ப்பாட்டில் "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும்" என்று எம்பெருமான் விஷயமான சரிதைகளைக் கேட்பதில் தமக்கு முயற்சி உண்டானமையைக் கூறினார்; அவ்வளவிலே எம்பெருமான் "இவ்வாழ்வாருடைய காதலை மேன்மேலும் வளரச் செய்யவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி இவருடைய நெஞ்சிலே படுகாடு கிடக்கத் தொடங்கி விட்டான்; அதைப் பேசுகிறாரிதில்.

"1. நின்றதெந்தை யூரகத்து" என்றபடி திருவூரகத்தில் நிற்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் நிற்கிறான். நின்று நின்று திருவடிகள் ஓய்ந்து போனால் "இருந்ததெந்தை பாடகத்து" என்றபடி திருப்பாடகத்தில் வீற்றிருக்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் வீற்றிருக்கிறான். வீற்றிருக்குமிருப்பிலும் இளைப்பு உண்டானவாறே "அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது" என்றபடி திருவெஃகாவிலே சயனித்தருளுகிறாப்போலே என்னெஞ்சில் சயனித்தருளுகிறான். அதிலும் சிரமம் தோன்றினால் எழுந்து உலாவுகின்றான்; இப்படியே, நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்னும் தொழில்களை ஓயாமல் செய்துகொண்டு என்னெஞ்சை விட்டுப் பேர்கின்றானில்லை. ஆனால், பக்தர் திறத்தில் எம்பெருமான் இவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்கிறானென்பது புதிதான ஒரு ஆச்சரிய விஷயமல்ல. பண்டே ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலில் அன்பு பூண்டு அரியன செய்துகாட்டிய பெருமானுக்கு இவை ஒரு வியப்போ? அன்பின் மிகுதியினால் இத்தனையும் செய்கிறான் என்றாராயிற்று.

முதலடியிற் சொன்ன நிற்றலிருத்தல் கிடத்தில் திரிதல்கள் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சிலே செய்யப்பட்டவை யென்று கொள்ள

1. திருச்சந்த விருத்தம். 64.

மல் * கண்டியூராங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை முதலிய திவ்ய தேசங்களிலே செய்திருப்பவற்றைச் சொல்வதாகக் கொண்டு உரைப்பதும் ஒக்கும். அந்தந்த திவ்யதேசங்களிலே நின்றது மிருந்ததும் கிடந்ததும் திரிந்தது மெல்லாம் ஸமயம்பார்த்து என்னெஞ்சைப் பெறுகைக்காகவே; என் நெஞ்சைப் பெற்றானான பின்பு அந்தத் திருப்பதிகளையெல்லாம் மறந்தொழிந்து என்னெஞ்சையே பற்றிக்கிடக்கிறான்; இதை விட்டு ஒரு கொடிப்பொழுதும் நீங்குவ தில்லை; இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்யாதானாக நினைத்திரா நின்றான் என்றபடி.

ஒன்றுமோவாற்றான் = ஒவ் ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஒவ்வதை ஸஹிக்கமாட்டான் [அதாவது—ஓயமாட்டான்] என்று பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, ஓ ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஓ என்பதை ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, ஆற்றான்—ஆறி யிருக்கமாட்டான் [இன்னமும் ஏதேதோ செய்யவேணுமென்று பாரித்திராநின்றான்] என்று முரைக்கலாம். ... ... (௫௪)

அவனுமிவனுமுவனும் * மற்றும்ப
ரவனுமவனேன்றிராதே *—அவனும்
அவனே யெனத்தெளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்ந்தால் *
அவனே யெவனேலு மாம். (௫௫)

அவன்	ஸர்வேச்வரனானவன்
அவன் ஆம்	தூர்பலனாயிருப்பனோ?
இவன் ஆம்	ஸுலபனாயிருப்பனோ?
உவன் ஆம்	மத்யஸ்தனாயிருப்பனோ?
மற்று உம்பரவன் ஆம்	அல்லது, மிகவும் உயர்ந்தவனாய் எட்டாதேயிருப்பனோ?
என்று இராதே	என்றிப்படி பல வகையாக ஸந்தேஹங்கள் கொண்டிராமல்,
அவன் அவனே ஆம் என தெளிந்து	எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே ஸௌலப்யம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு
கண்ணனுக்கே தீர்ந்தால்	அந்த ஸௌலப்யத்தை க்ருஷ்ணாவதார முகத்தாலே விளக்கக் காட்டிய அவனுக்கே ஆட்பட்டால்
அவனே	அப்பெருமானே
எவனேலும் ஆம்	எல்லாவுறவுமுறையுமானவன்.

[illegible]—[அவனுமிவனும்.] சில ஸமயங்களில் எம்பெருமான் ஸௌலபன் என்று தோற்றும்; சில ஸமயங்களில் அவன் துர்லபன் என்று தோற்றும்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களில் 'அவன் ஸௌலபனுமல்லன், துர்லபனுமல்லன்; நடுத்தரமாயுள்ளவன்' என்று தோற்றும். பின்னையும் சில ஸமயங்களில் 'அப்பப்ப! அவன் மிக உயர்ந்தவன், மேலோர்க்கும் மேலானவன், அவனைப் பெறுதல் கூடுமோ' என்று தோற்றும். ஆக இப்படி யெல்லாம் பலபடியாகத் தோற்றும் தோற்றங்களைத் தொலைத்திட்டு அப்பெருமானுக்கு ஸௌலப்யமொன்றே அஸாதாரணமான வடிவு என்று தெளிந்த ஞானத்தைப்பெற்று அக்கண்ணபிரானுக்கே ஆட்பட்டுவிட்டால் அவன் நமக்கு ஸகலவித பந்துவுமாய் நின்று எல்லா நன்மைகளையும் செய்தருள்வான் என்கிறார்.

அவனுமிவனுமுவனும்=அவன் என்றும் அது என்றும்—கைக்கு எட்டாத தூரத்திலுள்ள பொருள்களைச் சொல்லுவது வழக்கம். ஆகவே இங்கு அவனும் என்றது—கைக்கு எட்டாமல் துர்லபனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இவன் என்றும் இது என்றும் கைக்கு எட்டின பொருளைச் சொல்லுவது வழக்கமாகையாலே இங்கு இவனும் என்றது ஸௌலபனும் என்றபடி. எம்பெருமானை துர்லபனாக நினையாமல் ஸௌலபனாக நினைக்கவேணு மென்று சொல்லுகிற இப்பாட்டில் "அவனுமென்றிராதே, உவனுமென்றிராதே, உம்பாவனுமென்றிராதே" என்று சொல்லுதல் மாத்திரமேயன்றோ பொருந்தும், "இவனுமென்றிராதே" என்றும் சொல்லுதல் எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமான் ஸௌலபன் என்று நினையாதே என்று சொல்லுதல் இப்பாட்டுக்குச் சேராதன்றோ? என்னில்; கேண்மின்;—அவனுமிவனுமென்று தொடங்கிச் சொல்லுவதெல்லாம் அவரவர்கள் ஸந்தேஹிக்கிறபடிகளைச் சொல்லுகிறது. அதாவது—அவன் துர்லபனோ, ஸௌலபனோ, மத்யஸ்தனோ, மிகவும் துர்லபனோ என்றிப்படி ஸந்தேஹப்படாதே என்று ஸந்தேஹநிவ்ருத்தியை முன்னடிகளிலே விதித்து, மேலே 'அவன் ஸௌலபனே' என்கிற நிச்சய வுணர்ச்சி பெறுமாறு விதிக்கிறது.

அவனும் அவனேயெனத் தெளிந்து என்றதை 'அவன் அவனேயாமெனத்தெளிந்து' என்று இயைத்துக்கொள்க. அவன் அவனே

யாகையாவது என்னவென்றால், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே ஸௌலப்யம் என்று தெரிவித்தபடி. எம்பெருமான் நம்மால் உணரப்படும்போதே ஸௌலப்ய குணவிசிஷ்டனாகவே உணரப்படுவான். இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை நாம் தெரிந்து கொள்ளும்போது முந்துற முன்னம் ஸௌலப்யகுணமே தெரியவருவதனால் அவன் என்கிற சொல்லில் ஸௌலப்யகுணமே பொருளாகப் பொதிந்துகிடக்கிறதென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றி அவன் அவனேயாம் என்று இங்கு அருளிச்செய்யுமழகு அற்புதமானது.

“அவன் ஆமவனே எனத் தெளிந்து” என்று கொண்டு, அவன்—எம்பெருமான், ஆமவனே—நமக்கே கையாளாயிருப்பவன் என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். ஆக, அவன் அரியனோ எளியனோ என்கிற ஸந்தேஹங்களையெல்லாம் அறவே யொழித்து, அவனுக்குப் பாரதந்திரியமே வடிவு என்று துணிந்து, அருங்குணம் நிறைந்த கண்ணபிரானுக்கே நாம் ஆட்பட்டால், அவனே எவனேலுமாம்=‘எவனேனும்’ என்றது மாதாவாகவோ பிதாவாகவோ உடன்பிறந்தவனாகவோ, உயிர்த்தோழனாகவோ மற்றும் எவ்விதமான உறவு முறையாக வேணுமானாலும் எல்லாவுறவும் அவனேயாய்விடுவன் என்றபடி.

அர்ஜுநன்போல்வார்க்கு “[illegible] ஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:” என்னும்படி எல்லாவுறவுமாக அமைந்தவனிறே கண்ணபிரான்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவாருளர்;—நம்மால் ஆச்ரயிக்க வேண்டியவனாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தேவன் சிவனோ பிரமனோ விஷ்ணுவோ? இவர்களினும் மேற்பட்ட வேறொரு தெய்வமோ? என்றிப்படியெல்லாம் ஸந்தேஹப்படாமல் வேதாந்தங்களில் ஸ[illegible] என்றும் தத் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள தெய்வம் கண்ணபிரானே என்று தெளிந்து அவனைப்பற்றினால், அப்பெருமானே தேவதாந்தரங்கள் அளிக்கும் பலன்களையும் வேண்டுவார்க்கு அளித்திடுவான் என்பதாக. (௯௬)

ஆமா றறிவுடையா ராவ தரிதன்றே ? *
நாமே யதுவுடையோம் நன்னெஞ்சே ! *—பூமேய்
மதுகரமே தண்டுழாய் மாலாரை * வாழ்த்தாம்
அதுகரமே அன்பா லமை. (௯எ)

நல் நெஞ்சே	நல்ல மனமே!	பூ மேய் மதுகரம் மே தண் துழாய்	பூக்களிலே மேய்கின்ற வண்டுகள் படிந்துள்ள குளிர்ந்த திருத்துழாயை யுடையராய்
ஆம் ஆறு அறிவு உடையார் ஆவது	யுக்தமான அறிவை உடையவராக ஆவது	மாலாரை	(ஆசரிதர் திறத்தில்) வ்யாமோஹ முடையரான பெருமானை
அரிது அன்றே	(உலகில் யார்க்கும்) அருமை யன்றோ;	வாழ்த்து ஆம் அது	வாழ்த்துவதாகிற அக்காரிய மொன்றிலேயே
அது	அப்படிப்பட்ட அறிவை	அன்பால்	பக்தியுடன்
நாமே உடையோம்	நாமே (பகவத் கிருபையால்) பெற்றிருக்கின்றோம்;	நாமே	திண்ணமாக
(ஆகையால் நீ செய்யத்தக்கது என்னவென்றால்)		அமை	ஊன்றியிரு.

* * *—[ஆமாறறிவுடையார்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தைப் பேசினார்; அது தம் நெஞ்சுக்கு மிகவும் ரஸித்தது. அந்த ஸௌலப்யத்தையே நெஞ்சு அநுஸந்தித்து ஆநந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆழ்வார் அந்த நெஞ்சை நோக்கி "இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யம் எம்பெருமானுக்குள்ளதென்று நீ நன்கு அறிந்து கொண்டாயன்றோ; இந்த அறிவு எல்லார்க்கும் எளிதாக உண்டாவதன்று; ஏதோ எம்பெருமானது இன்னருளாலே நமக்கு உண்டாகப் பெற்றோம்; ஆகையாலே இனி ஒருகாலும் நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்கப் பாராதே அப்பெருமானுடைய போக்யதையிலும் சீலத்திலும் ஈடுபட்டு அவனை வாழ்த்துவதே தகும் என்கிற அத்யவஸாயத்தைத் திண்ணிதாகக் கொள்" என்று உபதேசிக்கிறார்.

ஆமாறறிவுடையாராவது அரிதன்றே = ஸாமாந்யமாக அறிவு என்பது எல்லார்க்குமிருந்தாலும் அஃது ஆமாறறிவு அல்ல; ஸத்தை பெறுதற்கு உறுப்பான அறிவு அல்ல என்றபடி. எம்பெருமானுடைய உத்தம குணத்தை அநுஸந்திப்பதாகிற நல்லறிவு எல்லார்க்கும் உண்டாகக்கடவதன்றே; தைவாதீனமாக அது நமக்கே உண்டாகப்பெற்றோம் என்கிறார். "நான் அறிவில்லாதவன்" என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூபம்; அப்படியிருக்க 'நாமே நல்லறிவு உடையோம்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுதல் தற்புகழ்ச்சியாகாதோ? எனின்; ஆகாது. "மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவன்" என்று முதலடியிலே அருளிச்செய்தது தற்புகழ்ச்சியாமாகில் இதுவும் அங்ஙனேயாம். எம்பெருமானது திருவருளாலே பெற்ற பேற்றை ஸந்தோஷமிகுதியாலே வெளியிடுகிறாரித்தனை.

நல் நெஞ்சே! = "மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" = மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த மோக்ஷயோ:" என்று நல்வழி போவதற்கும் தீவழி போவதற்கும் அவரவர்களுக்கு நெஞ்சே காரணம் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருப்பதனால், நெஞ்சைப் பாராட்டி விளிக்கின்றார். எப்போதும் தமக்கு நன்மையே புரிவதற்காக.

[பூமேய இத்யாதி.] பூவின்மேலே பொருந்தும் வண்டுகள் சேர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயை அணிந்திராநின்ற ஸர்வேச்வரனை அன்பினால் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையாகிற ஒருகாரியத்தையே சிக்கனப் பிடித்துக்கொள் என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தாராயிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யம் சொன்னார்; அது மாத்திரமல்ல, அவனுடைய போக்யதையும் ஒப்பற்றது என்கிறார் இதில். மாலாரை என்றதனால் ஆச்ரிதர் திறத்திலே வ்யாமோஹங் கொண்டிருக்கையாகிற சீலகுணம் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீ என்ற வடசொல் இங்கே கரமெனத் திரிந்தது. அவ்வடசொல்லுக்கு த்ருடம் என்று பொருள். (௧௭)

அமைக்கும் பொழுதுண்டே? ஆராயில் நெஞ்சே! *
இமைக்கும் பொழுது மிடைச்சி—குமைத்திறங்கள் *
ஏசியே யாயினு மீன்துழாய் மாயனையே *
பேசியே போக்காய் பிழை. (௧௮)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!
ஆராயில்	ஆராய்ந்து பார்த்தால்
இமைக்கும் பொழுதும்	ஒரு க்ஷண காலமாகிலும்
அமைக்கும் பொழுது உண்டே	வீண்போது போக்க முடியுமோ?
இடைச்சி குமை திறங்கள்	யசோதையின் கையிலே அகப்பட்டு இவன் நலிவுபட்ட பாடுகளை
ஏசியே ஆயினும்	பரிஹாஸோக்தியாகச் சொல்லியாவது
ஈன் துழாய் மாயனையே	போக்யமான திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள அப்பெருமானைப் பற்றியே
பேசியே	(எதையாவது) பேசிக் கொண்டே
பிழை	உனது பாவங்களை
போக்காய்	போக்கிக் கொள்ளப்பார்.

* * *—[அமைக்கும் பொழுதுண்டே] அவனுடைய குணங்களை வாழ்த்துவதே ப்ராப்தம் என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் இப்பாட்டில். அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை வாழ்த்துவதென்றால் அபசாரத்தில் போய் முடியுமே; "வெண்ணெய் திருடினான், இடைச்சிகையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான், தாம்பினால் கட்டுண்டான், உரலோடு பிணிப்புண்டான், அடியுண்டு அழுது ஏங்கினான்" என்று இப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்லி வாழ்த்துவது தானே ஸௌலப்யகுணத்தை வாழ்த்துகையாவது; இவை பேசினால் சிசுபாலாதிகளோடு ஒப்போமன்றோ; இது நமக்குத் தகுமோ? என்று நெஞ்சு இழுக்க அதனை ஸமாதானப்படுத்துகிறார் இதில்.

பரத்வம் என்றும் ஸௌலப்யம் என்றும் இரண்டு தன்மைகள் எம்பெருமானுக்கு உள்ளன; நெஞ்சே! பரத்வத்தை அநுஸந்திக்க நீ யோக்யனல்லை; அவன் பரமபுருஷன் என்று தெரிந்தவாறே 'நான் நீசன் நான் நீசன்' என்று நெடுந்தூரம் ஓடப்பார்க்கிறாய்; ஆகையாலே பரத்வத்தைப்பற்றின பேச்சு உனக்கில்லை. இனி, ஸௌலப்யத்தைப் பேசு என்றால் அபசாரமாகுமே யென்கிறாய். ஆக இரண்டையும் விட்டுவிட்டால் வேறெதைச் சொல்லிப் போது போக்கலாமென்றிருக்கிறாய் நெஞ்சே!; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் வீண் போகலாமோ? கீழே அநாதிகாலம் பாழே கழிந்தது

போராதோ? அவனுடைய ஸௌலப்ய குணத்தைப் பேசினால் ஓரிடைச்சியாகிய யசோதையினிடத்தில் அவன் பட்ட பரிபவங்களையெல்லாம் பேச வேண்டியதாமாகையால் அது அபசாரமா மென்கிறாய்; அபசாரமாயினும் ஆயிடுக ஏதாகிலும் எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சாயிருந்தால் போதுமானது; அவனை ஏசின சிசுபாலாதிகளும் முடிவில் நற்கதிபெற்று உய்ந்தனர்காண்; [1. "ஏசினார் உய்ந்துபோனார்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.] ஆகையாலே, ஏத்துதலோ ஏசுதலோ எதுவாயினும் ஆகுக எம்பெருமான் விஷயமென்பதொன்றே போரும்; பேசாய் என்கிறார்.

நெஞ்சே! ஆராயில் இமைக்கும்பொழுதும் அமைக்கும் பொழுது உண்டே? = " [illegible] = ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே - தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணாம்" [எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தையின்றியே ஒருகொடிப்பொழுது கழிந்தாலும், கள்ளர் வந்து ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளைகொண்டால் எப்படி கதறுவாரோ அப்படி கதறவேண்டும்] என்று சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தை ஆராய்ந்தால் ஒரு நிமிஷமாவது வெறுமனிருக்க வொண்ணுமோ என்றபடி. அமைத்தல்—அடங்கியிருத்தல்; வாய் மூடியிருத்தல்.

இடைச்சி குமைத்திறங்களேசியேயாயினும் = இங்கே இடைச்சியென்று யசோதைப் பிராட்டியை மாத்திரம் சொல்லிற்றாகலாம்; அன்றியே ஜாத்யேகவசநமாய் மற்றும் பல இடைச்சிகளையும் சொல்லிற்றாகலாம். குமைத்திறங்களாவன—இடைச்சிகள் கையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு துன்பப்பட்டவிதங்கள். அவற்றைச் சொல்லி ஏசுகையாவது—2. "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ்சாதியு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடை யாப்புமுண்டான்" 3. "வண்ணக்கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்துண்டு, கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்காணேடீ" என்றாற்போலே வசை கூறுகை.

1. திருக்குறுந்தாண்டகம் 17.
2. நாச்சியார் திருமொழி 12-8.
3. பெரிய திருமொழி 11-5-5.

போக்காய்பிழை=என் துழாய் மாயனை ஏசிப்பேசியேயாகிலும் (காலத்தைப்) போக்காயாகில் (அது) பிழை—பிசகு என்றும், ஏசிப் பேசியேயாகிலும் பிழைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறாயில்லை என்றும், பிழைகளைப் போக்கிக்கொள் என்றும் உரைக்கலாம். (கூஅ)

பிழைக்க முயன்றோமோ? நெஞ்சமே! பேசாய் *
தழைக்குந் துழாய்மார்வன் தன்னை *—அழைத்தொருகால்
போயுபகாரம் பொலியக் கொள்ளாது * அவன்புகழே
வாயுபகாரங் கொண்ட வாய்ப்பு. (கூகூ)

நெஞ்சமே	மனமே!	உபகாரம்	கைங்கர்யங்கள் செய்கையாகிற உபகாரத்தை
தழைக்கும் துழாய் மார்வன் தன்னை	தழைத்தோங்குகின்ற திருத்துழாய் மாலையைத் திருமார்பிலே யுடையனான எம்பெருமானைக்குறித்து	கொள்ளாது	கொள்ள முயலாமல்
அழைத்து	கூப்பிட்டு	அவன் புகழே	அப்பெருமானது திருக்குணங்களையே
ஒருகால்	அவனுக்குத் திருவுள்ளமான வொரு காலத்திலே	வாய் உபகாரம் கொண்ட	வாயாலே சொல்லிக்கொண்டிருக்கையாகிற
போய்	பரமபதத்திலே சென்று	வாய்ப்பு	இந்த நேர்பாடு
பொலிய	நன்றாக	பிழைக்க முயன்றோமோ	தப்பு செய்தோமோ?
		பேசாய்	நீ சொல்வாய்.

* * *—[பிழைக்கமுயன்றோமோ] "என் துழாய்மாயனையே ஏசியேயாகிலும் பேசியே போக்காய் பிழை" என்று பகவத் கீர்த்தனமே பண்ணும்படி கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார். 1. "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்பும், இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை" என்று முதலடியிலே விண்ணப்பம் செய்தபடி இந்நிலம் அடிக்கொதிக்குப் பரமபதத்திலே விரைந்துசென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம் பண்ணவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யத் தேடாமல் இங்கே இருந்துகொண்டு அவனது திருக்குணங்களைப் பேசிக்கொண்டி

1. திருவிருத்தம்—1.

ருப்பது எதுக்கு? என்று திருவுள்ளத்தில்பட்டதாக, அதனை அநுவாதம் செய்கிறாரிப்பாட்டில்

தழைக்குந்துழாய் மார்வன் தன்னை அழைத்து ஒருகால் போய் உபகாரம் பொலியக் கொள்ளாது அவன் புகழே வாயுபகாரங்கொண்ட வாய்ப்பு, நெஞ்சமே! பிழைக்கமுயன்றோமோ பேசாய் என்று அந்வயிப்பது. ஒரு வாடல்மாலையை இட்டாலும் அது தன்னிலத்திற் காட்டிலும் அதிகமாகத் தழைத்து விளங்குதற்கிடமான திருமார்விலே அம்மாலையை அணிந்துள்ள ஸர்வேச்வரனை நோக்கிக் “கூவிக்கொள்ளுங் காலம் இன்னங்குறுகாதோ?” என்றாற்போலே கதறியழைத்தால் ஒருகால் அவன் நம்மைப் பரமபதத்திலே சேர்த்துக்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யங்களைக் கொடுத்தருள்வன்; ஆகையாலே அப்படி கதறி அக்கைங்கரியங்களைக் கொள்ளப்பாராமல் இங்கிருந்துகொண்டு அவனது திருப்புகழ்களையே வாய்வெருவிக்கொண்டிருப்பதும் ஒரு வாய்ப்பான விஷயமேயாகிலும் ஓ நெஞ்சே! இது தப்போ சரியோ? எனக்குத் தெரியவில்லை, நீ சொல்லாய் என்கிறார்.

பரமபதத்திற் சென்றாலும் குணாநுபவமே யாத்திரையாகையாலே அதனை இங்கிருந்து செய்தாலென்ன? அங்கிருந்து செய்தாலென்ன? என்று தோன்றும்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணாநுபவம் அயுக்தமல்ல என்று தோற்றும். இந்நிலத்தில் குணாநுபவம் நடந்தாலும் இது இருள் தருமாஞாலமாகையாலே “ஆற்றங் கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல் தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்” என்று ஞானிகள் அஞ்சவேண்டிய நிலமாயிருப்பதால் இங்கிருந்து குணாநுபவம் செய்வதில் விருப்பமற்று இங்கே அடிக்கொதித்து அங்கே போய்ச் சேரவேணுமென்று விரைவு உண்டாம்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணாநுபவம் யுக்தமல்ல என்று தோற்றும். ஆக இரண்டு வகையாகவுந் தோற்ற இடமுண்டாகையாலே ஆழ்வார் தம்முடைய நிஷ்கர்ஷத்தைத் துணிந்து சொல்லமாட்டாமல் “பிழைக்க முயன்றோமோ நெஞ்சமே!” என்கிறார்; பிழைக்க என்றது—பிழைசெய்ய என்றபடி. ‘நாம் தப்பாகச் செய்கிறோமோ’ என்று சொல்லுகிற ஸ்வரவகையில் ‘இது

தப்பு அல்ல, என்றும் 'இது தப்பு ஆகலாம்' என்றும் தோற்றுமாறிருக்கும்.

"ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு அடிமைக்கு அநுகூலமல்லாத ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் விட்டு நீங்குவது எப்போதோவென்று இங்கிலமடிக்கொதித்து அடிமைக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே போய்ப் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்து அடிமை செய்து வாழ்வோமென்று அங்கே போகப் பாரியாமல் இங்கே ஜ்ஞாநபல மாத்ரத்திலே த்ருப்தி பிறந்திருக்கையாவது பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியில்லாமையிறே என்று தாத்பர்யம்." என்ற முன்னோருரை வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

ஒருகால் போய்=நாம் எவ்வளவுகதறினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கின காலத்திலன்றிப் பரமபதம் செல்ல முடியாதாகையாலே அவனுக்குத் திருவுள்ளமானதொரு காலத்திலே அங்குச் சென்று என்றபடி. (௯௯)

வாய்ப்போ விதுவொப்ப மற்றில்லை வாநெஞ்சே!
போய்ப்போயெவ் வெந்நரகில் பூவியேல்—தீப்பால
பேய்த்தா யுயிர்கலாய்ப் பாலுண்டு அவளுயிரை
மாய்த்தானை வாழ்த்தே வலி. (௱)

வா நெஞ்சே	வாராய் மனமே!	தீ பால	தீயதான தன்மையை யுடையவளான
இது ஒப்ப வாய்ப்பு மற்று இல்லை	இப்போது நமக்கு வாய்த்திருக்கிற மாதிரி மற்று எப்போதும் வாய்க்கமாட்டாது காண;	பேய் தாய்	தாய் வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையினுடைய
		உயிர்	பிராணனை
போய் போய்	மறுபடியும் மறுபடியும்	பால்	அவளது முலைப் பாலோடே
வெம் நரகில்	ஸாக்ஷியம் பேசிப் பின் வாங்குவதாகிற) கொடிய நரகத்திலே	கலாய்	கலந்து
		உண்டு	அமுது செய்து
		அவள் உயிரை மாய்த்தானை	அப்பூதனையினது உயிரை முடித்த பெருமானை
பூவியேல்	கொண்டு தள்ளி விடாதே;	வாழ்த்தே	வாழ்த்துதலே
		வலி	நமக்கு மிடுக்காம்.

* * *—[வாய்ப்போவிதுவோப்ப.] எம்பெருமானுடைய திவ்ய சரிதங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதில் ஆழ்வார் தமக்குண்டான ருசியின் மிகுதியை வெளியிடுகின்றாரிப்பாட்டில். நெஞ்சே! இப்படிப்பட்டதொரு வாய்ப்பு நமக்கு வேறொன்றில்லை; இவ்வுலகிலுள்ளாரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வாயவந்தபடி கண்ட விஷயங்களையும் பாடிக்கொண்டு திரிபவர்களாயிருக்க, நாம் மாத்திரம் அப்படியிராமே பகவானுடைய புகழ்களைப் பேசப்படியானவிது இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் ஸம்பவிக்கக் கூடியதோ? அல்ல; ஆயினும் "விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்" என்னுமாபோலே தெய்வயோகத்தாலே நமக்கு இப்பெரும்பாக்கியம் வாய்த்தது. ஆனால் பகவத் குணங்களின் தூய்மையையும் நமது நாவின் எச்சில் தன்மையையும் நோக்கும்போது 1. "வாக்குத்தூய்மையிலாமையினாலே மாதவா வுன்னை வாய்க்கொள்ள மாட்டேன்" என்றாற்போலே இருப்பது நிற்கத் தோன்றுவதுண்டு; அப்படி நைச்சியம் பாவித்து பகவத் குணங்களைப் பேசாதிருப்பதானது சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமான நரகங்களிற் காட்டில் மிகக்கொடிய நரகமேயாம் என்று கருதவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நரகத்தில் என்னை நீ தள்ளப்பாராமல் அவனுடைய சரிதைகளில் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கப்பார்; கஞ்சனாலேவப்பட்டுக் கண்ணபிரானைக் கொல்லக்கருதி முலையில் விஷந்தடவிக்கொண்டு பேய்வேஷத்தை மறைத்துத் தாய் வேஷத்தோடு வந்து முலை கொடுத்த பூதனையைப் பாலுண்கிற பாவனையிலே முடித்த சரிதையைச் சொல்லிப் புகழப்பார்; அவளுயிரை முடித்தாற்போலே நமது நைச்சியத்தையும் முடிக்க வல்லவன் அப்பெருமான் என்று கொண்டு அவ்வரலாற்றைச் சொல்லி ஏத்தப் பார் என்று தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறபடி.

வாய்ப்பு=வ்ருத்தி, சிறப்பு, தகுதி, நயம், பேறு, வளமை. போய்ப்போய் வெந்நரகில் பூவியேல்— 2. "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாழ்" என்று அடிக்கடி நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்குவது வழக்க

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—1—1.
2. இப்பிரபந்தத்தில் பத்தாம் பாட்டு.

மாகையால் இனி அப்படி வேண்டாமென்கிறார். வேங்கரகு— "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா — யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" என்று—எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம், அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்று இளையபெருமாள் [ஸ்ரீராமாயணத்தில்] கூறினது இங்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எம்பெருமானை எத்துகை சுவர்க்கம்; எத்தாதிருக்கை நரகம் என்கைக்கும் உபலக்ஷணம். "நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க, நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி" என்ற திருமாலைப் பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

வேண்டா பிறழாமைக்காக இரண்டாமடியின் முதற்சீர் தேமாங்காய்ச் சீராக அமையவேண்டுதல் பற்றிப் "போய்ப் போஒய்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. "போய்ப்போய்" என்னில் தேமாச் சீராய் தளைதட்டுமே. "தாய்முன் செரும் மாமுன் நிரையும் விளமுன் நேரும் வருவது வேண்டளை"

பூவியேல்—'புகுவியேல்' என்ற எதிர்மறை வினைமுற்று மருவியிருக்கின்றதென்னலாம். உயிர் கலாய் பாலுண்டு—உயிரைப் பாலோடே கலந்து உண்கையாவது பாலுண்கிற பாவனையிலே உயிரைமுடிப்பதாம். கலாய்—கலந்து. "களாய்" என்பர் அத்யாபகர். அவனுயிரை மாய்த்தவனான எம்பெருமானை வாழ்த்துவதே நமக்கு மிடுக்கு என்றுவது, மாய்த்தவனை வாழ்த்துகையிலே துணிவுகொள் என்றுவது, மாய்த்தவனை வலிதாக [நன்றாக] வாழ்த்து என்றுவது உரைக்கலாம் ... . (சo)

வலியமெனநினைந்து வந்தெதிர்ந்த மல்லர் *
வலியமுடி யிடிய வாங்கி *—வலியநின்
பொன்னாழிக் கையால் புடைத்திடுதி கீளாதே *
பன்னாளும் நிற்கு மிப்பார். (சக)

* வலியம் என நினைந்து	'நாமே பலசாலிகள்' என்று நினைத்துக் கொண்டு	வந்து எதிர்ந்த மல்லர்	எதிரிட்டு வந்த மல்லர்களுடைய

வலிய முடி	வலிதான தலைகள்		(நீ கைசோரக் காரியம் செய்ததைக் கண்ணால் கண்டு வைத்தும்)
இடிய	சிதறியொழியும்படி		
வாங்கி	போக்கடித்து		
நின்	உன்னுடைய	இப்பார்	இவ்வுலகமானது
வலிய பொன் ஆழி கையால்	வலிதாயும் அழகிய திருவாழியையுடையதாயுமுள்ள திருக்கையாலே	இனைதே	வயிறு வெடித்து மாய்ந்து போகாமல்
புடைத்திடுதி	(அந்த மல்லர்களை) அடித்துவிட்டாய்;	பல் காலும் நிற்கும்	சிரஞ்ஜீவியாயிருக்கின்றதே! (என்ன கல்நெஞ்சோ!.)

* * *—[வலியமேன நினைந்து] பூதனையை முடித்த விஷயத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசவே, அத்தோடு ஒரு கோவையான மல்லவத சரித்திரமும் நினைவுக்குவர, அதனை இப்பாட்டில் பேசுகிறார். முரட்டுமல்லர்களோடு நீ போர்செய்ய நேர்ந்த காலத்து உனது ஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே அந்த மல்லர்களை நீ புடைக்கும்போது இவ்வுலகிலிருந்த படுபாவிஜனங்களெல்லாம் "ஐயோ! நமது சரண்யனுக்கு என்ன தீங்கு விளைந்திடுமோ!" என்று சிறிதும் வயிற்றெரிச்சல் படாதே கல்லாகக் கிடந்தனவே! அந்தோ! என்று இன்று தாம் வயிற்றெரிச்சல் படுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களை எவ்வகையினாலாவது கொன்றிட வேணுமென்று கருக்கொண்ட கம்ஸன் வில்விழாவென்கிற ஒரு வியாஜம் வைத்து அவர்களைத் தனது படைச்சாலைக்கு வரவழைத்தான்; அப்போது அவர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அவ்யாதவ வீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்றுவென்றிட்டனர் என்பது மல்லரைப் புடைத்த வரலாறு. அன்றி, கண்ணன் பாண்டவ தூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில்

அநேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்பகுதியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றை யமைத்து அவ்வாஸனத்திற் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதன் மேல் ஏறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர் என்பதொரு கதையும் உண்டு.

நாங்களே மஹா பலசாலிகள் என்று செருக்குற்று எதிரிட வந்த மல்லர்களுடைய வலிமிக்க முடிகள் சிதறிப்போம்படி நீ உனது அழகிய திருக்கைகளால் புடைக்கச்செய்தே அதனைக் கண்டு கொண்டிருந்த இவ்வுலகமானது வயிறுவெடித்து மாய்ந்து போகாமல் பிராணஜீவியாயிருந்ததே! என்ன கல் நெஞ்சு! என்றவாறாயிற்று.

பின்னடிகட்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; வலியின் பொன்னாழிக்கையால் நீளாக்கே புடைத்திடுதி = இரணியனது மார்வைக் கீண்டெடுத்தபோதும் கேசியின் வாயைக் கீண்டெடுத்தபோதும் மல்லர்களையும் கீண்டெறியாமல் மற்போர் செய்யும் முறைமைக்குத் தகுதியாகத் திருக்கைகளாலே புடைத்திட்டாய்; அப்படி புடைத்திராவிடில் இந்த உலகம் அஸ்தமித்துப் போயிருக்கும். அந்த மல்லர்களை நீ புடைத்திடவே (நீயும் பிழைத்து) இவ்வுலகமும் நிலைபெற்றுயிர்க்கிறது என்னவுமாம். (சக)

பாருண்டான் பாருமிழ்ந்தான் பாரிடந்தான் பாரளந்தான் *
பாரிட முன்படைத்தா னென்பரால் *—பாரிட
மாவானும் தானானா லாரிடமே? * மற்றொருவர்க்கு
ஆவான் புகாவா லவை. (சஉ)

(ஸ்ரீமந் நாராயணனே)

பார் உண்டான் { (பிரளய காலத்தில்) பூமியை விழுங்கினான் ; | பார் உமிழ்ந்தான் { (பிறகு) அதைப் புறப்பட விட்டான் ;

பார் இடந்தான	(மஹாவராஹமாகிப்) பூமியை ஓட்டுவிடுவித்தெடுத்தான்;	பார் இடம் ஆவானும் தான்	அவனே ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்வரூபியாகவுமிருக்கிறான்;
பார் அளந்தான்	(த்ரிவிக்ரமனாகிப்) பூமியை அளந்து கொண்டான்;	ஆனால்	ஆனபின்பு
முன்	முதல்முதலாக	இடம் ஆர்	(நமக்கு) ஆச்ரயமாகக் கூடியவர்கள் வேறு யார்? (ஆருமில்லை.)
பார் இடம் படைத்தான்	இப்பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கினான்	அவை	இவ்வுலகங்கள்
என்பர்	என்று சாஸ்த்ரஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்;	மற்று ஒருவர்க்கு	ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்துக்கு
		ஆவான்புகா	சேஷப்பட்டிருக்க மாட்டா.

* * *—[பாருண்டான்.] கீழ்ப்பாட்டில் இப்பார் என்று இவ்வுலகத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வரவே உலகிலுள்ள ப்ராணிகளின் தன்மைகளில் ஆழ்வார்க்கு ஆராய்ச்சி சென்றது. ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸர்வஸ்வாமியென்று கொண்டு பற்றாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து அலைந்து திரியும் ராஜஸதாமஸப் ப்ராணிகள் விஞ்சியிருக்கக் கண்டார். திருவுள்ளத்திலே பரிதாபம் தோன்றி, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை தவிர வேறொன்றும் தகுதியல்லவென்பதைக் காரணத்துடன் வெளியிடுகிறார்.

ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவன் நாராயணன்; அவற்றை மறுபடியும் வெளிப்படுத்தினவனும் அவனே; பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு போன ஹிரண்யாக்ஷனை மஹாவராஹமாகிக் கொன்று அப்பூமியை மீட்டுக் கொணர்ந்தவனும் அவனே; மற்றொருகால் மஹாபலியின் அஹங்காரத்தை அடக்கி அவன் பக்கலில் நின்றும் இவ்வுலகை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டவனும் அவனே; இங்ஙனே பல பல சொல்வதேன்? இப்புவனி முழுவதையும் உண்டாக்கினவன் அவனே; இவ்விஷயம் நான் உத்ப்ரேக்ஷித்துச் சொல்லுகிறதல்ல;

வேதங்களும் வைதிகர்களும் சொல்லுவது இதுவே. ஆகவிப்படி எம்பெருமான் இவ்வுலகத்திற்கு ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷகனா யிருப்பதுபற்றி சாஸ்த்ரங்களில் "எம்பெருமானே இவ்வுலகம், இவ்வுலகமே எம்பெருமான்" என்று ஒற்றுமைபயக் தோன்றச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையாலே இவ்வுலகங்கட்கு அப்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரும் ஆச்ரயமாயிருக்க முடியாது; இவ்வுலகமும் அவனுக்கன்றி மற்றொருவர்க்கு சேஷப்பட்டிருக்க வழியில்லை என்றதாயிற்று.

பாரிடமாவானும் தான்=உபநிஷத்தில் "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮= ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம." என்று சொல்லியிருப்பது இங்கே நினைக்கத்தக்கது. எல்லாம் பரப்ரஹ்மமே யென்றது—எல்லாப் பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆதாரமாகவும் ரக்ஷகமாகவும் சேஷியாகவும் தாரகமாகவுங் கொண்டவை என்றபடி.

ஆனால் ஆர் இடமே=எல்லாவுலகமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிட்ட வழக்காயிருக்கும்போது வேறொருவர் புகலிடமாயிருக்கக்கூடுமோ? என்கை. ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றபடி. இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும், ஆல்—அசைச்சொல். அவை மற்றொருவர்க்கு ஆவான்புகா=ஆவான் புகுதலாவது அடிமைப்படநேர்தல். "இவன் அவனுக்கு ஆனான்" என்றால் 'இவன் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டான்' எனப்பொருள்படுதல் காண்க. புகா—பலவின்பால் எதிர்கால எதிர்மறை வினைமுற்று. பாருண்கை, பாருமிழ்கை முதலிய கீழ்ச்சொன்ன செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானிடத்தில் தவிர மற்ற தெய்வங்களிடத்துப் பொருந்தமாட்டா என்னவுமாம். ... ... (சஉ)

அவய மேனநினைந்து வந்த சுரர்பாலே *
நவையை நளிர்விப்பான் தன்னை *—கவையில்
மனத்துயர வைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க் குண்டோ? *
மனத்துயரை மாய்க்கும் வகை. (சங)

அவயம் என நினைந்து வந்த	அபயம் வேண்டிவந்து சரணமடைந்த	உயர வைத்து இருந்து	பரிபூர்ணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்து
சுரர் பால்	தேவதைக ளிடத்திலுள்ள	வாழ்த்தா தார்க்கு	மங்களாசாஸனம் பண்ணுத வர்களுக்கு
நவையை	குற்றங்குறைகளை	மனம் துயரை மாய்க்கும் வகை உண்டோ?	தங்கள் மனத்திலே புள்ள துக்கங் களைப் போக்கிக் கொள்ள வழி ஏது?
நளிர்விப்பான் தன்னை	போக்கடிக்கு மெம்பிரானை		
கவை இல் மனத்து	ஒருபடிப்பட்ட மனத்திலே		

* * *—[அவயமென நினைந்து.] ஸ்ரீமந்நாராயணனை பரதேவதை என்று நிற்ப்பாட்டிச் சொன்னதையே மற்றொரு முகத்தாலும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்பவர்கட்கன்றி மற்றையோர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்க வழியில்லையென்கிறார். ஸாமாந்யரான உலகர்கள் எந்தத் தெய்வங்களைப் பரதேவதையென்று கொள்ளுகின்றார்களோ அந்தத் தெய்வங்களும் தங்கள் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருங் காலங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே வந்து அடிபணிந்து உய்ந்து போகின்றன என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்.

சுரர்பாலே என்றவிடத்து ஸுரா: என்ற வடசொல் சுரர் எனத் திரிந்துகிடக்கிறது. தேவதைகள் என்று பொருள். இங்கே, பிரமன் சிவன்* முதலிய ப்ரதாநதேவதைகளை நினைக்கிறது. வேதங்களை மதுகைடபர் முதலான அசுரர் கையிலே பறிகொடுத்துவிட்டு அழுதுகொண்டேவந்து சரணம்புகுந்துநின்ற பிரமனென்ன, ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தால் கண்டவிடமெங்குந் திரிந்து எங்கும் புகலற்று வந்துநின்ற பரமசிவனென்ன, மாவலிபோல்வார் கையிலே தகர்ப்புண்டு பரிபவப்பட்டு வந்துநின்ற இந்திரனென்ன இவர்கட்கும் மற்றும்பல தெய்வங்கட்கும் துன்பந் தவிர்த்தபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனேயிறே.

அவயமென நினைந்துவந்த—“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.” என்று கடற்கரையிலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா னோக்கி அபயமளித்ததை நெஞ்சிலேகொண்டு “அஞ்சேலென்று கைகவியாய்” என்

றும் "அடைக்கலம் புகுந்தவென்னை அஞ்சலென்ன வேண்டுமே" என்றும் அபயப்ரதானம் வேண்டிவருகின்றனராம் தேவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் திறத்திலே திருவருள்செய்து அவர்களுடைய நவையை களிர்விப்பவன் எம்பெருமான்; நவையாவது குற்றம்; துக்கமுமாம். களிர்வித்தலாவது நடுங்கச்செய்தல்; பகைவரை நடுங்கச் செய்கிறானென்றால் பகைவரை ஒழிக்கிறானென்று கருத்தாகுமிறே.

அபயம் என்ற வடசொல் அவயமெனத் திரிந்தது. அந்தாதித் தொடைக்கு நன்கு சேரும்படியாக அவையம் எனப் பாடமென்பாருமுண்டு; அப்போது இடைப்போலி.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைக் கவை இல் மனத்து உயரவைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க்கு மனத்துயரை மாய்க்கும்வகை உண்டோ? — கவை என்று இரண்டுபட்டிருக்கைக்குப் பெயர்; கவையில்லாமையாவது ஒருபடிப்பட்டிருக்கை; "அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம்" என்று கீதையில் சொல்லுகிற நிலைமை வாய்ந்திருக்கை. எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் துணிந்திருக்கையைச் சொன்னபடி. பரமைகாந்திகளாய்க் கொண்டு அவனை வாழ்த்தாதவர்களுக்கு மனத்துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள வழியில்லையென்றதாயிற்று.

திருவாய்மொழியில் [9-8-3.] "எவை கொலணுகப் பெறுநாள்" என்ற பாட்டில், நவை, கவை என்ற பதப்பிரயோகம் காண்க. ... ... (௪௩)

வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சும் நாவுடைய வாயும் *
மிகவாய்ந்து வீழா வெனிலும் * — மிகவாய்ந்து
மாலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப ரிதுவன்றே? *
மேலைத்தாம் செய்யும் வினை. (௪௪)

வகை சேர்ந்த நல் நெஞ்சும்	(ஞானத்திற்கு) மார்க்கமாக ஏற்பட்டிருக்கிற நல்ல நெஞ்சும்	நா உடைய வாயும்	(எம்பெருமானைப் பேசுவதற்கு உறுப்பான) நாவோடு கூடிய வாக்கும்

மிக வாய்ந்து வீழா எனினும்	(எம்பெருமானை) நன்றாகக்கிட்டி அநுபவிக்கா விட்டாலும்.	மாலை	எம்பெருமானை
		வாழ்த்தாது இருப்பர்	வாழ்த்தாமல் வாளா விடு கின்றார்கள்;
தாம்	சேதநராய்ப் பிறந்திருக்கிற தாங்கள்	மேலை தாம் செய்யும் வினை இது அன்றே	மேலுள்ள காலமும் கெட்டுப் போவதற்காகத் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிற பாவமன்றோ இது.
மிக ஆய்ந்து	நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணி		

* * *—[வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சம்.] இப்பாட்டுக்குப் பின்னை திருநறையூரரையர் ஒருபடியாகவும் பட்டர் ஒருபடியாக வும் நிர்வஹிப்பாராம். அரையர் நிர்வஹித்தபடி எங்ஙனே யென் னில்;—வகை சேர்ந்த நல்நெஞ்சும்=எம்பெருமானுடைய ஏதோ வொரு குணத்திலும் ஏதோவொரு சரித்திரத்திலும் பொருந்தி நின்ற நல்ல மனமும், அந்த ஒரு குண சேஷ்டிதத்தையே பேசிப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நாவோடு கூடின வாக்கும் அப்பெரு மானுடைய எல்லாக் குணங்களிலும் எல்லாச் சரித்திரங்களிலும் பொருந்தி மேல் விழுந்து அநுபவிக்கமாட்டா திருந்தனவேயாகி லும், எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஸகலகுணங்களிலும் ஸகலசரித் திரங்களிலும் நெஞ்சு பொருந்தும்படி செய்து கொண்டு ஸர்வேச் வரனை அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அங்ஙனே பண்ணாதிருக்கிறார்கள் ஸம்ஸாரிகள்; இஃதென்? என் றால், முற்காலத்தில் அவர்கள் செய்த பாவமே இதற்குக் காரணம் —என்பதாக அரையர் நிர்வாஹம்.

பட்டர் நிர்வாஹமெங்ஙனே யென்னில்;—ஆத்மாவினுடைய ஞானம் வெளியில் ப்ரஸரிப்பதற்கு வழியாக அமைந்திருக்கின்ற நெஞ்சும், எம்பெருமானைப் பேசுகைக்கு யோக்யமான நாவோடு கூடினவாயும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மிக்கு ஸ்வயமாகவே பகவத்விஷயத்திற் படிந்தனவில்லையேயாகிலும், 'நம்மை ஈச்வரன் படைத்தது எதுக்கு? நமக்குக் கைகால் முதலிய கரணங்களைப் பாங் கினைக் கொடுத்தது எதுக்கு?' என்று ஆராய்ச்சி செய்து பகவத் விஷயத்திலே பல்லாண்டுபாட இழிய வேண்டியது ப்ராப்தமாயி

குந்தும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் பகவத்விஷயத்தில் அடியோடு இழியாதிருக்கிறார்களே; இதுவரையில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து ஸம்ஸாரிகளாயிருந்தது போராதா? இனி மேலாவது நல்லவழிபோகத் தேடலாகாதா? மேலுள்ள காலமும் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாயிருப்பதற்கேயன்றோ இப்படி பாபிகளாய்த் திரிகிறார்கள்!—என்பதாம். ... ... (௪௪)

வினையார் தரமுயலும் வெம்மையை யஞ்சி *
தினையாஞ் சிறுநளவும் செல்ல—நினையாது *
வாசகத்தா லேத்தினேன் வானோர் தொழுதிறைஞ்சும் *
நாயகத்தான் பொன்னடிக்கள் நான். (௪௫)

வினையார்	பாவங்கள்
தரமுயலும்	நமக்கு உண்டு பண்ண நினைக்கிற
வெம்மையை அஞ்சி	கொடிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சி
தினை ஆம் சிறு அளவும்	தினையளவு சிறிய அற்ப காலமும்
செல்ல நினையாது	வீணுக்கழிய விரும்பமாட்டாமையினாலே,
நான்	அடியேன்
வானோர் தொழுது இறைஞ்சும் நாயகத்தான்	நித்ய ஸூரிகள் தொழுது வணங்கும் பெருமை வாய்ந்த பெருமானுடைய
பொன் அடிக்கள்	திருவடிகளை
வாசகத்தால் ஏத்தினேன்	சொற்களாலே துதிக்கின்றேன்.

* * *—[வினையார்தரமுயலும்.] நானும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனேயாகிலும் இனிமேல் பிறவாதபடிக்கு ஒரு வழி தேடிக்கொண்டேனென்கிறார். எம்பெருமானோடு இடைவிடாது சேர்ந்திருக்கை புண்யபலமென்றும் அவனைப்பிரிந்து வருந்துகை பாபபலமென்றும் நூல்கள் கூறும். நாம் இனிமேலும்பாவமே செய்வோமாகில் இன்னமும் வெவ்விதான பகவத்விச்லேஷ துக்கமே நமக்கு நேர்ந்திடும் என்று அச்சமுண்டாயிற்று; அவனைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கமாட்டாமையினாலே, வானோர் தொழுதிறைஞ்சும் பெருமை வாய்ந்த அப்பெருமானுடைய பொன்னடிகளை நான் வாய்கொண்டு துதித்துப் போருகின்றேன் என்றாராயிற்று.

வினையார் = திணைவழுவமைதி; கோவத்திறல் உயர்த்திக் கூறுகிறபடி. வெம்மை = கடூரமான துக்கம். திணையாம் சிறுதானியங்களுள் தினையென்பது மிகச்சிறியதாதலால் அதனை உவமையாக எடுத்துக்கொண்டபடி; அத்யல்பகாலமும் என்றபடி. நாயகம்—பெருமை. ... ... (சூ)

நான்கூறுங் கூற்றாவ தித்தனையே நாளும்
தேங்கோத நீருருவன் செங்கண்மால்—நீங்காத
மாகதியாம் வெந்நரகிற் சேராமற் காப்பதற்கு
நீகதியாம் நெஞ்சே! நினை. (சகூ)

			(அல்லவை யல்லாமல்,)
தேங்கு ஓதம் நீர் உருவன்	ஓடாமல் தேங்குகின்ற கடல் போன்ற திருநிறத்தை யுடையவனும்	வெம் நரகில்	கொடிய ஸம்ஸாரத்திலே
		சேராமல்	பொருந்தாமல்
செம் கண்	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனுமான	காப்பதற்கு	நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு
		கதி ஆம்	உபாயமாகவும் இராநின்றான்;
மால்	ஸர்வேச்வரன்	நெஞ்சே நீ நினை	நெஞ்சே! (இதை) [illegible]
நீங்காத	ஒரு நாளும் விட்டுப்பிரியக் கூடாத	நான் நாளும்	நான் தோறும்
மா கதி ஆம்	சிறந்த உபேயமாயிராநின்றான்;	நான் கூறும் கூற்று ஆவது இத்தனையே	(உனக்கு) நான் சொல்லும்சொல்லாவது இவ்வளவே காண்.

* * *—[நான்கூறுங்கூற்றாவது.] உபாய உபேயங்களிரண்டும் எம்பெருமானே யென்னும் உறுதியை உரைக்கின்றார். கடல்வண்ணனைச் செந்தாமரைக் கண்ணனை ஸ்ரீமந்நாராயணனே மீட்சியில்லாதபடி அடையத்தருந்த பரமபுருஷன்; வெந்நரகாகிய ஸம்ஸாரத்திலே நம்மைச் சேரவொட்டாமல் செய்தருளவல்ல உபாயமும் அவனே; ஆகையாலே அவனைத் தவிர்த்து வேறொரு உபாய வஸ்துவும் உபேய வஸ்துவும் நமக்கு இல்லை என்கிற இவ்வுறுதியையே மனமே! நீ எப்போதும் சிந்தனை கொண்டிரு. இவ்வளவே உனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டிய விஷயம். இந்த ஒரு வார்த்தையையே நான் உனக்கு நாள்தோறும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பேன்—என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

கூற்று—சொல்; கூறப்படுவது கூற்று. நாளும் என்பது முதலடியிலேயே சேர்ந்து அந்வயிக்கவேண்டிய பதமாகையால் அதனை இரண்டாமடியோடு கூட்டி ஓதுவது அஸம்ப்ரதாயமென்க. இப்பாட்டில் கதி என்ற சொல் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் உள்ளது. இது வடசொல் விகாரம் கதி என்ற வடசொல் வ்யுத்பத்தி பேதத்தால் கமகஸாதநம் என்கிற பொருளையும் கந்தவ்யஸ்தலம் [அடைய வேண்டுமிடம்] என்கிற பொருளையும் காட்டவல்லது. அதாவது—உபாயம் உபேயம் என இரண்டையுஞ் சொல்லக்கடவது. ஆகவே, இங்கு மூன்றாமடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபேயப் பொருளது; ஈற்றடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபாயப்பொருளது. "நீங்காத மாகதியாம் வெங்கரவில்" என்று கூட்டி ஓதுதல் ஒவ்வாது; 'மாகதி ஆம்' என்று முற்று; வெங்கரவுக்கு விசேஷணமல்ல. ஸம்ஸாரத்தை 'வெங்கரவு' என்கிறது. ... (௬௬)

நினைத்திறைஞ்சி மானிடவ ரொன்றிரப்ப ரென்றே •
நினைத்திடவும் வேண்டாநீ நேரே •—நினைத்திறைஞ்ச
எவ்வளவ ரெவ்விடத்தோர் மாலே! • அதுதானும்
எவ்வளவு முண்டோ? எமக்கு. (௬௭)

மாலே — ஸர்வேச்வரனே!,
மானிடவர் — { "இவ்வுலகத்தவர்கள்
நினைத்து இறைஞ்சி — { நம்மை ஒருபொருளாக நினைத்து வணங்கி
ஒன்று — { ஏதாவதொரு அற்ப பலனையாவது
இரப்பர் — { நம்மிடத்தில் வேண்டிக் கொள்வர்கள்"
என்றேயும் — என்று கூட
நீ நினைத்திட வேண்டா — { நீ நினைக்க வேண்டா;
(இப்பாவிகள் அற்ப பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தரங்களின் பக்கல் ஓடுமவர்களே யொழிய அவற்றுக்காகவும் உன்னருகு வரமாட்டார்கள்; இப்படியான பின்பு,)
நேரே நினைத்து இறைஞ்ச — { (இவர்கள்) உன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் நினைத்துத் தொழுவதற்கு
எவ்வளவர் — { என்ன அறிவுள்ளவர்கள்?
எவ்விடத்தோர் — { அப்படிப்பட்ட அறிவு உண்டாகக்கூடிய இடத்திலிருந்துள்ளவர்களோ? (இருள் தருமா ஞாலத்திலுள்ளவர்களன்றோ.)

எமக்கு { உன்னுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமான அடியோங்களுக்கோ வென்றால் }
அதுதானும் { கீழ்ச்சொன்ன மானிடவர்களுக்குள்ள துர்ப்புத்தி }
எவ்வளவும் சிறிதேனும் உண்டோ { உண்டாகக் கூடியதோ? }
(உபாயமும் உபேயமும் நீயே யென்கிற உறுதி எமக்கு நிலை பெற்றதன்றோ.)

* * *—[நினைத்திறைஞ்சிமானிடவர்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானே உபாயமும் உபேயமும் என்ற உறுதியை வெளியிட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! இப்படிப்பட்ட உறுதி உமக்கு மாத்திரமேயன்றோ வுள்ளது; மற்றையோர்க்கு இல்லையே. எல்லாரும் என்னை உபாயமாக மாத்திரம் பற்றுகிறார்களே யன்றி உபேயமாகவும் பற்றுகிறார்களில்லையே. 'ஸம்பத்தைக் கொடு, ஸந்தானத்தைக் கொடு' என்று சில க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு ஒழிந்து போகிறார்களே யல்லது 'நீயே எமக்குவேணும்' என்று என்னையே புருஷார்த்தமாக விரும்புவாரைக் கிடைக்கவில்லையே!; உமக்காவது இந்த வுறுதி நிலைத்து நிற்குமா?" என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரமாக அருளிச் செய்கிற பாசுரம் போலும் இது.

"மாலே!, மானிடவர் நினைத்து இறைஞ்சி ஒன்று இரப்பர் என்றேயும் நீ நினைத்திட வேண்டா" என்று முன்னடிகளை அந்வயித்துக் கொள்க. உலகிலுள்ள மனிசர்கள் ஐச்வர்யம் ஸந்தானம் முதலிய க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையாவது உன்னிடத்திலே வந்து விரும்பினால், அவர்கள் உன்னிடத்திலே உபாயத்வபுத்தியையாவது வஹித்திருக்கின்றனர் என்று ஒருவாறு மகிழ்ந்திருக்கலாம்; அக்கேடுமில்லை. "ஆரோக்கியம் வேண்டி ஆதித்தியனைப் பணிகின்றேன்; செல்வம் வேண்டிச் சிவனைத் தொழுகின்றேன்; ஆயுள் வேண்டி அயனை யடைகின்றேன்" என்றிப்படி ஒவ்வொரு பலனை வேண்டி ஒவ்வொரு தேவதாந்தரத்தைப்பணிய ஓடுமவர்களாயிருக்கின்றார்களே யொழிய, அந்த க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பியாகிலும் உன்

ளிடத்தில் வருகிறவர்களைக்காணோமே. ஆகவே மானிடவர் உன்னை உபாயமாகவும் பற்றியிருக்க, உபேயமாகப் பற்றுகைக்கு என்ன ப்ரஸக்தியுளது? அடியோம் அப்படியல்ல; அவர்களுடைய துர்ப்புத்தி அடியோமுக்குச் சிறிதுமில்லை என்றாராயிற்று.

நேரேநினைத்திறைஞ்ச என்றவிடத்து நேரே என்றது உள்ளபடியாக என்றபடி. உன்னை உபாயமாகவுங் கொள்ளாத பாபிகள் உபாயோபேயங்களிரண்டுமாக உன்னை எப்படி கொள்வார்கள் என்று கைமுதிக நியாயத்தாற் காட்டுகிறபடி.

எவ்வளவரேவ்விடத்தோர் என்றதில், 'எவ்விடத்தோர்' என்று முன்னே அந்வயித்து 'எவ்வளவர்' என்று பின்னே அந்வயிக்கவேணுமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். இது தன்னிலே ஸ்வாரஸ்யமுமுண்டு. "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்விடத்தோர்?" = இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே பிறந்து வைத்து உன்னை உள்ளபடி நினைத்திறைஞ்ச எப்படி முடியும்? என்றார் முதலில். அதற்குமேல், இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலேயே பிறந்திருக்கிற தமக்கு மாத்திரம் இந்த அத்யவஸாயம் எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று பிறர் சங்கிக்கக்கூடுமே யென்றெண்ணி அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, எவ்வளவர்? என்கிறார்; இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே பிறந்துவைத்தாலும் உன்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபைக்கு இலக்காகும்படியான அதிகாரமாவது இருந்தால் கடைத்தேறலாம்; அதுதானுமுண்டோ என்றவாறு.

அதுதானுமெவ்வளவுமுண்டோ எமக்கு? = "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்வளவரெவ்விடத்தோர்" என்று இகழ்ந்துரைக்கவேண்டும்படியான நிலைமை அடியேனுக்கு இதுவரையிலுமில்லை, இனிமேலுமுண்டாகப் போகிறதில்லை என்றபடி. ... (௪௭)

எமக்கியாம் விண்ணாட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை *
அமைத்திருந்தோ மஃதன்றே யாமாறு? *—அமைப்பொலிந்த
மென்தோளி காரணமா வெங்கோட்டேறேழுடனே *
கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு. (௪௮)

அமை பொலிந்த மென் தோளி காரணம் ஆ	மூங்கில்போல் பருத்து விளங்குகின்ற மெல்லிய தோள்களையுடையவளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,	யாம்	அடியோம்
		விண் நாட்டுக்கு உச்சமது ஆம் வீட்டை	மேலுலகங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டதான பரமபதத்தை
வெம் கோடு ஏழ் ஏறு	கொடிய கொம்புகளையுடைய ஏழு காளைகளை	எமக்கு அமைத்திருந்தோம்	எமக்கு (ப்ராப்ய பூமியாகப்) பாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்.
உடனே	ஒரு கொடிப் பொழுதில்		
கொன்றானையே	முடித்த எம்பெருமானையே	அஃது அன்றே ஆம் ஆறு	அப்படியிருப்பதன்றோ (முமுக்ஷுக்கள் நிற்கு) ஏற்றிருப்பது.
மனத்து கொண்டு	சிந்தையில் தியானித்துக் கொண்டு		

* * *—[எமக்கியாம்விண்ணாட்டுக்கு.] இப்பாட்டிலும் தம்முடைய உறுதியையே பேசுகிறார். இப்பாட்டுக்கு இரண்டுபடியாகப் பொருளுரைக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்து நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஏழு ரிஷபங்களை வலியடக்கின எம்பெருமானையே நான் எப்போதும் உள்ளத்திற் சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறேனாகையால் அப்பெருமானுடைய நித்யாநுபவத்திற்குப் பாங்கான பரமபதத்திற் சென்று அநுபவிக்கவேணுமென்பதையே மநோரதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; ஸம்ஸாரத்தில் காலூன்றி நிற்கமாட்டாத முமுக்ஷுக்களுக்கு இதுவேயன்றோ தகுதி—என்பது ஓர் அர்த்தம். இப்பொருளில், வீட்டை அமைத்திருந்தோம் என்பதற்கு, பரமபதம்பெறப் பாரித்திருக்கின்றோம் என்று அர்த்தமாகும்; இனி, அமைத்திருந்தோம் என்பதற்கு 'வேண்டாமென்றிருந்தோம்' என்றும் பொருளுண்டாகையாலே, கீழ்க்கூறிய கருத்துக்கு நேர்மாறாக மற்றொரு தாத்பர்யமுங் கொள்ளலாம்; அதாவது—ஸ்ரீராம குணங்களில் ஈடுபட்ட சிறிய திருவடி "స్నేహో మే పరమో రాజన్ ! త్వయి నిత్యం ప్రతిష్ఠితః । భక్తిశ్చ నియతా వీర ! భావో నాన్యత్ర గచ్ఛతి =

ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித꞉. பக்திச்ச நியதா வீர! பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி." என்று—இங்குற்ற அநுபவத்தைவிட்டுப் பரமபதம் போகவும் என் மனம் விரும்புவதில்லை என்றாற்போலவும், "பச்சைமாமலைபோல் மேனிப் பவளவாய் கமலச்செங்கண், அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தங்கொழுந்தே யென்னும், இச்சுவைதவிர யான்போய் இந்திரலோகமாளும், அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே." என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தாற்போலவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களின் அநுபவத்திலே மிக்க விருப்பமுடைய இவ்வாழ்வார்தாமும் பரமபதத்தை வேண்டா வென்கிறார் என்க. "எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்." (2-9-1) என்று திருவாய்மொழியிலும் இங்ஙனே அருளிச்செய்தவரிறே.

அமை என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர்; மூங்கில்போலே திரண்டு உருண்டு விளங்குகின்ற தோள்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகக் கொடிய ஏழுரிஷபங்களை உடனே முடித்தவனை கண்ணபிரானையே நான் மனத்திற்கொண்டிருப்பதனால் அந்த குண சேஷ்டிதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற எனக்குப் பரமபதம் எதற்கு? என்கிறார் காணும்.

எமக்கு+யாம், எமக்கியாம்; "யவ்வரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல். விண்ணாட்டேக்கு உச்சமதாம் வீட்டை = இங்கு விண்ணாடென்று பரமபதத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட மேலுலகங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றிற்காட்டில் உச்சமதானவீடு—பரமபதம். உச்சம்—வடசொல். ... ... (சஅ)

> கோண்டல்தான்மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான் *
> வண்டறுப் பூவைதான் மற்றுத்தான் *—கண்டநாள்
> காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோடும் * கண்ணனார்
> பேருருவென் றெம்மைப் பிரிந்து. (சகூ)

கொண்டல் தான்	மேகங்களையும்
மால் வரை தான்	பெரிய மலைகளையும்
மா கடல்தான்	கருங்கடலையும்
கூர் இருள் தான்	செறிந்த இருளையும்
வண்டு அறு பூவைதான்	(தேனில் நசையாலே) வண்டுகள் விட்டு நீங்காத பூவைப் பூவையும்

மற்றுகார் உருவம்தான்	மற்றுமுள்ள (குவளை, குயில், மயில் முதலிய) கறுத்த உருவங்களையும்	நெஞ்சு	என் மனமானது
கண்டநாள்	பார்க்குங் காலத்தில்	கண்ணனூர் பேர் உரு என்று	'இளங் கண்ணனுடைய அழகிய திருமேனி' என்றெண்ணி
காண் நேரம்	பார்க்கும்போதெல்லாம்	எம்மை பிரித்து	என்னை விட்டு நீங்கி
		ஓடும்	அங்கே ஓடும்.

ஃ ஃ ஃ—[கொண்டல்தான்.] இவ்விருந்து குணாநுபவமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் ஸமானமான திவ்ய வடிவையும் ஸேவிக்கவேணுமென்று ஆசையுண்டாகுமே; அவ்வாசையினால் தாம் அவற்றின் படியைப் பேசுகிறார் இதில்.

கொண்டல்தான்=1"கருவுடை மேகங்கள் கண்டால் உன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்" என்றும், 2. "ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நாணொடும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகங்களைக் காணும்போது கண்ஓடுகின்றது.

மால்வரைதான்=3"நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலேவாவென்று கூவும்" என்கிறவரிறே இவ்வாழ்வார். பெரிய மலையைப் பார்க்கும்போது பெருமானைக் கண்டாற்போலே ஓடுவர்.

மாகடல்தான்=கடல்வண்ணனென்றே எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமிறே. கடலைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே விரும்பி ஓடுவர்.

கூரிருள்தான்= "நாணேரிருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்" என்று கிழுமருளிச்செய்தாரிறே. "இருள்விரிசோதிப்பெருமான்" என்றார் திருவிருத்தத்திலும். இருளைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே மகிழ்வர்.

வண்டறாப்பூவைதான்=பூவைப்பூவாவது காயாம்பூவில் ஒரு வகைப் பூ; "பூவைப்பூவண்ணாவென்னும்" 'காயாம்பூவண்ணாக் கொண்டாய்" என்று எம்பெருமானுடைய நிறத்திற்குப் பூவைப் பூவை ஒப்புச் சொல்வதுண்டிறே. மற்றுத்தான் என்றது—எம்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—2. 2. திருவாய்மொழி 8—5—6.
3. திருவாய்மொழி 4-4-4.

பெருமான் திருநிறத்திற்குப் போலியாகக் கூடிய கருநெய்தற்பூ குயில், மயில், கருவிளை, களங்கனி முதலிய பலவற்றைச் சொன்ன படி. "பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளை காள், வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள், ஐம் பெரும்பாதகர்காள்! அணிமாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெரு மானுடைய நிறம் உங்களுக்கென் செய்வதே?" என்ற நாச்சி யார்திருமொழிப் [9–4.] பாசுரங்காண்க. ஆகிய இப்பொருள் களைக்காணும் போதெல்லாம் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவையே ஸாக்ஷாத்தாகக் கண்டதாக நினைத்து என்னுடைய நெஞ்சு என் னைப்பிரிந்து அவ்வப்பொருள்களினருகே ஓடுகின்றது என்றுரா யிற்று. நெஞ்சானது தம்மைப்பிரிந்து ஓடுவதாகச் சொல்லுகிற இது ஒருவகைக் கவிமரபு. "கண்ட நாள் நெஞ்சோடும்" என்றதே போதுமாயிருக்க, காண்தோறு என்றது எதுகைக்கென்னில்; ஒரு நாளிரண்டுநாள் இப்படி பார்த்துவிட்டு 'இது ப்ரமம்' என்று பிறகு வெறுமனிருப்பதில்லை; காருருவங்களைக் காண்கிற போதெல்லாம் இந்த ப்ரமம் உண்டாகியேயிரும் என்பதற்காக ... (௨௯)

பிரிந்தொன்று நோக்காது தம்முடைய பின்னே *
திரிந்துழலும் சிந்தனையார் தம்மை *—புரிந்தொருகால்
ஆவா! வெனவிரங்கா ரந்தோ! வலிதேகொல்? *
மாவாய் பிளந்தார் மனம் (௩௦)

பிரிந்து	தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து	புரிந்து	அன்புகூர்ந்து
ஒன்று நோக்காது	வேறொன்றிலும் கண் வையாமல்	ஆ ஆ என இரங்கார்	ஐயோவென்று அருள்புரிகின்றிலர் (பகவான்);
தம்முடைய பின்னே	தம்மோடு கூடவே	அந்தோ	கஷ்டம்!;
திரிந்து உழலும்	அலைந்துகொண்டு திரிகிற	மா வாய் பிளந்தார் மனம்	கேசியென்னுங் குதிரையின் வாயைக் கிண்டொழித்த அப்பெருமானுடைய நெஞ்சு
சிந்தனையார் தம்மை	என் நெஞ்சினரை		
ஒரு கால்	ஒரு காலிலும்	வலிதே கொல்	கடினமோ?

* * *—[பிரிந்தொன்று நோக்காது.] எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்திற்குப் போலியான பொருள்களைக் கண்டபோதெல்லாம் தாம் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவற்றினருகே போய் அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில். அருகே சென்றவாறே அவை உபமானபதார்த்தங்களாகவே [அதாவது—மேகமாகவும் கடலாகவும் இருளாகவும் பூவைப்பூவாகவும்] இருக்குமேயன்றி உபமேயமான எம்பெருமானாக இருக்கமாட்டாவே; "ஐயோ! நாம் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷாத்தாக ஸேவிக்கப்பெற்றோமென்று களித்திருந்தோமே; இப்படி அந்யபதார்த்தங்களாக முடிந்துவிட்டது!" என்று வருத்தமுண்டாகி, 'எம்பெருமான் நம்மை இப்படியே வருத்தப்படுத்துகிறானேயொழிய ஒருநாளும் அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம்பிறப்பதில்லையே'; என்ன கல்நெஞ்சோ!! என்று வெறுக்கிறார்.

ஆவாவென = 'ஹாஹா' என்கிற வடமொழி அவ்யயம் ஆவாவென்றுகிடக்கிறது. இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்.

மாவாய்பிளந்தவரலாறு:— கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பவன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துக் தூக்கிக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

ஆச்ரிதர்கட்காகக் கேசிவதம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து பரமகாருணிகன் என்று பேர் பெற்றிருப்பவன் என் விஷயத்திலே கல்நெஞ்சனானதே! என்று வெறுக்கிறார்.

"உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று ஸமஸ்த கல்யாண குண பரிபூர்ணனாகத் தம் வாயாலே சொல்லத்தக்க எம்பெருமானை 'இரக்கமற்றவன்' என்று உறுதியாகச் சொல்லக்கூசி "அந்தோ! வலிதே கோல்?" என்று சங்கிப்பது போலக் கூறினபடி. ... (௬௦)

மனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மை *
சினமாளவித் தோரிடத்தே சேர்த்து *—புனமேய
தண்டுழா யானடியைத் தான்காணு மஃதன்றே? *
வண்டுழாஞ் சீரார்க்கு மாண்பு. (௬௧)

மனம் ஆளும்	மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலே அடக்கி ஆளுமவையான	புனம் மேய தண் துழாயான் அடியை	தன்னிலத்திலே பொருந்திய குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனான அப்பெருமானது திருவடிகளை
ஓர் ஐவர்	ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரியங்களென்கிற		
வன் குறும்பர் தம்மை	பிரபலர்களான துஷ்டர்களை	தாம் காணும் அஃது அன்றே	ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பதன்றோ
சினம் மாள்வித்து	கோபமடங்கச் செய்து		
ஓர் இடத்தே சேர்ந்து	(பகவத் விஷயமாகிற) ஒரு நல்ல இடத்திலே கொண்டு கூட்டி,	வண் துழாம் சீர்க்கு மாண்பு	அழகிய விசாலமான நற்குணங்களையுடையவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அழகு.

* * *—[மனமாளுமோரைவர்.] இப்பாட்டில் "மாயாய் மலைந்தார் மனம்—அந்தோ! வலிதேகொல்" என்று எம்பெருமானைக் கல்நெஞ்சனைச் சங்கித்தார்; உடனே தம் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தார்; சேஷியான எம்பெருமான் விஷயத்திலே சேஷபூதர் இப்படி சொல்லத் தகாதென்று விவேகமுற்று, எம்பெருமான் திருவுள்ளமானபடியே செய்யக்கடவன்; அவனை நாம் நிர்ப்பந்திப்பதென்பது தகுதியன்று; நம்முடைய இந்திரியங்களையெல்லாம் அவன் பக்கலில் ஊன்றவைத்து அவனது திருவடித் தாமரைகளை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதேயன்றோ நமக்கு ஸ்வரூபம்' என்று அருளிச்செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

[மனமாளும் ஓரைவர்.] எம்பெருமானுக்கு ஆத்மா சேஷப்பட்டது; ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸு சேஷப்பட்டது; மநஸ்ஸுக்கு இந்திரியங்கள் சேஷப்பட்டவை; அதாவது—மனம் போனவழியே செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்கள் போகக் கடவன—என்றிப்படி ஒரு நியதி உண்டு; இந்த நியமம் குலைந்து, இந்திரியங்களானவை மனத்தைத் தம் வழியிலே இழுக்கின்றனவாம். மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலேயாக்கி ஆளுகின்ற வன்குறும்பர்களான ஐவருண்டு—பஞ்சேந்திரியங்கள்—செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்

பதை, அவற்றை வலியடக்கி பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றவைக்க வேணுமென்கிறார் முன்னடிகளால். அசேதனங்களான இந்திரியங்களை ஐவர் என்று உயர்திணையாகக் கூறுதல் அவற்றின் கொடுமையைப்பற்றிய கோபத்தினாலென்க. 1. "கோவாய் ஐவரென்மெய் குடியேறிக் கூறை சோறிவை தாவென்று குமைத்துப் போகார், நான் அவரைப் பொறுக்ககிலேன் புனிதா! புட்கொடியாய் நெடுமாலே!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமுங் காண்க. வன் குறும்பர் என்ற விசேஷணத்தினாலும் இந்திரியங்களின் கொடுமை நன்கு விளக்கப்பட்டது.

சினம் மாள்வித்து — "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: — காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே" [ஒரு பொருளில் ஆசை உண்டாகி அது கைகூடாவிடில் பிறகு கோபம் உண்டாகிறது] என்று கீதையிலே சொல்லியிருக்கிறபடி அந்த இந்திரியங்களுக்கு உண்டான கோபத்தை மாளச்செய்து என்கை; இதன் கருத்து யாதெனில் இந்திரியங்கள் விஷயாந்தரங்களை அநுபவிக்கப் புகுந்தால் அவ்விஷயங்கள் அற்பமாகையாலே தங்களுக்கு இரை போரவில்லையென்று கோபமுண்டாகும்; அந்த இந்திரியங்களுக்கு பகவத்விஷயாநுபவத்தை இரையாக்கிவிட்டால், அவ்விஷயம் கனத்ததாகையாலே தங்கள் பசி நன்றாகத் தீருமாதலால் கோபமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை; இரை போரவில்லையே என்கிற கோபம் மாண்டுபோம்; ஆகவே "சினம் மாள்வித்து" என்பதை எச்சத்திரிபாகக்கொண்டு, 'கோபத்தைத் தணிக்க' என்றுரைத்தல் பொருந்தும். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயாந்தராநுபவத்தில் வயிறு நிறையவில்லையே யென்கிற கோபம் தீரும்படி [பூர்ணத்ருப்தி உண்டாகும்படி] அவற்றை பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி—என்றதாயிற்று.

புனமேயதண்துழாயானடியைக் காணுமஃதன்றே = புனமாவது நிலம்; எந்த வஸ்துவும் தன்னிலத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் செவ்விகுன்றுமாதலால், அப்படியல்லாமல் தன்னிலத்திலேயே இருக்கிற திருத்துழாயானது எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்குமோ அவ்வளவு செழிப்பாகத் தனது திருமேனியிலே அத்துழாய்மாலை

1. பெரிய திருமொழி 7—8—9.

விளங்கப்பெற்ற பரமபோக்யனை அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை நமக்குத் தஞ்சம் என்று கொண்டு அவற்றை ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பதேயன்றோ வண்துழாம்சீரார்க்கு மாண்பு—பரம விலக்ஷணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சீர்மை; இங்ஙனன்றி 'எம்பெருமானுடைய மனம் கல்லோ' என்று சொல்லுதல் தகுதியன்று; கல்லாகவே யிருந்தாலும் அவனுடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருத்தலே ஸ்வரூபம் என்றாயிற்று.

வண்துழாம்சீரார்க்கு என்றது—ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றபடி. துழாம் என்றது—துழாவும் என்றபடி; துழாவுகை—பரம்புகை; விசாலமாயிருத்தலைச் சொன்னபடி; அழகிய விசாலமான நற்குணங்களமைந்த பாகவதர்களுக்கு என்கை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த ஸாதுக்களாயிருந்தால் 'அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆயிடுக' என்றிருப்பதே தகுதி; வெறுத்தல் கூடாது என்றவாறு. (௩௧)

மாண்பாவித் தஞ்ஞான்று மண்ணிரந்தான் * மாயவள்நஞ்சு
ஊண்பாவித் துண்டான தோருருவம் *—காண்பான்நங்
கண்ணவா மற்றொன்று காணுறா * சீர்பரவாது
உண்ணவாய் தானுறுமோ வொன்று? (௩௨)

அஞ்ஞான்று	முன்னொரு காலத்தில்	ஓர் உருவம்	விலக்ஷணமான திருமேனியை
மாண்	வாமநவேஷத்தை	காண்பான்	ஸேவிக்கும் விஷயத்திலேயே
பாவித்து	பாவனை செய்து கொண்டு	நம் கண் அவா	நமது கண்களுக்கு ஆசை;
மண் இரந்தான்	(மாவலியிடத்துச் சென்று) பூமியை யாசித்தவனும்,	மற்று ஒன்று காண உறு	வேறொன்றையும் காண விரும்புகின்றனவில்லை;
மாயவள்	பூதனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய	வாய்தான்	வாக்கானது
நஞ்சு	(முலையிலே தடவியிருந்த) விஷத்தை	சீர் பரவாது	(அவனது) திருக்குணங்களைப் புகழ்வது தவிர்ந்து
ஊண் பாவித்து உண்டானது	உண்பதாகப் பாவனை செய்து அமுது செய்தவனுமான பெருமானுடைய	ஒன்று	வேறொன்றை [சோற்றை]
		உண்ண	உண்பதற்கு
		உறுமோ	விரும்புமோ?

* * *—[மாண்பாவித்து.] தம்முடைய இந்திரியங்கள் பகவத் விஷயத்திலே ஆழ்ந்தபடியைப் பேசுகிறார். இந்திரனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுதற்காக வாமநவேஷம் பூண்டுகொண்டு மாவலி பக்கலிற் சென்று மூவடிமண் தாவென்று இரந்தவனும், தான் குழந்தை சிசுவாயிருக்கும்போது கம்ஸனுடைய ஆஜ்ஞையினால் தன்னைக் கொல்வதற்காகத் தாய்வடிவுகொண்டு முலைகொடுக்கவந்த பூதனையினுடைய முலையைச் சுவைத்துண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரை உறிஞ்சியுண்டவனுமான எம்பெருமானுடைய விலக்ஷணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காணவேணுமென்கிற ஒரு விருப்பமே நமது கண்களுக்குள்ளது; வேறு எந்த அற்புதமான வஸ்துவையும் இக்கண்கள் காண விரும்புகின்றில. வாய்தானும் அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசுதலொன்றிலேயே ஊற்றமுடையது; சோறுதின்பதிலும் வாய்க்கு விருப்பமில்லை—என்றாராயிற்று.

மாண்—மாணியின் தன்மை; வாமநத்வம். பாவித்து—வடமொழியில் “பூ—ஸத்தாயாம் = பூ—ஸத்தாயாம்” என்ற தாது வடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். அஞ்ஞான்று—அக்காலத்தில்; முன்பொருகாலத்திலென்றபடி. (ஞான்று—காலம். ‘நான்று’ என்பதுமுண்டு; ஞகாரநகாரப் போலி.) ... ... (௮௨)

ஒன்றுண்டு செங்கண்மால்! யானுரைப்பது * உன்னடியார்க்கு
என்செய்வ னென்றே யிருத்திநீ *—நின்புகழில்
வைகும்தஞ் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ? * நீயவர்க்கு
வைகுந்த மென்றருளும் வான். (௮௩)

செம் கண் மால் — (அடியார்கள்மீது வாத்ஸல்யத்தாலே) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலே!
யான் உரைப்பது — அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்வது
ஒன்று உண்டு — ஒரு விஷயமுண்டு;
நீ — நீயோவென்றால்
உன் அடியார்க்கு — உனது அடியவர்களுக்கு (எத்தனை நன்மை செய்தும் திருப்தி பெறாமல்)
என் செய்வன் என்றே இருத்தி — இன்னமும் என்ன நன்மை செய்வோமென்றே பாரித்திரா நின்றாய்;

நீ	இப்படி பாரிக்கின்ற நீ
அவர்க்கு	அவ்வடியவர்களுக்கு
வைகுந்தம் என்று அருளும் வான்	ஸ்ரீவைகுண்டமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லி உதவுகின்ற பரமபதமானது
நின் புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் இனிதோ	உனது திருக்குணங்களிலேயே ஊன்றியிருக்கப்பெற்ற தமது சிந்தையிற் காட்டிலும் சிறந்ததோ?

* * *—[ஒன்றுண்டேசெங்கண்மால்.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்முடைய இந்திரியங்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலே ஆழ்ந்தபடியைப் பேசி 'இனிமேல் தமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; தாம் க்ருதக்ருத்யராக ஆய்விட்டார்' என்று தோற்றுமாறு இருந்ததைக்கண்ட எம்பெருமான், 'அந்தோ! ஆழ்வார் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இருந்துகொண்டே இப்படி களிக்கிறாரே; இவ்வநுபவம் இவர்க்கு நித்தியமாய்ச் செல்லுமோ? ஸ்ரீவைகுண்டம் பெற்றாலன்றோ அநுபவபூர்த்தியுள்ளது' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் ஆழ்வார்க்குத் தந்தருள்பவன்போல விளங்கினான்; அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் "இச்சுவைதவிர யான்போய் இந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும்வேண்டேன்" என்றாற்போல 'இந்த குணாநுபவத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்பது போக்யமோ? பிரானே!' என்கிறார்.

ஆழ்வார் திறத்திலே ஏதேனுமொன்றைச் செய்யவேணுமென்று வ்யாமோஹத்தினாலே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் செவ்வியவாயிருந்ததால் செங்கண்மால்! என விளிக்கின்றார். யானுரைப்பது ஒன்றுண்டு=நீ ஸர்வஜ்ஞனாயினும், உனக்கும் நான் தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு காண் என்கை. இப்போது நீ வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறாயாதலால் 'கலங்கினவர்களைத் தெளிந்திருப்பவர்கள் தெளிவிக்கக் கடவர்கள்' என்னும் நீதியிலே உன்னை நான் தெளிவிக்கவேண்டி உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார்போலும். எம்பெருமான் தெளிவழிந்து கலங்கி நிற்கும்படியை வெளியிடுகிறார் உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே இருத்தி நீ என்பதனால். உன்னடியவர்களுக்கு நீ எவ்வ

ளவு நன்மைகளைச் செய்துவைத்தாலும் 'ஐயோ! ஒன்றும் செய்யவில்லையே, ஒன்றும் செய்யவில்லையே' என்றே அமைந்து 'என்ன நன்மை செய்வோம், என்ன நன்மை செய்வோம்' என்றே அபேபாயா நின்றாய்; இஃது உன்னுடைய கலக்கமன்றோ என்கை.

ஆழ்வார் இப்படி சொன்னதைக்கேட்ட எம்பெருமான் 'நான் இப்படி கலங்கி யிருக்கிறேனென்பதை நீர் எதுகொண்டு தெரிந்து கொண்டீர்?' என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், 'எப்போதும் உன்னுடைய குணாநுபவமே போதுபோக்காம்படி என்னை இவ்வளவு அநுக்ரஹித்துவைத்தும் ஒரு நன்மையும் எனக்குச் செய்யவில்லையாக நினைத்துக்கொண்டு, இன்னமும் ஏதோ செய்வதாகப் பாரித்திருக்கிறாயன்றோ, இதுகொண்டே உன்னுடைய வ்யாமோஹத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்' என்ன; அதற்கு எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! உண்மையில் உமக்கு நான் எவ்வளவு நன்மைகள் செய்திருந்தேனாகிலும், பரிபூர்ணாநுபவத்திற்குப் பாங்கான பரமபதத்தைக் கொடுக்காதவளவில் ஒரு நன்மையும் செய்யவில்லையென்று தானே அர்த்தம்; அந்தப் பரமபதந்தன்னையே உமக்குக் கொடுப்பதாகப் பாரித்திருக்கின்றேன்; இதனால் என்னைக் கலங்கினவனாகக் கொள்ளலாகுமோ?' என்றருளிச் செய்ய; அதன்மேல் ஆழ்வார் நின்புகழில் வைகும் தம்சிந்தையிலும் நீயவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான் இனிதோ? என்கிறார்; இப்போது ஸித்தமான குணாநுபவத்திற்காட்டிலும் இனிமேல் ஸித்திக்கக்கடவதான வைகுந்தம் சிறந்ததல்லகிடாய் என்கை. பிரதிபந்தகங்கள் மலிந்துகிடக்கிற இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலிருந்துகொண்டு குணாநுபவம் பண்ணுவதிற்காட்டிலும் பிரதிபந்தகமற்ற தேசவிசேஷத்திலேயிருந்துகொண்டு அநுபவிக்கை ஏற்றமோ? என்பதும் உள்ளுறை.

“நீஅவர்க்கு அருளும் வைகுந்தம்” என்றாவது, “நீ அவர்க்கு அருளும் வான்” என்றாவது சொல்லலாமாயிருக்க, அங்ஙனே சொல்லாது “நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்று அருளும் வான்” என்று அருளிச் செய்ததன் கருத்து யாதெனில்; நின்புகழில்வைகும் சிந்தையினோர் வைகுந்தத்தை ஒரு பொருளாகவும் மதிக்கமாட்டார்கள்; “𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 = பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாப்போலே சொல்லிவிடுவார்கள்; நீ ஒருவன் தான்

'வைகுந்தம் வைகுந்தம்' என்று வெகு சிறப்பாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதாகக் கருத்துத் தோன்றும்.

"உன் அடியேற்கு என் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்றும் "நீ எனக்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான்" என்றும் தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கு' என்றும் 'அவர்க்கு' என்றும் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தன்மைப் பொருளே இங்கு விவக்ஷிதமென்க. திருப்பாவையில் "மாற்றமும் தாராயோ வாசல் திறவாதாய்" என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்துப் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருப்பது போல.

1."பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை—அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே" என்று தொடங்கி அடிக்கடி வைகுந்தத்தையே பிரார்த்திக்கின்ற ஆழ்வார் இப்பாட்டில் வைகுந்தத்தை வெறுத்துரைப்பது ஒருவகையான சமத்காரச்சொல்லாகும். 'இடம் எதுவாயினும் பகவத் குணாநுபவம் முக்கியம்' என்ற அர்த்தத்தை விளக்கியவாறு. ... ... (௩௩)

வானோ? மறிகடலோ? மாருதமோ? தீயகமோ? *
கானோ? வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் *—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம் *
வன்றுயரை யாவா! மருங்கு. (௩௪)

ஆன் ஈன்ற கன்று	பசுவினால் பெறப்பட்ட வத்ஸாஸுரனை
உயர எறிந்து	(விளாமரத்தின்) மேலே வீசியெறிந்து
காய் உதிர்த்தார்	(அவ்விளாமரத்தின்) காய்களை உதிர்த்த கண்ணபிரானுடைய
தாள்	திருவடிகளை
பணிந்தோம்	ஆச்ரயித்தோம்; (அதன் பிறகு)
வன் துயரை	வலிய (நமது) பாபங்களை
மருங்கு கண்டிலம்	ஸமீபத்தில் காணோம்;
ஒருங்கிற்று	(அப்பாவங்கள்) மறைந்து போனவிடம்
வானோ	ஆகாசமோ?
மறி கடலோ	மடிந்து மடிந்து அலையெறிகிற கடலோ?
மாருதமோ	காற்றோ?
தீயகமோ	நெருப்போ?
கானோ	காடோ?

(இன்னவிடத்தில் மறைந்து போயினவென்று தெரியவில்லை;)

ஆ ஆ ஆல்	ஐயோ பாவம்!

1. திருவிருத்தம்—முதற்பாட்டு.

* * *—[வானோமறிகடலோ.] இப்பாட்டில் 'வைகுந்தம் இனிதன்று' என்றுரைத்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர், 'இவ்விபூதியில் எவ்வளவுதான் குணாநுபவம் பண்ணினாலும் ப்ரதிபந்தகங்கள் கூடவேயிருக்கிற நிலமாதலால் இவ்வநுபவம் நிலைநிற்கக்கூடியதன்றே; ப்ரதிபந்தகங்களுக்கு அஞ்சியிருக்க வேண்டியதுதானே' என்று சொல்ல; பகவத் விஷயத்தில் நான் இழிந்தவாறே ப்ரதிபந்தகங்கள் போனவிடம் தெரியவில்லை என்கிறார்.

முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைத் தொலைப்பதில் மிக்க நிபுணன் என்று காட்டுதற்காகக் கன்றினால் விளவெறிந்த கதையை இங்கு அருளிச்செய்கின்றார்; கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாஸுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ் வரும்பொழுது மேல் விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்து நிற்க; அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, விளவும் கன்றுமாகிய இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர் என்பது கன்றுயரவெறிந்து காயுதிர்த்த வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்த மாத்திரத்திலே எனது ப்ரதிபந்தக பாபங்களெல்லாம் இன்னவிடம் போயினவென்று தெரியாதபடி பாறிப்பறந்து போயின; ஆகாசத்திலே மறைந்து போயினவோ, கடலில் ஒளிந்துபோயினவோ, காற்றில் உருமாய்ந்து போயினவோ, நெருப்பிலே விழுந்து நசித்துப் போயினவோ, அன்றி வனவாஸ யாத்திரை சென்றனவோ அறிகின்றிலேன்; அவை என்னருகில் இல்லை—என்றாராயிற்று.

மறிகடல் = மறிதலாவது—அலைகள் மடிந்துமடிந்து வீசப்பெறுதல். மாருதம்—வடசொல். "ஒருங்கிற்றும்" என்றும் ஓதுவர். கண்டிலம்—தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஆல்—அசை; வியப்புக்குறிப்பிடைச் சொல்லுமாம். ஆனீன்ற கன்று = 'பசுவினால் ப்ரஸவிக்கப்பட்ட கன்று' என்று சொல்வதன் கருத்தியாதெனில்; 'வத்ஸாஸுரன்' என்று ஒருவன் திடீரென்று ஆகா

சத்திலின்றும் வந்து குதித்துவிடவில்லை; அவ்விடத்திலுள்ள பசுவின்கன்றானவொன்றின் மேலே வந்து ஆவேசித்தனன் என்பதைக் காட்டுதலாம். காயுதிர்த்தார்தாள் = ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. ஆவா—'ஹா ஹா!' என்ற வடமொழி அவ்யயங்களிரண்டு சேர்ந்து ஆவாவெனத் திரிந்தது. ... ... (௫௪)

மருங்கோத மோதும் மணிநா கணையார் *
மருங்கே வரவரிய ரேலும் *—ஒருங்கே
எமக்கவரைக் காணலா மெப்போழுது முள்ளால் *
மனக்கவலை தீர்ப்பார் வரவு. (௫௫)

வரவு	(தம்முடைய) வருகையினாலே
மனம் கவலை தீர்ப்பார்	(நமது) மனத்திலுள்ள துன்பங்களைத் தொலைப்பவரும்
மருங்கு ஓதம் மோதும்	ஸமீபத்திலே கடலலை மோதும்படியாக
(திருப்பாற்கடலிலே)	
மணி நாக அணையார்	மாணிக்கத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவருமான பெருமான்
மருங்கே வர அரியர் ஏலும்	(ஒருவர்க்கும் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அணுகி வந்து) கிட்டமுடியாதவரானாலும்
எமக்கு	நமக்கு
அவரை	அப்பெருமானை
உள்ளால்	மனத்தினாலே
ஒருங்கே	ஒரே தன்மையாக
எப்பொழுதும் காணலாம்	எப்போதும் கண்டு அநுபவிக்கக் கூடும்.

* * *—[மருங்கோதமோதும்.] எம்பெருமானைத் தம் முயற்சியாலே பெற நினைப்பார்க்கு அவன் ஒரு நாளும் கிட்ட முடியாதவனேயாகிலும், அவன்றானே தன்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபையாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து புகுந்தனனாதலால் எனக்கு அவன் எப்போதும் ஸேவிக்க எளியனாகவே யிராநின்றானென்கிறார்.

"வரவு மனக்கவலைதீர்ப்பார்" = 'வரவு' என்பதில் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; வரவினாலே என்றபடி. தானாகவே வந்து மனக்கவலையைத் தீர்க்கும் பெருமான் என்கை.

ஓதம் மருங்குமோதும் மணிநாகணையார் = தெண் திரை வருடத் திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான் மேல் திருக்கண்வளருமவர் என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷன், மருங்கே வர அரியரேலும் = ஒருவர்க்கும் தமது முயற்சி கொண்டு அணுகமுடியாதவனாயினும்; உள்ளால் எமக்கு அவரைக் காணலாம் = என்னுள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றவனைக்காண எனக்கு அருமையுண்டோ? என்றுராயிற்று. ... ... (௫௪)

வரவாறொன் றில்லையால் வாழ்வினிதால் * எல்லே!
ஒருவா றொருவன் புகாவாறு *— உருமாறும்
ஆயவர்தாஞ் சேயவர்தா மன்றுலகந் தாயவர்தாம் *
மாயவர்தாங் காட்டும் வழி. (௫௫)

ஒருவன் — எந்த சேதநனும்

ஒரு ஆறு — எந்த உபாயத்தாலும்

புகா ஆறு — பிரவேசிக்க வேண்டாதபடி (அவர்களுடைய காரியத்தைத் தானே என்றுகொண்டு நடத்துதற்காக)

உரு மாறும் — தனது ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை மாற்றிக் கொள்ளுகிற

ஆயவர் தாம் — ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுமானவனும்

சேயவர் தாம் — (அவாப்த ப்ராக்ருதிகளுக்கு) எட்ட முடியாதவனும்

அன்று உலகம் தாயவர் தாம் — முன்பொருகால் உலகங்களைத் தாவியளந்தவனும்

மாயவர் தாம் — ஆச்சரியகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவனுமான எம்பெருமான்

காட்டும் வழி — காட்டுகிற உபாயம்

வரவு ஆறு ஒன்று இல்லை — இன்னவழியாக வந்ததென்று தெரியாது;

வாழ்வு இனிது — பலன் போக்யமாயிருக்கின்றது;

ஆல் எல்லே — ஆச்சரியம்.

* * *—[வரவாறொன்றில்லையால்.] எல்லார்க்கும் அருமைப்படுமவன் உமக்கு எளியனானது எப்படி? என்று சிலர் கேட்க; அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு அடி அறிய முடியாதாகையாலே, எந்த வழியாலே இந்த பாக்கியம் வந்ததென்று என்னாலும் நிரூபிக்கமுடியாது, காரணம் எதுவானாலென்ன? வாழ்ச்சி நன்றாயிருக்கின்றதத்தனை — என்கிறார்.

ஒருவன் ஒருஆறு புகாவாறு உருமாறும் ஆயவர்தாம் = "సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణం వ్రజ అహం త్వా సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మాశుచః = ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ; அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:." என்ற சரமச்லோகத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்தபடி. கருமம் ஞானம் முதலிய எந்தஉபாயங்களிலும்பாரும் இறங்கவேண்டாதபடி அவரவர்களுடைய காரியங்களைத்தான் தன் தலைமீதாவேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் கண்ணபிரான் என்கை. ["உருமாறும்."] உலகத்தில் எவன் பலனை அநுபவிக்கவேண்டியவனோ அவன் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணவேணுமென்றிருக்க, பலனை அநுபவிப்பவனை சேதநனை ஒரு உபாயமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவென்று விலக்கி, பலனை அநுபவியாத தான் அவன் செய்யவேண்டிய காரியங்களைத் தன்மீது ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்கை உருமாறுகையிறே. இனி, உருமாறுமாயவர் என்றது—பரஞ்சோதியுருவைவிட்டிட்டு அழுக்குமானிடசாதியுருவை ஏற்றுக்கொண்ட கோபாலக்ருஷ்ணன் என்றபடியுமாம். சேயவர்தாம்—பாண்டவர் போல்வார்க்கு அணியனாயிருக்கச் செய்தேயும், துரியோதநன் போல்வார்க்கு தூரஸ்தனாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு காலவிசேஷத்திலே எல்லார்க்கும் ஸமீபஸ்தனாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது அன்றுலகந்தாயவர்தாம் என்று. இப்படி ஒருகால் அணியனாய் மற்றொருகால் சேயனாய், சிலர்க்கு அணியனாய் சிலர்க்குச் சேயனாய் இருப்பதுபற்றி மாயவர்தாம் என்கிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தன் இன்னருளாலே தானே காட்டும்வழி (உபாயம்) நிர்ஹேதுகமாகையாலே இன்னமார்க்கமாகவந்ததென்று நமக்குத்தெரியாதாயினும், போக்யமாக அநுபவித்துக் கொண்டு ஆநந்தக்கடலிலே மூழ்கியிராநின்றோம்; வாழ்ச்சியில் குறையில்லை; எல்லே—ஆச்சரியம்.

உலகத்தில் ஒருவனுக்கு மிகுந்த செல்வம் வந்தால் 'இஃது நமக்கு எந்த வழியாலே வந்த'தென்று ஆராய்தல் அவசியமன்றே; ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பதன்றோ ப்ராப்தம். அதுபோலே ஆழ்வாரும் 'பகவத்க்ருபை எனக்கு எந்த காரணத்தாலே வந்தாலென்ன? ஆநந்தம் அளவற்றிராநின்றது காண்மின்' என்கிறார். (இக)

வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ? நெஞ்சே! *
தழீஇக்கொண்டு போரவுணன் றன்னைச் *—சுழித்தெங்கும்
தாழ்விடங்கள் பற்றிப் புலால்வெள்ளந் தானுகள *
வாழ்வடங்க மார்விடந்த மால். (௬௭)

நெஞ்சே	நெஞ்சமே!,
போர்	யுத்த பூமியிலே
அவுணன் தன்னை	இரணியாசுரனை
தழீஇக் கொண்டு	அழுந்தக் கட்டிக் கொண்டு,
புலால் வெள்ளம்	ரக்த ப்ரவாஹமானது
தாழ்வு இடங்கள் பற்றி	பள்ள நிலங்கள் பக்கமாக
எங்கும் சுழித்து உகள	கண்டவிடமெங்கும் சுழித்துக் கொண்டு அலையெறிந்து கிளரும்படியாக
வாழ்வு அடங்க	(அவ்விரணியனுடைய) வாழ்ச்சி முடியும்படி
மார்வு இடந்த மால்	அவனது மார்பைப் பிளந்த பெருமான்,
வழி தங்கு வல்வினையை	இடைவழியிலே நம்மைத் தங்கப் பண்ணுகிற [ப்ரதிபந்தகமான] வலிய பாவங்களை
மாற்றானோ	போக்கியருள மாட்டானோ? (போக்கியே விடுவான்.)

* * *—[வழித்தங்கு வல்வினையை.] இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் உள்ளவரைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்கள் மேலிட்டுக்கொண்டேயிருக்குமே! என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு நடுங்க, அதனை ஆழ்வார் ஸமாதானப்படுத்துகிறார்போலும் இதில். நெஞ்சமே! நாம் எவனைப் பற்றியிருக்கிறோமோ அவ்வெம்பெருமானுடைய சக்தி எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ உனக்கு? ஆச்ரிதனான ஒரு ப்ரஹ்லாதனுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து அவனுடைய ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமாயிருந்த இரணியனைக் களைந்தொழித்தவனன்றோ அவன்; அப்படிப்பட்டவன் நம்முடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களைத் தொலைத்தருளானோ? தொலைத்தேயருள்வன்; நீ ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுகிறாய் நெஞ்சே!; கவலையை விட்டொழிந்து தைரியமாயிரு—என்றாராயிற்று.

வழித்தங்கு வல்வினை = பிரதிபந்தகமொன்றுமில்லாவிடில் வழியில் எங்குந் தங்காமல் நேராகச் சென்று நற்கதி நண்ணலாம்;

பிரதிபந்தகமான பாவங்கள் உள்ளவர்கள் இடைவழியிலே தங்க நேர்ந்துவிடும்; ஆகவே, இங்கு, வழியிலே தங்கப்பண்ணுகிற வல்வினையென்று ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பாவங்களைச் சொன்னபடி. மாற்றுளேன் என்றது—போக்கியே விடுவேன் என்றபடி. தழீஇக்கொண்டு—தழுவிக்கொண்டு. இரணியனைக்கொன்ற கோரச்செயலை வருணித்துக் கூறுகின்றார் கழித்தேங்கும் என்று தொடங்கி. இரணியனைக் கொன்றபோது அவனுடம்பிலிருந்து கொழித்துக் கிளர்ந்த ரத்த வெள்ளமானது அங்கே ஸமீபத்திலிருந்த பள்ளங்கள்யாவும் நிறையும்படி பெருகிற்று என்றதினால் அவனுடைய உடல் தடிப்பு சொல்லிற்றாயிற்று. "கோளரியின்னுருவங்கொண்டு அவுணனுடலம் குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிரால் குடைவாய்" என்றார் பெரியாழ்வார்; திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் (11–4–4.) "வளையுகிராளி மொய்ம்பில் மறவோனதாகம் மதியாது சென்றொருகிரால், பிளவெழவிட்ட குட்டமது வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே" என்றருளிச் செய்தார்; இரணியனைப் பிளந்தபோது உண்டான ரத்தவெள்ளக்குழியானது மஹாப்ரளய ஸமுத்ரத்திற்காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரிது என்றாரிறே. ... ... (௩௭)

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி * உனது
பாலேபோற் சீரிற் பழுத்தொழிந்தேன் *—மேலால்
பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவ லன்று *
மறப்பின்மை யான்வேண்டும் மாடே. (௩௮)

மாலே	திருமாலே!	படிச்சோதி	(உன்னுடைய) திவ்யமங்கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸை
உனது	உன்னுடைய		
பால்போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்	பால்போலப் பரம போக்யமான திருக்கல்யாண குணங்களில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்;	மாற்றேல்	எனக்கு ஒரு காலும் மாற்றுமல் நித்யாநுபவ விஷயமாக்க வேணும்;
இனி	இனிமேல்	மேலால்	மேலுள்ள காலத்திலே

பிறப்பு இன்மை பெற்று	வீடுபெற்று	[உன் திருவடிகளில் கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்று அடியேன் ஆசைப்படவில்லை]	
அடி கீழ்	(உனது) திருவடி வாரத்திலே	மறப்பு இன்மை	உன்னை மறவாதிருத்தல் போதுமென்பதே
குற்றேவல்	கைங்கரியம் பண்ணுவது		
யான் வேண்டும் மாறு அன்று	அடியேன் அபேக்ஷிக்கிற செல்வமன்று;	யான் வேண்டும் மாறு	அடியேன் ஆசைப்படும் செல்வம்.

***—[மாலே படிச்சோதிமாற்றேலினி.] கீழ்ப்பாட்டில் "அவனென்றன்னை மார்விடத்தமால்—வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ நெஞ்சே!" என்று தமது நெஞ்சை நோக்கி ஆழ்வார் சொன்னதை எம்பெருமான் கேட்டருளி 'ஆழ்வீர்! நான் * வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றுவது மாத்திரமோ செய்வேன், உம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு சேர்ப்பதும் செய்வேன்காணும்' என்றருளிச்செய்ய; அதுகேட்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! அடியேன் பரமபதத்தை விரும்புகின்றேனல்லேன்; இதுவரை * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்ததுபோலவே இன்னமும் பலபிறவிகள் பிறக்கப்பெறினும் வருத்தமில்லை; அடியேனை இனிப் பிறவாதபடி பண்ணித் திருநாட்டிலே வைத்து அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ள வேணுமென்று வேண்டுகின்றேனல்லேன்; நீ என்னை மறவாதிருக்க வேணும், உன்னை நான் மறவாதிருக்கவேணுமென்னுமித்தனையே அடியேன் விரும்புவது. நீ என்னை மறவாதிருக்கையாவது—உன்னுடைய திவ்யாத்மகுணங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹகுணங்களையும் இப்போது நானநுபவிக்குமாறு எங்ஙனே அருள் செய்திருக்கிறாயோ இப்படியே மேலுள்ள காலமும் அருள்செய்கையேயாம்; உன்னை நான் மறவாதிருக்கையாவது—இப்போது உன்னை அநுபவிப்பது போலவே எந்நாளுமநுபவிக்கையாம். ஆக இவ்வளவே அடியேன் பிரார்த்திக்கும் ஸம்பத்து—என்கிறார்.

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி—படி என்று திருமேனிக்குப் பெயர்; அதனுடைய சோதியை மாற்றவேண்டா என்றது—உனது திருமேனியின் ஒளியை இப்போது நான் அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பது போலவே என்றைக்கும் மாறாமல் அநுபவித்துக் கொண்டேயிருக்கும்படி அருள்புரிய வேணுமென்றபடி.

உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் = உன்னுடைய
பரமபோக்யமான திருக்குணங்களிலே நன்றாக ஆழ்ந்துவிட்டேன்
என்னை ஆதலால் எனக்குக் குணாநுபவம் முக்கியமே யொழிய,
கைங்கரியம் அவ்வளவு முக்கியமன்று என்று காட்டினவாறு. பிறப்
பின்மை—பிறவாமை; அதாவது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி; பரமபதத்
தைச் சொன்னபடி. அங்கே சென்று குற்றேவல் செய்கையாகிற
செல்வத்தை அடியேன் வேண்டவில்லை; எங்கிருந்தாலும் உன்
திருக்குணங்களை மறவாமலிருக்குமத்தனையே வேண்டுவது.

பரமபதம் சென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம்பண்ணவேணு
மென்கிற அளவற்ற ஆசையும் * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்த
தில் வருத்தமும் வெறுப்பும் ஆழ்வார்க்குப் பூர்த்தியாக இருக்கச்
செய்தேயும் இப்பாட்டில் இப்படி அருளிச்செய்வது ஒருவகைச்
சமத்காரமேயென்க. இருக்கிறவரையில் எம்பெருமானை மறவாதி
ருத்தல் நன்று என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை இதனால் வெளியிட்ட
படி. "அவிஸ்ம்ருதிஸ்த்வச் சரணாரவிந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத்
ப்ரஸாதாத்" என்ற முகுந்தமாலையை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

குறுமை + ஏவல் = குற்றேவல்; நித்ய கைங்கரியம். மாடு—செல்
வம்; "மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்" என்பது நிகண்டு. (௩அ)

மாடே வரப்பெறுவ ராமென்றே * வல்வினையார்
காடானு மாதானுங் கைக்கொள்ளார் *— ஊடேபோய்ப்
பேரோதஞ் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் * பேராளன்
பேரோதச் சிந்திக்கப் பேர்ந்து. (௩௯)

பேர் ஓதம்	விசாலமான கடலிலே	வல் வினையார்	கொடிய பாவங்கள்
சிந்து திரை ஊடே போய்	சிதறிவிழுகின்ற அலைகளி னுள்ளேசென்று	பேர்ந்து	நம்மைவிட்டுக் கிளம்பி
கண்வளரும்	திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற	காடானும் ஆதானும் கைக் கொள்ளார்	காடுகளிலோ மற்றேதேனு மோரிடத் திலோ போய்ச்சேரா மலிருக்கின்றனவே, (இது)
பேராளன்	எம்பெருமானுடைய		
பேர்	திருநாமங்களை		
ஓத	அநுஸந்திக்க வேணுமென்று	மாடு வரப் பெறுவராம் என்றே?	இன்னமும் நம் மிடத்திலே வாழப்பெறலா மென்கிற எண் ணத்திலேயோ?
சிந்திக்க	நினைத்த மாத்திரத் திலே,		

* * * *—[மாடே வாப்பெறுவர்.] இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே எப்படிப்பட்ட ஞானியர்களும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களை உதறித்தள்ளிவிட்டு எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டேயிருந்தாலும், இடையிடையே இந்நிலத்தின் காரியம் நிகழ்ந்தேதீருமிறே. இல்லாவிடில் இருள் தருமாஞாலமென்ற இவ்விபூதியின் பெயர் பொய்யாகுமே; இருள் இடையிடையே கலந்து பரிமாறுமிறே. கீழே சில பாட்டுக்களாலே ஆச்சரியமாக பகவத்குணாநுபவஞ் செய்து வந்த ஆழ்வார்க்கு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திற்குரிய துன்பங்களின் ஸம்பந்தம் தோன்றத்தொடங்கிற்று; தொடங்கவே, திருவுள்ளம் நொந்து பேசுகிறார்—; திருப்பாற்கடலிலே அலைகள் துடைக்கத் திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்ற திருமாலின் திருநாமங்களை நாம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று சிந்தித்த மாத்திரத்திலே நமது வல்வினைகள் காட்டிலோ கடலிலோ ஓடிப்போகவேண்டியிருக்க இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே சுற்றுக்காலிட்டுக்கொண்டு திரிகின்றனவே, முன்போல இன்னமும் நம்மிடத்திலேயே தங்கியிருக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றனவோ? என்கிறார்.

கீழ் ஐம்பத்து நான்காம்பாட்டில் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோவொருங்கிற்று" என்று வல்வினைகள் போனவிடம் தெரியவில்லை யென்றருளிச்செய்த ஆழ்வார் திருவாக்கிலே மீண்டும் "வல்வினையார் காடானுமாதானும் கைக்கொள்ளார்" என்கிற இப்பாசுரமும் வெளிவரும்படியாயிருக்கிறதிறே இவ்விருள் தருமாஞாலத்தின் கொடுமை!.

கீழ்ப்பாட்டில் மாடு என்பதற்கு செல்வம் என்று பொருள்; இப்பாட்டில் அப்பதமே பக்கமென்ற பொருளில் வந்தது. ("மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்." என்பது நிகண்டு.) வாப்பெறுவராமென்றே? என்ற சொல் நயத்தினால், இனி அவ்வாசைக்கு இடமில்லை; வல்வினைகட்கு இனி நம்மிடத்தில் தங்கமுடியாது—என்பது விளக்கப்பட்டதாம். ... ... (௬௯)

பேர்த்தோன்று நோக்காது பின்னிற்பாய் நில்லாப்பாய் *
ஈன்துழாய் மாயனையே யென்னெஞ்சே! *—பேர்த்தேங்கும்
தொல்லைமா வெந்நரகிற் சேராமற் காப்பதற்கு *
இல்லைகாண் மற்றோ சிறை. (௭௦)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே!,	தொல்லை	அநாதியாய்
பேர்த்து ஒன்று நோக்காது	வேறொன்றையும் கணிசியாமல்,	மா	பெரிதாய்
நன் துழாய் மாயனையே பின் நிற்பாய்	போக்யமான திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள எம்பெருமானையே பற்றி நின்றும் நில்லு;	வெம்	கடினமான
		நரகில்	நரகத்திலே
		சேராமல்	போய்ப் புகாமல்
		காப்பதற்கு	நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு
		பேர்த்து மற்றோர் இறை	வேறொரு ஸ்வாமி
நில்லாப்பாய்	அப்படி அவனைப் பற்றுதொழியினும் ஒழி;	எங்கும் இல்லை காண்	ஒரிடத்திலுமில்லையிடாய்.

ஃ ஃ ஃ—[பேர்ந்தோன்று.] வல்வினைகள் தம்மை அடர்க்க நினைக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவை அடர்த்தாலும் தம்முடைய அத்யவஸாயம் ஒரே உறுதியாயிருக்கும்படியைப் பேசுகிறாரிதில். நெஞ்சே! திருத்துழாய்மாலையை அணிந்துள்ள திருமாலின் போக்யதையில் நீ பழகினவனன்றோ? உனக்கு நான் புதிதாக உபதேசிக்க வேண்டுவதன்றே? அந்த போக்யதையில் நீ யீடுபட்டு வேறு எந்த வஸ்துவிலும் கண் செலுத்தாமல் அவ்வெம்பெருமானொருவனையே பின்பற்றி நிற்கவேண்டியது உன் கடமை; இந்த ஸ்வரூபம் கெடாதபடி நின்றாலும் நில்லு; நிற்காமல் விஷயாந்தரங்களைப்பற்றி முடிந்து போவதானாலும் போ; உன்னை நான் நிர்ப்பந்திக்கமாட்டேன்; ஆனால், நம்மை நரகத்துக்குப் போகாதபடி தடுத்துக் காத்தருள வல்ல கடவுள் அவனைத்தவிர வேறொருவன் எங்குமில்லையென்பதை மாத்திரம் உனக்கு உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்; இதனை விச்வஸித்து நீ அப்பெருமானையே அநுவர்த்தித்து உஜ்ஜீவிப்பாயாகில் உகக்கிறேன்; இல்லையாகில் தான்தோன்றியான நெஞ்சு போகிறபடி போய்த்தொலையட்டும் என்று வெறுத்திருக்கிறேன்—என்றாராயிற்று.

தொல்லைமாவெந்நரகில் = நித்யவிபூதியென்று சொல்லப்படுகிற பரமபதம் மாத்திரமேயன்றோ ஆதியந்தமற்றது; நரகமும் அப்படிப்பட்டதோ? தொல்லைநரகம் என்னலாமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; பகவத்கீதையில் "[illegible] = சுக்லக்ருஷ்ணேகதீ ஹ்யேதே ஜகத: சாச்வதே மதே" என்று

இரண்டுமே நித்யமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பரம பதஞ் சென்றவர்கள் திரும்பி வருதலில்லாமையால் அதனை விசேஷித்து நித்யவிபூதியென்கிறது. ஸ்தாநம் நித்யமென்பது இரண்டுக்கு மொக்கும்.

காப்பதற்கு இல்லைகாண் மற்றொரிறை—" எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை " என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும், " நீளரவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்பற்றிக் கடத்தும் படை " என்ற பொய்கையார் பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ... ... (௬௦)

இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்த வந்நாள் *
மறைமுறையால் வானாடர் கூடி *—முறைமுறையின்
தாதிலகு பூத்தெளித்தா லொவ்வாதே? * தாழ்விசும்பின்
மீதிலகித் தான்கிடக்கும் மீன். (௬௧)

தாழ் விசும்பின் மீது	வெளியான ஆகாசத்திலே	சே அடி மேல்	(அப்பெருமானது) செவ்விய திருவடிகளின் மேல்
இலகி கிடக்கும் மீன்	விளங்காநின்ற நக்ஷத்திரங்களானவை,	மறை முறையால்	வேதங்களிற் சொல்லிய விதிப்படி
இறை முறையான்	ஸ்வாமியான முறைமையையுடைய எம்பெருமான்	தாது இலகு பூ	தாதுகளாலே விளங்காநின்ற புஷ்பங்களை
மண் அளந்த அந்நாள்	உலகளந்த அக்காலத்திலே	முறை முறையின்	முறைமுறையாக
வான் நாடர்	வானுலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும்	தெளித்தால் ஒவ்வாதே	தெளித்தாற் போன்றுள்ளன வன்றோ ?.
கூடி	கும்பல்கூடி		

* * *—[இறைமுறையான்.] ஆழ்வார் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தின் தன்மைகளைச் சிந்திக்கிறபோது ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஆகாசத்தை நோக்கிக்கிடப்பதுண்டு; " கலத்தால்மிக்கார் குடங்

கைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன் தொழுவனே" என்று திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தபடியே ஆகாசத்தை நோக்க நேருவதுமுண்டு; ஏதோவொரு காரணத்தினால் ஆகாசத்தை நோக்கினார் ஆழ்வார்; ஆகாசமடங்கலும் நக்ஷத்ரமயமாகக் காணப்பட்டது; உலகத்தில் எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டே அந்த வஸ்துக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாகுமேயன்றி ஸாமாந்யமான லௌகிக வஸ்துவாக விஷயமாகாதாகையாலே இந்த நக்ஷத்ரங்களிலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்ட உத்ப்ரேக்ஷை திருவுள்ளத்திற்படவே அந்த உத்ப்ரேக்ஷையை இந்தப் பாசுரத்தினால் வெளியிடுகிறார்.

எம்பெருமான் முன்பு உலகளந்தருளின காலத்திலே மேலுலகத்திலுள்ளாரெல்லாருங்கூடி அப்பெருமானது திருவடியின் மேல் புஷ்பங்களைத் தூவினார்களன்றோ; அந்தப்பூக்கள் போன்றுள்ளன இந்த நக்ஷத்திரங்கள் என்று உத்ப்ரேக்ஷித்தபடி. நக்ஷத்திரங்கள் சிறுமுல்லைப்பூக்கள் போலேயிருத்தலாலும், விஷ்ணுபதமென்னப்படுகிற ஆகாசத்திலே நிரம்பியிருக்கையாலும், ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் உலகளந்தவரலாறு ஊன்றிக்கிடக்கையாலும் இங்ஙனே உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாயிற்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே—"லோக யாத்ரையை அநுஸந்திக்கப்புக்காலும் அவனைமுன்னாகவல்லது காணமாட்டாமை சொல்லுகிறது." என்றும்; "சிறியாச்சான் 'சப்தாதி விஷயங்களில் நின்றும் நாம் மீள மாட்டாதாப்போலே ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் நின்றும் மீளமாட்டார்கள்' என்று பிள்ளைக்குப் பணித்தான்" என்றும் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ... ... (௯௧)

மீனென்னுங் கம்பின் வெழியென்னும் வெள்ளிவேய் *
வானென்னுங் கேடிலா வான்குடைக்குத் *—தானோர்
மணிக்காம்பு போல்நிமிர்ந்து மண்ணளந்தான் * நங்கள்
பிணிக்காம் பெருமருந்து பின். (௯௨)

மீன் என்னும் கம்பின்	நக்ஷத்ரங்களாகிற கம்புகளையுடையதும்
வெறி என்னும் வெள்ளி வேய்	சந்திரனாகிற வெள்ளிக்குழையையுடையதும்
வான் என்னும்	ஆகாசமென்கிற பெயருடையதும்
கேடு இலா	ஒருநாளும் அழிவில்லாததுமான
வான் குடைக்கு	பெரிய குடைக்கு
ஓர் மணி காம்பு போல் நிமிர்ந்து	ஒப்பற்ற நீல மணி மயமான காம்பு போல வளர்ந்து
மண் அளந்தான் தான்	உலகளந்தருளின பெருமான்
பின்	மேலுள்ள கால மெல்லாம்
நங்கள் பிணிக்கு	நம்முடைய (ஸம்ஸாரமாகிற) வியாதிக்கு
பெரு மருந்து ஆம்	சிறந்த ஔஷதமாவன்

* * *—[மீனென்னுங்கம்பின்.] கீழ்ப்பாட்டில் "இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்தவந்நாள்" என்று உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது பிரஸங்கிக்கவே, பின்னையும் அதனை ஒருவாறு வருணித்துப்பாசுரப்பேச விருப்பமுண்டாகி ரூபகாலங்கார [உருவகவணி] ரீதியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமான் பண்டு உலகளப்பதற்காக ஒரு திருவடியை ஆகாசத்தேறத் தூக்கினது எங்ஙனே சொல்லலாம்படியிருக்கின்றதென்றால் ஆகாசமாகிற ஒரு பெரிய குடைக்கு நீலரத்னமயமான காம்பு கோப்பது போல் பேசலாயிருந்ததென்கிறார். ஆகாசத்தைக் குடையாகக் கூறுதற்கு உள்ள பொருத்தங்களை முதலடியிற் கூறுகின்றார். மீனென்னும் கம்பின் = உலகத்தில் சிறந்த குடையானது முத்துக்களழுத்தின பல கம்புகளையுடைத்தாயிருக்கும்; ஆகாசமும் பல பல நக்ஷத்திரங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கையாலே, தனித்தனி நக்ஷத்ரங்கள் முத்துக்கள் போலவும், நக்ஷத்ரஸமூஹங்கள் முத்துக்கள் அழுத்தின கம்புகள் போலவும் காணப்படாகின்றன. [முத்துக்களுக்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லையெனினும், மீன் என்று நக்ஷத்திரங்களைச் சொன்னதற்கிணங்க உபமேய கோடியில் முத்துக்கள் விவக்ஷிதமென்க.] கம்பாவது—குடையின் மேல் துணியைத் தாங்குவதற்காகப் போடும் கம்பிகள்;

வெளியென்னும் வெள்ளிவேய் = வெளி என்று வட்ட வடிவத்திற்குப் பெயர்; அஃது இங்கு இலக்கணையால் சந்திரனைக் குறிக்கின்றது. குடைக்காம்பின் நுனியில் வெள்ளிக்குழை போடுவதுண்டே; ஆகாசமாகிற இக்குடைக்குச் சந்திரன் வெள்ளிக்குழை போன்றுளனும். ஆக இவ்வகைகளாலே குடையென்று சொல்லத்தக்கதும், சில நாளிருந்து அழிந்துபோகும் குடை போலன்றியே சாச்வதமாயிருக்கக்கூடிய குடையென்று சொல்லத் தக்கதுமான ஆகாசத்திலே நீலமணி மேனியனான எம்பெருமானுடைய திருவடி நீண்டு சொருகப்பெற்றது மணிக்காம்பு கோத்தது போலாகுமிறே. ஆகவே, ஆகாசமாகிற குடைக்குத் தனது திருவடியாகிற காம்பைக் கோப்பதென்கிற வியாஜத்தினால் * இருவிசும்பினூடுபோயெழுந்து மேலைத்தண்மதியும் கதிரவனும் தவிரவோடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால்மிக்கு மண் முழுதுமகப்படுத்து நின்றவெந்தையானவன் நமது ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய வியாதியை ஒழிக்கவல்ல சிறந்த மருந்தாயிருப்பவன் — என்றாராயிற்று. (கூஉ.)

பின்றுரக்கும் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்ந்தும்போய் *
வன்றிரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்தே — * அன்று
திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும்
பருச்செவியு மீர்ந்த பரன். (கூ௩.)

பின் துரக்கும் காற்று இழந்த சூல்கொண்டல் — பின்பற்றித்தள்ளுகிற காற்றை யிழந்து கடலிலே போய்ச் *சேர்ந்த கார்மேகமானது

(எப்படியிருக்கின்றதென்றால்)

திரு செய்ய நேமியான் — அழகிய சிவந்த சக்கரத்தையுடையவனும்,

தீ அரக்கி — கொடிய ராக்ஷஸியான சூர்ப்பணகையினது

மூக்கும் — மூக்கையும்

பரு செவியும் — பருத்த காதுகளையும்

அன்று — ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்

ஈர்ந்த — அறுத்தொழித்தவனுமான

பரன் — ஸ்ரீராமபிரான்

பேர்த்தும் போய் — (அவதார காரியத்தை முடித்த பின்பு) மறுபடியும் சென்று

வன் திரைக் கண் வந்து அணைந்த வாய்மைத்து — பெரிய திருப்பாற்கடலிலே வந்து சேர்ந்தபடியை ஒத்திருக்கின்றது.

* திருநெடுந்தாண்டகம் — 5.

* * *—[பின்துரக்கும்காற்றிழந்த] முன்னோர்கள் இப்பாட்டை இரண்டு மூன்றுவகையாக அந்வயிக்கப் பார்த்தார்கள்; தசரத சக்ரவர்த்திக்குத் திருமகனாகத்திருவவதரித்துத் தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும்தடிந்து அவதார காரியங்களைச்செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்தானென்கிற விஷயத்திற்கு ஓர் உபமானம் கூறுகிறார் இப்பாட்டில். இதில் பின்னடிகளை உபமேயவாக்கியமாகவும் முன்னடிகளை உபமான வாக்கியமாகவும் வைத்து வியாக்கியானித்தல் ஒருவகை;—(அதாவது=) "அன்று திருச்செய்யநேமியான் தீயரக்கிமூக்கும் பருச்செவியுமீர்ந்தபரன்" என்றவளவும் உபமேயவாக்கியம்; "பின்துரக்குங் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்ந்தும் போய் வன்றிரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்து" என்றவளவும் உபமானவாக்கியம். இதன் கருத்து யாதெனில்;—ஆழியங்கையனை பெருமான் சூர்ப்பணகாபங்கம் முதலான காரியங்களைச் செய்துமுடித்து மீண்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்ததானது எப்படியிருக்கின்றதென்றால்; கடலில் நின்றும் பரிபூர்ணமாக நீரைமுகந்து கொண்டு கிளம்பின காளமேகமானது காற்றுத்தள்ளத்தள்ள மேலே நடந்துகொண்டே சென்று, அந்தக் காற்று எங்கே ஓய்ந்துவிடுகிறதோ அங்கிருந்து (மேகம்) மேலே செல்லமுடியாமல் அந்தக்கடலிலேயே வந்து விழுந்திடுமே; அதுபோலேயிராநின்றது என்றபடி. இக்கருத்து செவ்வனே கிடைக்கும்படியான சொல்தொடைகள் மூலத்திலுளவோ என்று ஆராயவேண்டும். பாட்டின்முடிவிலுள்ள பரன் என்பதை உபமேயமாகக் கொண்டால் இரண்டாமடியிலுள்ள வாய்மைத்து என்ற குறிப்புவினைமுற்றை 'வாய்மையன்' என மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். 'வாய்மைத்து' என்றிருப்பது பரன் என்ற உயர்திணைக்குச் சேராதிறே. ஆகையாலே இப்படி யோஜித்து வியாக்கியானிப்பதில் குறையுண்டென்று மற்றொருவகையாக யோஜித்து வியாக்கியானிக்கப் பார்த்தார்கள்; (அதாவது—) பாட்டின் முடிவிலுள்ள பரன் என்றபதத்தோடு 'படி' என்கிற ஒரு பதத்தைவருவித்துக் கூட்டிக்கொண்டு "பரன்படியானது—வாய்மைத்து" என்று அந்வயித்தால் திணைமாறாட்டஞ்செய்ய அவசியமில்லையே என்று பார்த்

தார்கள். ஆனாலும் இந்த யோஜனையில்—மூலத்திலில்லாத "படி" என்கிறவொரு சொல்லை வருவித்துக் கூட்டிக்கொள்ளுதலாகிற அத்யாஹாரமென்பதும் ஒரு குறைதானே என்று குறையுற்றிருந்தனர்; இவ்விரண்டு குறைகட்கும் இடமில்லாதபடி நஞ்ஜீயர் ஸந்நிதியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பம் செய்த யோஜனைதான் இங்கு நாம் பதவுரையில் காட்டினது.

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு யோஜனைகளில் எம்பெருமானை உபமேயமாகவும் காளமேகத்தை உபமானமாகவும் நிறுத்தி உரைக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது அங்ஙனம் வேண்டா. மூலத்தில் ஸ்வாரஸமாக ஏற்படுகிறபடியே, "பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல் கொண்டல்" என்பதே உபமேயம். இப்போது பாசுரத்தின் கருத்தை நெஞ்சிலே விளங்கக்கொள்ளுங்கள்:—

ஆழ்வார் எம்பெருமானை அநுபவிக்குந்திறத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு மேற்பட்டவராயிருந்தாலும் இவர் தாம் எழுந்தருளியிருப்பது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலேயாகையாலே ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களிலும் கண்வைக்க நேருவதுண்டு; அவற்றில் கண் வைத்தாலும் பகவத்விஷயத்தை முன்னிட்டுப் பேசும்படியாயிருக்குமேயொழிய, பகவத்விஷய ஸம்பந்தமின்றியே ப்ராக்ருத பதார்த்தத்தன்மையாக மாத்திரம் பார்ப்பதும்பேசுவதும் இவ்வாழ்வார்க்கு அஸம்பாவிதம் என்பது கீழ் அறுபத்தோராம்பாட்டிலும் நன்கு விளங்கியதே. அதுபோலவே இப்பாட்டிலும் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆழ்வார் தமது திருக்கண் ஓடநேர்ந்தபோது, ஒரு மேகமானது கடலில் சென்றிறங்கிக் கழுத்தே கட்டளையாக நீரை முகந்து கொண்டு மேலேகிளம்பி, காற்றுத்தள்ளத்தள்ள ஆகாசத்திலே வந்துகொண்டிருக்கும்போது அந்தக் காற்று ஓய்ந்துவிட்டது; காற்றின் உதவியில்லாமல் மேகம் மேலே நடையாடலில்லாமல் மீண்டும் அக்கடலிலேயே போய்ச்சென்றது; இதனைக் கண்ணுற்ற ஆழ்வார்க்கு நல்ல பொருத்தமான உபமானம் நினைவுக்கு வந்தது. பண்டொருகால், இராமபிரானென்கிற காளமேகம் கருணாரஸமாகிற நீரைப் பரிபூர்ணமாக முகந்துகொண்டு திருப்பாற்கடலினின்றும் புறப்பட்டு, தேவதைகளின் ப்ரார்த்தனையாகிற காற்று தள்ளத்தள்ள நிலவுலகத்தே நடந்து வந்து துஷ்டநிக்ரஹமும், சிஷ்ட பரிபாலனம், தர்ம

ஸம்ஸ்தாபகம் முதலியவற்றைச் செய்துமுடித்து, அவ்வளவிலே தேவதைகளின் பிரார்த்தனை ஈடேறிற்றாக, (ஆண்மெய்யாற்றுப் புக்க மையாலே) மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச்சேர்ந்தானென்கிற செய்தி பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தமாக நினைவுக்கு வரவே அதனைப் பேசி அநுபவித்தாராயிற்று.

"பின்னுரக்குங்காற்றிழந்த சூல்கொண்டல்" என்ற உவமை வாக்கியத்தில், மேகம் உபமேயமாக நின்றாலும், "பின்னூக்கும் காற்றிழந்த" என்ற விசேஷணத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினால், மீண்டும் அம்மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்ததுவே உபமேயமாக அநுஸந்திக்கத் தகும். பின்னாலே தள்ளிக்கொண்டு வந்த காற்றை மேகம் இழந்ததென்றால்—மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது என்ற தாமத்தனையிறே. (காற்றுடியின் கதியைநினைக்க.) சூல் கொண்டல்—பூர்ணகர்ப்பமுடைய மேகம் என்கை.

"தீயரக்கிமூக்கும்பருச்செவியுமீர்ந்த" என்று சூர்ப்பணகா பங்கம் மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் ராவணவதம் வரையிலுள்ள ஸகலராக்ஷஸநிரஸநமும் இதில் அடங்கும். ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நிரஸிக்க நேர்ந்ததற்கு சூர்ப்பணகையின் பங்கமே முதற்கிழங்காதலால் அதனைச் சொல்லவே மேலுள்ளதெல்லாம் சொல்லிற்றாகுமென்று ஆழ்வார் சுருங்கச்சொன்னபடி. அரக்கி—'ராக்ஷஸீ' என்ற வடசொற்சிதைவு. "பரிச்செவியும்" என்று பாடமாகில், பரி என்று குதிரைக்குப் பெயராகையாலே, 'குதிரையின் காதுபோன்ற காதை' என்று பொருளாகும்.

நம்பிள்ளை காட்டியருளின இந்த யோஜனையில் மூலம் ஒழுங்காக அந்வயிக்கப்பெறுவது தவிர, மேகத்தை உபமேயமாகநிறுத்தியுரைத்தலாகிற ஸ்வாரஸ்யாதிசயம் போற்றத்தக்கது. ஆழ்வார்க்கு லோகயாத்திரையும் பகவதநுபவத்திலே அந்வயிக்கிறதென்கைக்குப் பாக்கு. ... ... (௬௩.)

பரனா மவனாதல் பாவிப்ப ராகில் *
உரனா லொருமூன்று போதும் *—மரமேழன்று
எய்தானைப் புள்ளின்வாய் கீண்டானையே * அமரர்
கைதான் தொழாவே கலந்து. (௬௪)

அன்று	முற்காலத்தில்
மரம் எய்தானை	(ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களைத் துளைத்த இராமபிரானென்ன,
புள்ளின் வாய் கீண்டானை	பகாஸுரனது வாயைக் கிழித்தெறிந்த கண்ணபிரானென்ன இவர்களை நோக்கி
அவன் பரன் ஆம் ஆதல்	‘அந்த இராமபிரானும் அந்த கண்ணபிரானும் (நம்மைப் போன்ற மநுஷ்யரல்லர்;) ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷரேயாவர்’ என்கிற விஷயத்தை
உரனால்	தன்னுடைய மனத்தினாலே
பாவிப்பர் ஆகில்	அநுஸந்திப்பர்களேயானால்
(அப்படிப்பட்ட விவேகிகளை)	
அமரர் கை	தேவர்களின் கைகளானவை
கலந்து	ஒன்று சேர்ந்து
ஒரு ஞான்று போதும்	எப்போதும்
தொழாவே	ஸேவிக்க மாட்டாவோ.

* * *—[பரனாமவனாதல்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீராமாவதார விஷயம் ப்ரஸ்துதமாகவே, எம்பெருமான் நம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவேண்டி ராமக்ருஷ்ணாதிரூபத்தாலே மநுஷ்யஸஜாதீயனாய்ப்பிறந்து “நீங்களைப்போலேநானும் ஒரு மநுஷ்யனே” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், மராமரமேழெய்தது, புள்ளின்வாய் கீண்டது முதலிய அருமையான திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் இடையிடையே காட்டிக்கொண்டிருந்தானாதலால் அவற்றை நோக்கி ‘இவன் நம்மைப்போன்ற ஸாமாந்ய மநுஷ்யனல்லன்; இவன் பராத்பரனான பரமபுருஷனேயாவன்’ என்று கொண்டு அவன் பக்கல் பக்திபண்ணவேண்டியிருந்தும், “అవజానన్తి మాం మూఢా, మానుషీం తనుమాశ్రితమ్ = அவஜாநந்தி மாம் மூடா: மாநுஷீம் தநுமாச்ரிதம்” [நான் மநுஷ்யயோனியிற்பிறந்தேனென்று என்னை மூடர்கள் அவமதிக்கின்றார்கள்] என்று கீதையில் அப்பெருமான் தானே சொல்லி வருந்தும்படியாக அநியாயமாய் அவமதித்துப்

பாவிகளாய்க் கெட்டுப்போனார்களே ஸம்ஸாரிகள்; அப்படி அவனறியாமல் அவனே பரமபுருஷனென்று பாவித்திருப்பார்களாகில் அவர்களைத் தேவர்களெல்லாரும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டிருப்பார்களன்றோ?—என்று அநுதபிக்கிறார்.

உரனால் = 'உரஸ்' என்னும் வடசொல் மார்புக்கு வாசகமாய் நெஞ்சையும் சொல்லக்கடவது; அச்சொல் உரம் என்றிரிந்து, மகாரனகரப் போலியுண்டாகையாலே உரன் என்று கிடக்கிறதிங்கு எதுகையின்பம் நோக்கி. இங்ஙனன்றிக்கே உரம் என்று தனியே ஒரு தமிழ்ச் சொல்லுமுண்டு; அதற்கு வலி என்று பொருள்; இங்கு அத்யவஸாயத்தைச் சொன்னபடி. 'அவன் பரமபுருஷனேயென்று உறுதியாகப் பாவித்திருப்பார்களாகில்' என்றபடி.

மரமேழன்றெய்தானை என்பதனால் ஸ்ரீராமாவதாரத்தையும், புள்ளின்வாய்கீண்டானை என்பதனால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் குறித்தது—மற்றும் இப்படிப்பட்ட பல விபவாவதாரங்களையுங்காட்டினபடி. "அமரர்கைதான் தொழாவே கலந்து" என்பதற்கு இங்கு நாம் உரைத்த பொருளாவது—'மநுஷ்யாவதாரம்பண்ணின எம்பெருமான் திறத்திலும் பரத்வபுத்தியை யார் வஹிக்கின்றார்களோ அவர்களை அமரர்கள் கையெடுத்துக்கும்பிடுவர்கள்' என்றுரைத்தோம். மூலத்தின் நிலைமைக்கு நன்கு சேரும்படி வேறொருவகையாகவும் உரைக்கலாம்;—அமரர் என்றது அஹங்காரிகளான தேவதைகளைச் சொன்னபடியாய்; ஸம்ஸாரிகள் விபவாவதாரங்களிலெம்பெருமான்களை அலக்ஷியஞ் செய்யாமல் பரத்வத்தையே பாவித்துப் பணிந்திருப்பார்களாகில் அஹங்காரிகளான தேவர்களும் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை யொழித்துவிட்டுக் கூடவே தொழுது உஜ்ஜீவித்திருப்பார்களன்றோ? என்றுரைக்கவுமாம்.

மரமேழன்றெய்த வரலாறு:—ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறுசொல்லி, வாலிமராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனைதூரம் தூக்கி யெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு

பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுவது?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது; ஏழுமராமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக்குவியலைத் தனது கால்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்டஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத்தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத்தூக்கி யெறிதல் ஒருசிறப்பன்று' என்றுகூற, பின்பு இராமபிரான் ஒருபாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறாத் தூணியை அடைந்தது. (மராமரம்--ஆச்சாமரம்.)

புள்ளின்வாய் கீண்ட வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாயொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான் மீது கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஓரஸுரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானைவிழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப் போலே எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால்குத்தநினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றிக் கிழித்திட்டனன் என்பதாம். ... ... (௯௪)

கலந்து நலியுங் கடுந்துயரை நெஞ்சே! *
மலங்க வடித்து மடிப்பான் *—விலங்கல்போல்
தொன்மாலைக் கேசவனை நாரணனை மாதவனைச் *
சொன்மாலை யெப்போதுஞ் சூட்டு. (௯௫)

நெஞ்சே	வாராய்மனமே!,
கலந்து	நம்மோடு கூடவே யிருந்து
நலியும்	ஹிம்ஸிக்கின்ற
கடு துயரை	கொடுமையான துக்கங்களை
மலங்க அடித்து மடிப்பான்	முகம் சிதறப் புடைத்துத் துரத்த வேண்டில்,
விலங்கல் போல்	மலைபோன்றவனும்
தொல் மாலை	அநாதிகாலமாக நம்மேல் வ்யாமோஹமுடையவனும்
கேசவனை	சிறந்த திருக்குழல் கற்றையை யுடையவனும்
நாரணனை	ஸ்ரீமந்நாராயணனும்
மாதவனை	திருமகள் கேள்வனுமான பெருமான் விஷயத்திலே
சொல் மாலை	பாசுரங்களாகிற மாலைகளை
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
சூட்டு	ஸமர்ப்பி.

* * *—[கலந்துநலியும்.] இதுமுதல் மூன்று பாசுரங்களில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு நன்மை உபதேசித்தருளுகிறார். நெஞ்சே!, நம்முடன் கூடவேயிருந்து நம்மைத் துன்பப்படுத்துகின்றனவாய், அநுபவித்தே ஒழிக்கவேண்டுமவையான பாவங்களை முகஞ்சிதறப்புடைத்து, பின்பொருகாலும் நம்மருகே நாடவொட்டாமல் துரத்தவேண்டினால் எம்பெருமான்விஷயத்திலே நல்ல பாசுரங்களை இடைவிடாது பேசிக்கொண்டேயிரு என்கிறார் இப்பாட்டில்.

துயர் என்று துக்கங்களையும் துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாவங்களையுஞ் சொல்லும். அசேதநங்களான பாவங்களை மலங்க வடித்தல் அஸம்பாவிதமாயினும், அவற்றினிடத்துத் தமக்குள்ள ரோஷத்தைக்காட்டினராமித்தனை. மடிப்பான்—ஆன்விகுதிபெற்ற வினையெச்சம்.

விலங்கல்போல்தொன்மாலை = 'விலங்கல்' என்று மலைக்குப் பெயர்; மலையானது ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாமல் ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருப்பதுபோல, எம்பெருமான் குத்ருஷ்டிகள் முதலான மதாந்தரஸ்தர்களுடைய எப்படிப்பட்ட குத்ஸிதவாதங்களாலும் சலிப்பிக்கமுடியாமல் வேதவேதாந்தங்களில் ஸ்திரப்ரதிஷ்டையையுடையனாயிருத்தல்பற்றி மலையை உவமையாகச் சொல்லுவர்

கள். மற்றும்பல காரணங்களுமுண்டு. "நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே! வாவென்றுகூவும்" என்ற திருவாய்மொழியும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். மால் என்பதற்கு 'மோஹமுடையவன்' என்று பொருள்; 'தொல் மால்' என்றது—நெடுநாள் முதற்கொண்டே நம்மேல் மோஹமுடையவன் என்றபடி: "எதிர் சூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்ததால் எனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே." என்று திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்வது காண்க.

கேசவன் என்பதற்கு—சிறந்த மயிர்முடியையுடையவன் என்றும், பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் தலைவன் என்றும், கேசி யென்னும் பெயரையுடையனாய்க் குதிரைவடிவங்கொண்டு நலியவந்த அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவதுண்டு.

சொல்மாலை சூட்டு—அடியார்களின் வாயில் நின்றும் வருகிற பாசுரம் எம்பெருமானுக்குப் பூமாலைபோன்று பரமபோக்யமாயிருத்தலால் 'சொல்மாலை' என்பது வழக்கம். பூமாலையைத் தலைமேலணிந்து மகிழ்வதுபோல, இப்படிப்பட்ட அருளிச்செயல்களையும் எம்பெருமான் தலைதுலுக்கிக் கொண்டாடுவன் என்பது தோன்ற 'சூட்டு' எனப்பட்டது. "சூட்டினேன் சொல்மாலை" என்றார் பொய்கையாழ்வாரும். உலகில் மாதர்கட்குப் பூமாலையினால் அழகு உண்டாவது போலே எம்பெருமானுக்கு அருளிச்செயல்களினால் அழகு உண்டாகுமென்க. ... ... (௬௫)

சூட்டாய நேமியான் தொல்லரக்க னின்னுயிரை *
மாட்டே துயரிழைத்த மாயவனை *—ஈட்ட
வெறிகொண்ட தண்டுழாய் வேதியனை * நெஞ்சே!
அறிகண்டாய் சொன்னே னது. (௬௬)

நெஞ்சே — ஓ மனமே!,

சூடு ஆய நேமியான் — (ஆயுதமாயிருக்கும் மாத்திர மல்லாமல்) அலங்காரமாயு மிருக்கிற திருவாழியை யுடையவனும்

தொல் அரக்கன் இன் உயிரை — வெகுகாலமாகத் தீமை செய்து கொண்டிருந்த இராவணனுடைய இனிய உயிரை

மாட்டே	அவன் பக்கத்தி லிருந்து கொண்டே	வேதியனை	வைதிகனுமான எம்பெருமானை
துயர் இழைத்த	துன்பப்படுத்தின	அறி கண்டாய்	அநுஸந்தித்திரு;
மாயவனை	ஆச்சரியனும்	அது சொன்னேன்	ஒருவர்க்கும் சொல்லவொண்ணாத அப்படிப் பட்ட இவ்விஷயத்தை உனக்குச் சொன்னேன்.
ஈட்ட	திரண்ட		
வெறி கொண்ட	பரிமளம் மிக்க		
தண் துழாய்	குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த		

* * *—[சூட்டாய நேமியான்.] நெஞ்சே! நீ ஸாமாந்யமாக மற்றையோருடைய நெஞ்சாக இராமல் என்னுடைய நெஞ்சாக அமைந்தபடியாலும், நான் ஒரு வழிபோனால் நீ ஒருவழி போகை யன்றியே சாலவும் எனக்கு நீ உடன்பட்டிருக்கையாலும் உனக்கு ஒரு விசேஷார்த்தம் சொல்லுகிறேன் கேள்; உலகத்திலே உணர வேண்டும் பொருள்கள் பலவுள்ளனவென்று பலர் நினைத்திருப்பர்களாயினும், நான் நினைத்திருப்பதாவது உணரவேண்டும் பொருள் ஒன்றே; அஃதாவது பகவத்விஷயம். "ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்று பொய்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாராகையால் பகவத்விஷயமொன்றே நமக்கு உணரத்தக்கது; அதனையே நீ உணர்; இதனை நான் மற்றையோர்க்குச் சொன்னால் ஏசுவர்கள்; ஆகையாலே ஒருவர்க்கும் இதை நான் சொல்வதில்லை; உனக்கே சொன்னேன்—என்கிறார்.

மூன்றடிகளால் பகவத்விஷயத்தை வருணிக்கிறார். சூட்டாய நேமியான் = "चूडा—சூடா" என்கிற வடசொல் 'சூடு' என விகாரப்பட்டு, அலங்காரமென்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. எம்பெருமானைக்கொண்டு அஸுரராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் முதலிய காரியங்களைக் கொள்ள நினைப்பவர்கள் திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகக் கருதுவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராய் "வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்று திருப்பல்லாண்டுபாடுமவர்கள் எம்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்களெல்லாவற்றையுமே திருவாபரணகோடியிலே அநுஸந்திப்பர்களாதலால் அது தோன்ற இங்கு சூட்டாயநேமியான் என்றார். நேமி—திருவாழியாழ்வான்.

தொல்லரக்கனின்னுயிரை மாட்டே துயரிழைத்த மாயவன் = எம்பெருமான் அடியவர்களுக்கு அநாதிகாலமாகவே நன்மைகளைச் செய்துவருவது போல, இராவணன் பாகவதர்களுக்கு அநாதிகாலமாகத் தீமைகளியற்றிவருதலால் தொல்லரக்கன் எனப்பட்டான். அவனுடைய இன்னுயிர்க்குத் துயருண்டாக்கின மாயவன் இராமபிரான். மாட்டே என்றது ஸமீபத்திலேயிருந்துகொண்டு என்றபடி. "மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்" என்பது நிகண்டு. "స్మరన్ రాఘవబాణానాం వివ్యథే రాక్షసేశ్వరః = ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேச்வர:" என்று—இராவணன் இராமபிரானுடைய அம்புகளை நினைந்து நினைந்து உருவழிந்தானென்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் பேசினபடியை இங்கு நினைப்பது.

"எட்ட வெறிகோண்ட" என்றவிடத்து, 'எண்ட' என்றிருக்கவேண்டுவது எதுகையின்பம்] நோக்கி 'எட்ட' என்று வல்லொற்றுப் கிடக்கிறதென்ப. திரண்ட என்றபடி. இது வெறி [பரிமளத்து]க்கு விசேஷணமாகவுமாம்; துழாய்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். வேதியன் = 'வைதிக:' என்ற வடசொல்விகாரம். "சொன்னேனிது" என்னவேண்டியிருக்க, "சொன்னேன் அது" என்றது அர்த்த கௌரவந் தோற்றவாம். ... ... (கூகூ)

அதுவோநன் றென்றங் கமருலகோ வேண்டில் *
அதுவோர் பொருளில்லை யன்றே? *—அதுவொழிந்து
மண்ணின்றாள் வேனெனிலுங் கூடும் மடநெஞ்சே! *
கண்ணன்தாள் வாழ்த்துவதே கல். (கூஎ)

மட நெஞ்சே	அறிவு கெட்ட மனமே!,	அது ஓர் பொருள் இல்லை அன்றே	அதனைக் கொடுப்பது (எம்பெருமானுக்கு) அஸாத்யமான காரியமல்லவே;
அதுவோ நன்று என்று	(இவ்விபூதியின் விருப்பைவிட) அந்தப் பரமபதாநுபவம் சிறந்ததென்று கொண்டு	அது ஒழிந்து	அந்தப் பரமபதாநுபவத்தை உபேக்ஷித்து விட்டு
அங்கு அமர் உலகு வேண்டில்	அந்தப் பரமபதாநுபவத்தை விரும்புகிற பக்ஷத்தில்		

மண் நின்று ஆள்வேன் எனினும்	இந்த மண்ணுலகத்தில் நிலைநின்று ஐச்வரியத்தை ஆளவேணுமென்று விரும்பினாயாகிலும்	கண்ணன்	ஆச்ரிதர்க்கு உபய விபூதியையும் அளிக்க வல்லனான எம்பெருமானுடைய
		தாள்	திருவடிகளை
கூடும்	அதையும் அவன் எளிதில் அருளக்கூடும்;	வாழ்த்துவதே	மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதையே
		கல்	அப்யஸிக்கக் கடவாய்.

* * *—[அதுவோநன்றேன்று] உபய விபூதியையும் எளிதில் தந்தருளவல்ல எம்பெருமான் திருவடிகளையே வாழ்த்து நெஞ்சமே! என்கிறார். தேவதாந்தரங்கள் தம் தம் அடியவர்களுக்குச் சில அபேக்ஷிதங்களைத் தரக்கடவனவாகிலும் பரமபதத்தைத் தருவது எந்த தேவதைக்கும் முடியாதகாரியம்; எம்பெருமானுக்கோ அது பரமஸுலபமானது; ஆகையாலே, நெஞ்சமே! நீ பரமபதந்தவிர மற்றதெல்லாம் நீசு என்றுவிட்டிட்டு, விலக்ஷணமான அப்பரமபதமொன்றையே விரும்புவாயாகிலும், அது எம்பெருமானுடைய திருவருளால் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதே; அதனைத்தருவதில் அவனுக்கு அருமையேயில்லை அவனுக்கு இது ஒரு சாக்கையன்றுகாண்; அங்ஙனல்லாமல் "𑌭𑌾𑌵𑋋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿—பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" என்று திருவடிசொன்னாற்போலே அந்தப்பரமபதத்தையும் உபேக்ஷித்துவிட்டு இந்த மண்ணுலகத்திலேயே நிலைபெற்றுநின்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விரும்பினையாகிலும் இதுவும் அவனால் எளிதில் தரக்கூடியதே; ஆகையால் ஐஹிகமோ ஆமுஷ்மிகமோ எந்த புருஷார்த்தமும் எம்பெருமானால் நாம் எளிதில்பெறக்கூடியதே; ஆனபின்பு இப்படி ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே வாழ்த்தப்பாராய்—என்றாராயிற்று. [பரமபதாநுபவத்திலும் இஹலோக போகத்திலும் விருப்பம் வைத்திடாமல் கண்ணன் கழலிணை வாழ்த்துவதொன்றிலேயே நோக்காக இருக்கக்கடவை என்பது உள்ளுறை.]

"அதுவோநன்று" என்றவிடத்து ஓகாரம் பரமபதத்தின்

வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டும். "அமாருலகு" என்பது 'அமருலகு' எனக் குறைந்து கிடக்கிறது. "அதுவோ பொருளில்லை" "அதுவோர் பொருளில்லை" என்பன பாடபேதங்கள்.

மண்ணின்று ஆள்வேனேனிலும் = இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இந்த மண்ணுலகத்திலேயே யிருந்துகொண்டு பகவத்விஷயத்தை யநுபவிக்க விரும்பினாலும் என்பது ஒரு பொருள். 1. "ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர்" என்கிறபடியே இவ்வுலகத்தில் ஐச்வரியத்தை யநுபவிக்கவிரும்பினாலும் என்பது மற்றொரு பொருள். விரும்பும் பலன் எதுவாயினும் பகவானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்துவதே யாத்திரையாயிருக்கவேணுமென்று விளக்கியவாறு. முதலடியில் "அமருலகோ வேண்டில்" என்றதற்கும் 'ஸ்வர்க்கலோக புருஷார்த்தத்தை விரும்பினாலும்' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். "దివి వా భువి వా మమాస్తు వాసో నరకే వా నరకాన్తక! ప్రకామమ్। అవధీరితశారదారవిన్దౌ చరణౌ తే మరణేపి చిన్తయామి = திவி வா புவி வா மமாஸ்து வாஸோ நரகே வா நரகாந்தக! ப்ரகாமம் — அவதீரித சாரதாரவிந்தௌ சரணௌ தே மரணேபி சிந்தயாமி." என்ற முகுந்தமாலையை ஒரு புடையொக்குமிப்பாசுரம்.

கல்—முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்று. ... (௬௭)

கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வானாடும் *
புல்லென் றொழிந்தனகொல்? ஏபாவம் *—வெல்ல
நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான் *
அடியேன துள்ளத் தகம். (௬௮)

வெல்ல நெடியான்	மிகவுயர்ந்தவனும்	கல்லும்	திருவேங்கட மலையும்
நிறம் கரியான்	நிறத்தால் கரிய வனுமான கண்ணபிரான்	கனை கடலும்	கோஷிக்கின்ற திருப்பாற் கடலும்
உள் புகுந்து	உள்ளே பிரவேசித்து	வைகுந்தம்	ஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற
		வான் நாடும்	வானுலகமும்
அடியேனது உள்ளத்தகம் நீங்கான்	அடியேனது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்குகின்றானில்லை;	புல்லென்று ஒழிந்தன கொல்	அல்பமாய் விட்டன போலும்;
(ஆகையாலே)		ஏபாவம்	ஐயோ பாவம்!.

1. திருவாய்மொழி 4—1—1.

* * *—[கல்லுங்கனைகடலும்.] கீழ் மூன்று பாசுரங்களிலும் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதம் உபதேசித்தார். அந்த உபதேசத்திற்கு நெஞ்சு உடன்பட்டிருந்ததன் பலன் உடனே கைபுகுந்தபடியை இது முதல் மூன்று பாசுரங்களாலே பேசுகிறார். எம்பெருமான் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடே தமது நெஞ்சிலே புகுந்து ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருக்கும்படியைப் பேசுகிறாரிதில். வெல்ல நெடியான் = 'வெல்ல' என்றது (மிகவும்) என்றபடி. நாமாக எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் நமக்கு எட்டாதிருப்பவன் என்கை. அவன் தானே தன்னருளாலே எளியனாகில் நடைசெய்வாரில்லாமையாலே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே வந்து புகுந்தானென்கிறது. (வெல்ல—வெல்லுதற்கு, நெடியான்—முடியாதவன்; ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்று பொருள்கூறுதல் சிறவாது.) வந்து புகுந்ததாகத் தோற்றிவிடுதல் மாத்திரமல்ல; மெய்யே வந்து புகுந்தானென்கைக்காக நிறங்கரியான் என்று திருமேனியையுங்கண்டிருந்து பேசுகிறார் போலும். பிராட்டியானவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே வந்து சேர்ந்து "அகலகில்லேனிறையும், அகலகில்லேனிறையும்" என்று தானே எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலே, எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து சேர்ந்து "நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன், நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன்" என்று உருச்சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறானென்பது தோன்ற "உள்புகுந்து நீங்கான்" என்று அருளிச்செய்யுமழகு காண்மின்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும், கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகின்றானென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸஞ்செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளைலோகாசிரியர் பரம

ரஸமாக அருளிச்செய்ததெல்லாம் இப்பாசுரத்தின் முன்னடிகளை மூலமாகக் கொண்டேயென்றுணர்க. "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்!" என்ற இப்பாசுரத்தின் உருக்கத்தை என்சொல்வோம்?. இப்படிப்பட்ட சரச்சொற்கள் பாவியோமான நம்முடைய வாயினும் நுழைந்து புறப்படப்பெறுவதே!. ஆழ்வாருடைய அநுபவம் எங்கே? நாம் எங்கே? அவர்களுடைய அருளிச்செயலுக்கும் நமது நாவுக்கும் எவ்வளவோ தூரமுண்டு. ஆயினும், ஏதோ பாக்ய விசேஷத்தாலே நமது வாயினும் இத்தகைய பாசுரங்கள் பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சற்றுப்போது நுழைந்து புறப்படும்படியாக வாய்ப்பது இவ்விருள்தருமாஞாலத்திடையே பெற்றதொரு கனத்த பேறும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இரவில் பள்ளிகொள்ளும்போது இப்பாசுரத்தைப் பலகால் அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது பெரியோர்களின் உபதேசம்.

கல்லும்=கல் என்று ஸாமாந்யமாக மலையைச் சொல்லிற்றாய், அது இங்கே சிறப்பாய்த் திருவேங்கடமலையைச் சொல்லிற்றாகிறது. கனைகடல்=எம்பெருமான் எப்போதும் தன்னிடத்து உறைகின்றானென்ற மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரம் செய்கின்ற கடல் என்கை. புல்லென்றொழிந்தனகொல்=புல்லென்று—அற்பத்தனமடைந்து. எனது நெஞ்சின் முன்னே அவையெல்லாம் அற்பமாய்விட்டனபோலும் என்றவாறு. அவ்விடங்களில் போக்குவரத்து அடியோடு அற்றுப்போனபடியாலே அவை புல்மூடிப் போயினவோ என்கிறார்—என்றுரைப்பர் சிலர். ஏபாவம்!=சிறந்த ஸ்தலங்களென்று கொண்டாடப்படுகிற அவ்விடங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையா வந்துவிட்டது! ஐயோ பாவம்!! என்று இரக்கந் தோற்றப் பேசுகிறபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முடிவிலுள்ள "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு" "தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும்" என்ற இரண்டு பாசுரங்களும் இப்பாசுரத்தின் இரண்டாமடிக்கு எதிர்நில்லா என்று அழகிய மணவாளச்சீய ரருளிச் செய்யும்படி. ... ... (௬௮)

அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினைய ராவார் *
முகஞ்சிதைவ ராமன்றே முக்கி *—மிகுந்திருமால்
சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனை யேன்றன்னை *
ஆர்க்கடலாஞ் செவ்வே யடர்த்து ? (௮௮)

வல் வினையர் ஆவார்	கொடுமையானபாவங்களானவை (தங்களுடைய குடியிருப்பை யிழக்கமையாலே)	சீர் கடலை	கல்யாண குணங்களாகிற கடலை
அகம் சிவந்த கண்ணினர் ஆய்	(கோவத்தினால்) உள்ளே சிவந்த கண்களை யுடையனவாய்	உள் பொதிந்த	உள்ளே அடக்கிக் கொண்ட
முக்கி	வருந்தி	சிந்தனையேன் தன்னை	சிந்தனையை யுடையேனான என்னை
முகம் சிதைவராம் அன்றே	முகம் வாடியிருக்கின்றனவல்லவோ ?	செவ்வே	செவ்வையாக
மிகும்	எல்லாரிலும் மேற்பட்டவனான	அடர்த்து	நெருக்கி
திரு மால்	திருமாலினுடைய	ஆர்க்கு அடல் ஆம்	யாரால் உபத்ரவிக்க முடியும் ? (ஒருவராலும் என்னைத் திரஸ்கரிக்க முடியாது.)

* * *—[அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய்] இப்படி என்னுள்ளே மிகவும் அபிநிவேசத்தைப் பண்ணிக் கலந்து வாழ்கின்ற திருமாலின் திருக்குணங்களை அநுஸந்திக்கப் பெறுகையாகிற ஏற்றமுடைய என்னை ஒருவராலும் திரஸ்கரிக்க முடியாதென்று மகிழ்ச்சியின் கனத்தாலே மார்பு தட்டிப் பேசுகிறார்போலே யிருக்கிறது இப்பாசுரம்.

இதற்கு முன்பு என்னை மிகவும் வருத்தின கொடிய கருமங்கள் இப்போது முன்புபோலே தனிக்கோல் செலுத்தி நலிய முடியாமையா லுண்டான சீற்றத்தாலே கண்கள் குதறிப்போய், "இதற்கு முன்பு செருக்கராய்த் திரிந்தநாமோ இப்போது, இப்படி பரிபவப்படுகின்றோம்" என்று வாய்விட்டுக் கதறவும் கதறு திருக்கவும் மாட்டாமல் ஊமைகள் உளறுமாபோலே உளறிக் கொண்டு முகபங்கமடைகிறபடியைக் காணுங்கோள் என்கிறார் முன்னடிகளில். அசேதநங்களான கருமங்களை "வல்வினைய ராவார்" என உயர்திணைபோலக் கூறுவதும், அவற்றுக்குக் கண்

னும் முகமும் உள்ளனபோலக் கூறுவதும், ஆழ்வாருடைய தற்போதைய மகிழ்ச்சியினாலாய கற்பனையென்க. முக்குதல்—வாய் விட்டுச் சொல்லமாட்டாமையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையும்.

இனிமேல் எப்படிப்பட்ட கருமங்களும் தம்மை அடர்க்கமாட்டாவென்பதையும் அதன் காரணத்தையும் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார். மிகும் திருமால்—மிகச் சிறிய என்னுள்ளே வந்திருக்கச் செய்தேயும் விசாலமான இடங்களிற்போல உடல் பூரிக்கின்ற திருமால் என்னவுமாம். சீர்க்கடலை உள்பொதிந்தலாவது—அப்பெருமானது அளவற்ற திருக்குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்தித்தல். பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற யான் இனி யார்க்கும் சளைக்க மாட்டேன்; ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது காரியமே கண்ணாயிருப்பேன் என்றாராயிற்று. ... ... (௬௯)

> அடர்பொன் முடியானை யாயிரம்பே ரானைச் *
> சுடர்கொள் சுடராழி யானை *—இடர்கடியும்
> மாதா பிதுவாக வைத்தே னெனதுள்ளே *
> யாதாகில் யாதே யினி? (௭௦)

அடர் பொன் முடியானை	அடர்ந்த பொன் மயமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனும்
ஆயிரம் பேரானை	ஸஹஸ்ரநாமங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனும்
சுடர் கொள் சுடர் ஆழியானை	(சந்திர ஸூர்யன் முதலிய) சுடர்களை யெல்லாம் வென்று விளங்குகின்ற திருவாழியையுடையவனுமான எம்பெருமானை

இடர் கடியும் மாதா பிது ஆக	துக்கங்களைப் போக்கவல்ல தாயும் தந்தையுமாக
எனது உள்ளே வைத்தேன்	என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினேன்;
இனி	இனிமேல்
யாது ஆகில் யாதே	(எனக்கு) என்ன சேர்தாலென்ன?

* * *—[அடர்பொன்முடியானை.] வல்வினைகள் இனிமேல் என்னை அடர்க்கவில்லை என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இனி அந்த வல்

வினைகள் என்னை என்ன செய்தாலும் எனக்கு வருவதொரு கெடுதியில்லையென்கிறாரிதில். எம்பெருமானை ஸகலவித பந்துவுமானவன் என்று உறுதியான அத்யவஸாயம் கொண்டேனானபின்பு இனி எனக்கு என்ன ஸம்பத்து நேர்ந்தாலும் ஸந்தோஷமுமில்லை, என்ன ஆபத்து நேர்ந்தாலும் ஸங்கடமுமில்லையென்கிறார். இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயங்கொண்ட ப்ரஹ்லாதனுக்கு இரணியனும் அவனுடைய ஏவலாளர்களும் எத்தனையோ வகையான தீங்குகளை யிழைத்தார்களெனினும் அவன் திறத்து ஒன்றும் பயன்படவில்லையே; பாம்புகளை விட்டுக் கடிக்க வைத்தார்கள்; தீயை வளர்த்தி அதிலே தள்ளினார்கள்; மலைகளில் நின்றும் தலைகீழாக உருட்டினார்கள்; சிங்கம் புலி யானை முதலிய கொடிய விலங்குகளைக்கொண்டு அச்சமுறுத்தினார்கள்; இன்னமும் எத்தனையோ செய்தார்கள். ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஒன்றையேனும் லக்ஷியம் பண்ணினனென்பதுண்டோ? பலபல பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் அணிகலன்களையும் தந்து மகிழ்வித்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ளவும் பார்த்தார்கள்; அவற்றையுந்தான் லக்ஷியம் பண்ணினனோ? பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அதற்குப் புறம்பான லாபநஷ்டங்களொன்றும் கணிசிக்கப்படமாட்டாவாகையாலே ஆழ்வாரும் "யாதாகில் யாதேயினி" என்று மிடுக்குத் தோற்ற மொழிகின்றார்.

அடர்பொன்முடியானை = இங்குத் திருவபிஷேகத்தை மாத்திரம் சொல்லியிருப்பது 1. "செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியும் அரையில் தங்கிய பொன் வடமும் தாளநன்மாதுளையின் பூவொடு பொன் மணியும் மோதிரமும் கிறியும், மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையும் குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும்" என்கிற மற்றுமுள்ள திவ்ய பூஷணங்கள் பலவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. "பலபலவே யாபரணம் பேரும் பலபலவே" என்றபடி எம்பெருமானுடைய விலக்ஷணமான திருவாபரணங்களையும் திருநாமங்களையும் திவ்யாயுதங்களையும் சிந்திக்கப் புகுந்தால் இதர விஷயங்களைப் பற்றின லாபநஷ்டங்கள் ஒரு பொருளாக நெஞ்சிற்படுமோ என்பது உள்ளுறை.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—5—10.

சுடர்கோள்சுடராழி=உலகில் சந்திரன் ஸூர்யன் நக்ஷத்திரங்கள் அக்நி முதலிய சுடர்ப் பொருள்கள் எத்தனையுண்டோ அவை யெல்லாவற்றினுடையவும் தேஜஸ்ஸைக் கவர்கின்ற ஆழி; திருவாழியின் முன்னே அவை யெல்லாம் இருள் மூடினாற்போலே கிடக்குமென்றபடி. “தூ ஸோ! தூ ஸோ ஜ்யோதிஷாம் ஸ்பூர்தி = பாஸோ! பா ஸோ த்வதீயா ஸ்புரதி” என்ற (13) ஸுதர்சநசதக ச்லோகத்தில் இது விரித்துரைக்கப்பட்டது.

மாதாபிதுவாக=“மாதா பிதாவாக” என்றிருக்கவேணுமென்று சிலர் பாடத்தைத் திருத்துவர்கள்; அது வேண்டா; வடமொழியில் பிதா என்னும் பதத்தின் பகுதியான பித்ரு என்பதை இங்கே பிது எனப் பிரயோகித்துள்ளார். ... ... (எ௦)

இனிநின்று நின்பெருமை யானுரைப்ப தென்னே?
தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி! — பனிநீர்
அகத்துலவு செஞ்சடையா னாகத்தான் நான்கு
முகத்தானின் னுந்தி முதல். (எக)

தனி நின்ற	தானொருவனுமே காரணமாய் நின்றவனும்
சார்வு இலா	வேறொருவனைத் தனக்கு ஆதாரமாக உடைத்தாகாதவனுமான
மூர்த்தி	எம்பெருமானே!
அகத்து பனி நீர் உலவு செம் சடையான்	உள்ளே குளிர்ந்த கங்கை நீர் தங்குகின்ற சிவந்த ஜடையையுடையனான சிவன்
ஆகத்தான்	உன் திருமேனியை ஆச்ரயித்து வாழ்பவன்;
நான்கு முகத்தான்	நான்முகக்கடவுள்
நின் உந்தி முதல்	உனது திருநாபிக் கமலத்தை மூலகாரணமாக வுடையவன்;
இனி	இப்படியான பின்பு
நின் பெருமை	உனது மேன்மையை
யான் நின்று உரைப்பது என்னே	நான் முயன்று சொல்வது எங்ஙனே?
	[என்னால் சொல்லப்போகாதென்கை.]

• • • —[இனிநின்று நின்பெருமை] எம்பெருமானையே எல்லாவுறவுமாகப் பற்றினேனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில், இங்ஙனே பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! என்னையே மாதா பிதாவாகக் கொண்டதாகச் சொன்னீரே, என்னுடைய படிகளெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமோ? அறிவீராகில் சிறிது சொல்லிக்காணும்' என்ன; பிரமனும் சிவனுங்கூட உன்னைப்பற்றி ஸத்தைபெற்றார்களென்னுமிருக்க உன் பெருமை என்னாலே பேச முடியுமோ வென்கிறார்.

தனிநின்ற சார்விலாமூர்த்தி =காரியப் பொருள்கள் யாவும் அழிந்த காலத்து "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" [நாராயண னொருவனே இருந்தான்] என்று உபநிஷத்தில் சொன்னபடியே தனியனாக இருந்தவனே! என்கிறது—தனிநின்ற என்பதனால் அக்காலத்தில் கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களெல்லாம் மேற்பட்ட தெய்வங்களைச் சரணம்புக, எல்லாருமாக ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைச் சரணம் புகுந்து ஸத்தைபெற்றார்களென்று சொல்லிற்றே யொழிய, நாராயணன் மற்றொருவனைப்பற்றி ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லாமையாலே சார்விலா மூர்த்தி என்றார்; தான் மற்றொரு தெய்வத்தைச் சாராதமூர்த்தி என்கை. மூர்த்தி = அண்மைவிளி; ஸ்வாமியே! என்று விளித்தவாறு.

[பனிநீர் இத்யாதி.] கங்கையைச் சடையிலேகொண்ட சிவன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஏகதேசத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஸத்தை பெற்றான்; நான்முகனே உனது நாபிக் கமலத்தில் நின்றும் பிறந்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவானான்; இப்படியிருக்க, உனது பெருமையைப் புல்லியனான நான் பேசவகையென்றுண்டோ?—என்றாராயிற்று.

ஆகத்தான் = ஆகமாவது சரீரம் ஒரு ஸமய விசேஷத்திலே சிவன் முதலான தெய்வங்களுக்கு, எம்பெருமான் தனது திருமேனியின் ஒருபுறத்திலே இடம் கொடுத்து உதவினான் என்கிற இதைப் பெரிய குணமாகக்கொண்டு ஆழ்வார்கள் இதனை அடிக்கடி அருளிச் செய்வர்கள்; "ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளுந் தனியுடம்பன்" என்பர் திருவாய்மொழியிலும்; "அக்கும் புலியினதளுமுடையாரவரொருவர் பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்" என்றார் பெரியதிருமொழியிலே திருமங்கையாழ்வார்.

நின்னுந்திமுதல் = அன்மொழித்தொகை; [பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமடங்கியது.] நின் உந்தியை முதற்காரணமாக வுடையவன் என்று பொருள்படுதலால். நின் உந்தியிலே பிறந்து உலகுக்கெல்லாம் முதற்காரணமாயிருப்பவன் என்றுரைத்தலுமாம். ... (எக)

முதலாந் திருவுருவம் மூன்றேன்பர் * ஒன்றே
முதலாகும் மூன்றுக்கு மேன்பர் *—முதல்வா!
நிகரிலகு காருருவா! நின்னகத்த தன்றே? *
புகரிலகு தாமரையின் பூ. (எஉ)

முதல்வா	சகலகாரண பூதனான பெருமானே!;	நிகர் இலகு கார் உருவா	மேகமென்று சொல்லலாம்படி அதனோடொத்து விளங்காநின்ற திருமேனியையுடையவனே!
மூன்று திரு உருவம் முதல் ஆம் என்பர்	'பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்கிற மூன்று திவ்ய மூர்த்திகள் தலைவராவர்' என்று சிலர் சொல்லுவர்கள்;	புகர் இலகு தாமரையின் பூ	தேஜஸ்ஸு மிக்கு விளங்குகின்ற தாமரைப் பூவானது
மூன்றுக்கும் ஒன்றே முதல் ஆகும் என்பர்	'மேற்சொன்ன மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் வேறொரு தத்துவம் தலையாயிருக்கும்' என்று மற்றுஞ் சிலர் சொல்லுவர்கள்;	நின் அகத்தது அன்றே	உன்னிடத்திலுள்ளதன்றோ? [இரு நாபிக்கமலமே உனது பரத்வத்தை வெளியிடவல்லது என்றவாறு.]

* * *—[முதலாந்திருவுருவம்.] இப்பாட்டில் பிரமனுடையவும் சிவனுடையவும் பேச்சு வந்தமையாலே பரத்வ விஷயமாகப் பிறர் சொல்லுகிற வாதங்கள் நினைவுக்கு வந்து, அவற்றைத் தள்ளி ஸித்தாந்தம் அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

[முதலாந்திருவுருவம் மூன்றேன்பர்.] ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளும் துல்யமாகவே உலகுக்குத் தலைவர்கள் என்று கொள்ளுகிற சிலருடைய கொள்கையை இதனால் அநுவதித்தபடி. அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளும் பரஸ்பரம் ஏற்றத்தாழ்வின்றியே ஸமாநராயிருப்பரென்று

சிலர் சொல்லுவர்கள்—என்றதினால் அது ஸ்வஸித்தாந்தமல்ல, பரபக்ஷம் என்பது விளங்கும்.

[ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர்.] உத்தீர்ணவாதிகளென்று சிலருண்டு; அவர்களுடைய கொள்கை இது; ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களிற்காட்டில் வேறுபட்ட நான்காவது தத்துவம் ஒன்றுண்டு; அதுவே இம்மூன்று தத்துவங்கட்கும் நிர்வாஹகமானது என்பராமவர்கள்; அவர்கள் துரீய ப்ரஹ்மவாதிகளெனப் படுவார்கள். அவர்களுடைய பக்ஷமும் ஸ்வஸித்தாந்தமல்லவென்று இதனால் காட்டப்பட்டது. ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே பரதத்துவமென்பது தோன்ற முதல்வா! என விளிக்கின்றார் காண்மின். ஸேவிக்கும்போதே ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியான திருமேனிகொண்ட தெய்வமே பரதத்துவம் என்பது விளங்க நிகரிலகு காருருவா! என்றும் விளிக்கின்றார். "ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்துநின்ற, மூவுருவுங் கண்டபோது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந் தானே" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பரதத்துவநிர்ணயம் பண்ணும் பாசுரத்தில் அருளிச் செய்ததைக் காண்க.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவமென்பது நன்கு பொருந்துமாறு விஷயம் காட்டுகிறார் நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரையின்பூ என்பதனால் சிவன் பிரமனிடத்துத் தோன்றியவனென்றும்; அந்தப் பிரமன் உனது திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றியவனென்றும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கும்போது அந்தத் தாமரையைத் திருநாபியிலேயுடைய நீயேயன்றோ பரதத்துவமாக இருக்கத் தகுதியுண்டென்று காட்டியவாறு.

இந்தப் பாசுரத்தையே பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—பூர்வசதகத்தில் பெரியதொரு ச்லோகமாகப் பண்ணியுரைத்தார்; அதாவது—

"త్రయో దేవాస్తుల్యాః, త్రితయమిదమద్వైతమ్, అధికం త్రికాత్తస్మాత్ తత్త్వం పరమ్–ఇతి వితర్కాన్ వికటయన్। విభోర్నాభీపద్మో విధిశివనిదానం భగవతః తదస్య భ్రూభఙ్గీ పరవదితి సిద్ధాన్తయతి నః = த்ரயோ தேவாஸ்துல்யா:, த்ரிதயமிதமத்வைதம், அதிகம் த்ரிகாத்தஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்கான் விகடயந்–விபோர் நாபீபத்மோ விதிசிவநிதா

ஸம் பகவத: தத்ஸ்ய ப்ரபஞ்சபாவமிதி ஸித்தாந்தயதி ௩௨.” என்பதாம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளையும் சிறிது விவரிப்போம்; [த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:.] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் ஸாம்யஞ்சொல்லுவர் சிலர். [த்ரிதயமிதம் அத்வைதம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல; ஒன்றேயென்பர் சிலர். மேலே சொன்னது த்ரிமூர்த்திஸாம்யவாதம்; இது ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமெனப்படும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமை ஐக்யவாதமெனப்படும். இந்த ஐக்யவாதம் இப்பாட்டில் அநுவதிக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நிரஸிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த பட்டர் அதனையும் எடுத்துக் கூறினரென்க. [அதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரீயப்ரஹ்மமே பரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம்பண்ணுவர் சிலர். [இதி விதர்க்காங் விகடயந் விபோ: நாபீபத்ம: இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட சங்கைகளை யெல்லாம் அடியறுக்கின்ற திருநாபிக்கமலமானது ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் முதற்கிழங்காயிருந்துகொண்டு 'உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய புருவநெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது' என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது—என்றாராயிற்று. ஆகையாலே இப்பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கும் இந்த ச்லோகமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவது ... ... (எஉ)

பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற *
காவிமல ரென்றுங் காண்டோறும் *—பாவியேன்
மெல்லாவி மெய்மிகவே பூரிக்கும் * அவ்வவை
யெல்லாம் பிரானுருவே யென்று. (எ௩)

பூவையும்	பூவைப்பூவையும்	காவி மலர்	செங்கழுநீர்ப் பூவையும்
காயாவும்	காயாம் பூவையும்	என்றும் காண்தோறும்	பார்க்கிற போதெல்லாம்
நீலமும்	கரு நெய்தல் பூவையும்	அவ் அவை எல்லாம்	அந்தந்த மலர்களெல்லாம்
பூக்கின்ற	புஷ்பிக்கின்ற		

பிரான்	எம்பெருமானுடைய	மெல் ஆவி	மிருதுவான உயிரும்
உருவே என்று	திருவுருவமே என்று கொண்டு	மெய்	சரீரமும்
பாவியேன்	அடியேனுடைய	மிகவே பூரிக்கும்	மிகவும் பருத்து வளர்கின்றது.

* * *—[பூவையுங்காயாவும்.] கீழ்ப்பாட்டில் "நிகரிலகு காருருவா" என்று விலக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அநுஸந்திக்கவே, போலிகண்டு மேல்விழும்படியான அளவிறந்த அன்பு அத்திருமேனியிலே தமக்கு விளைந்தபடியை அருளிச்செய்கிறாரிதில். முதலடியின் முடிவிலுள்ள 'பூக்கின்ற' என்ற விசேஷணம் [அடைமொழி] பூவை காயா நீலம் எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கும். அப்போது தான் மலர்கின்ற பூவைப்பூ, காயாம்பூ, நீலோத்பலம், கழுநீர்ப்பூ என்னுமிவற்றை நான் எப்போதெப்போது காண்கிறேனோ அவ்வப்போதிலெல்லாம் எம்பெருமானுருவைக் கண்டதாகவே நினைத்து ஆவியும் உடலும் பூரிக்கப் பெறுகிறேன் என்றதாயிற்று.

பூவை யென்பது காயாம்பூவில் ஒரு அவாந்தரபேதம்; "மல்லிகைவனமாலை மௌவல்மாலை" (பெரியாழ்வார் திருமொழி) என்றாற்போல. "காண்தோறும்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, "என்றும் காண்தோறும்" என்றதென்னென்னில்; போலிகண்டு பூரித்தலென்கிற இந்த ப்ரமம் ஒருகாலிருகாலன்று; ஒருதடவை அவற்றைக்கண்டு பூரித்த பின்பு 'ஓ! நாம் ப்ரமித்தோம்; இவை வெறும் புஷ்பங்களே யொழிய எம்பெருமானது திருவுருவமல்ல' என்று தெளிந்துகொண்டாலும், அடுத்த க்ஷணத்தில் இது மறந்துபோய், பழைய ப்ரமமே அநுவர்த்திக்கும்; இப்படியே ப்ரமிப்பதும் தெளிவதும், ப்ரமிப்பதும் தெளிவதுமாய் நித்தியம் செல்லுமென்பது தோன்றும்.

"பாவியேன்மெல்லாவி" என்றவிடத்து, "பாவியேன்" என்றது விபரீதலக்ஷணையால் 'பாக்யசாலியான என்னுடைய' என்று பொருள்படவுங்கூடும். போலியான பொருள்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே ஆவியுமுடலும் பூரிக்கும்படியான பாக்கியம் எனக்கேயிறேயுள்ளது என்றவாறும்.

"மெல்லாவியும் மெய்யும்" என்னவேண்டுமிடத்து "மெல் லாவிமெய்" என்றது—உம்மைத்தொகை. பூரிக்கும்—வடமொழித் தாதுவடியாகப் பிறந்த வினைமுற்று. ... ... (எரு)

என்று மொருநா ளொழியாமை யானிரந்தால் *
ஒன்று மிரங்கா ருருக்காட்டார் *—குன்று
குடையாக ஆகாத்த கோவலனார் * நெஞ்சே!
புடைதான் பெரிதே புவி. (எசா)

ஒரு நாள் ஒழியாமை	ஒருநாளும் தப்பாமல்	ஒன்றும் இரங்கார்	சிறிதும் தயவு செய்கிறாரில்லை;
என்றும்	எந்நாளும்	உரு காட்டார்	தன் திருமேனியைக் காட்டுகிறாரில்லை;
யான் இரந்தால்	அடியேன் பிரார்த்தித்தால்,	நெஞ்சே	ஓ மனமே!
குன்று குடை ஆக ஆகாத்த கோவலனார்	(முன்பு) கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்திப் பசுக்களை ரக்ஷித்த கோபால கிருஷ்ண பகவான்	புவி	நாமிருக்கும் இடம்
		பெரிதே புடை தான்	(அவருடைய அருள் வெள்ளம் ஏறிப்பாய முடியாத) மிகப் பெரிய மேட்டு நிலமோ?

* * *—[என்றுமொருநாள்.] கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி போலிகண்டு மேல்விழும்படியான காதல் வளர்ந்திருக்கச் செய்தே யும் அப்பெருமானைக் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெறாமை யாலே வருந்தி, 'பேரருளாளனான அப்பெருமான் தன் திரு மேனியை நமக்குக் காட்டுகின்றானில்லையே!' என்று தளர்ச்சி தோற் றப் பேசுகிறார்.

நான் ஒழிவில்காலமெல்லாம் அல்லும் பகலும் கதறிக்கதறி வேண்டிக்கொண்டாலும் அப்பெருமான் சிறிதும் நம்மேல்இரக்கம் காட்டுகின்றாரில்லையே!; அவர்க்கு இயற்கையாக அருள் இல்லையா தென்றுதான் நாம் நினைக்கமுடியுமோ? இந்திரன் பசிக்கோபத்தி னால் ஏழு நாள் விடாமழை பெய்வித்தகாலத்திலே கோவர்த்தனத் தைக் குடையாகவேந்திநின்று கோக்களையும் கோவலரையும் பரிந்து காத்தருளின பரமதயாளுவன்றோ அவர்; அப்படிப்பட்ட பேரு

ஞானன் நம்மேல் அருள்செய்கின்றிலனென்றால் இது என்ன கொடுமை!.

நெஞ்சே! புடைதான் பெரிதே புவி=இந்த வாக்கியத்தின் ஆழ்பொருளைக் கண்டறிந்து பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யுமழகு பாரீர்;—"அவர்க்கு நீர்மையில்லையென்னப்போகாதிறே; அவர்நீர்மை எறிப்பாயாததோரிடந்தேடிஎங்கே கிடந்தோம்!." என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மேடான இடத்தைப் புடையென்று சொல்வதுண்டாகையாலே, புவி புடைபெரிதே=நாமிருக்குமிடம் (அவருடைய கருணைப் பெருவெள்ளம் எறிப்பாயமுடியாத) மேட்டுநிலமோ? என்றதாயிற்று. இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; "புடைபெரிது" என்றால் 'விசாலமானது' என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அப்பொருளையே இங்குங்கொண்டு, 'இந்தப் பூமி விசாலமன்றோ?" என்றதன் கருத்தாவது—விசாலமான இந்த நிலவுலகத்திலே எம்பெருமானுடைய அருள்வெள்ளம் பாயவொண்ணாத எந்த மூலையிலே கிடந்தோம்' என்றதாகலாம். மூன்றின பொருளே சுவையுடைத்து. ... ... (எச.)

புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த * நீயென்
செவியின் வழிபுகுந்தேன் னுள்ளாய் —அவிவின்றி *
யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார்? *
ஊன்பருகு நேமியாய்! உள்ளு. (எரு)

ஊன் பருகு நேமியாய்	(அஸுர ராக்ஷஸர்களின் சரீரத்திலுள்ள) மாம்ஸங்களைக் கவர்கின்ற திருவாழி யாழ்வானைக் கையிலேந்தியுள்ள பெருமானே!,
புவியும்	இவ்வுலகமும்
இரு விசும்பும்	விசாலமான மேலுலகமும்
நின் அகத்த	உன்னிடத்தே யுள்ளன;
நீ	உபய விபூதியையும் உள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நீ
என் செவியின் வழி புகுந்து	என் காது வழியே புகுந்து
அவிவு இன்றி	ஒருநாளும் விட்டு நீங்காமல்

என் உள்ளாய்	என் பக்கல் இரா நின்றாய்;	நீ பெரியை என்பதனை யார் அறிவார்	நீ பெரியவ னென்று அறி வாருண்டோ?
(ஆனபின்பு)			
யான் பெரியன்	நானே பெரியவன்;	உன்னு	இதைநீயே ஆலோ சித்துப் பார்.

* * *—[புவியுமிருவிசும்பும்.] இப்பாட்டில் "ஒன்றுமிரங்கா ருருக்காட்டார்" என்று வெறுத்துரைத்த ஆழ்வாரைநோக்கி எம்பெருமான் "நீர் ஏனிப்படிவருந்துகின்றீர்; உமக்கு நாம் அருளா திருக்கிறோமோ? உருக்காட்டா திருக்கிறோமோ? 'கல்லும் கனைகட லும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்— வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியா னுள் புகுந்து நீங்கான், அடியேன துள்ளத்தகம்?' (68) என்று உம்வாயாலேபேசினதும் மறந்தொழிந் ததோ? உகந்தருளினவிடங்களெல்லாவற்றையும் விட்டிட்டு உம் முடைய நெஞ்சிலேயன்றோ நாம் நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருக்கிறது" என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் அது கேட்டுத்தேறி ஆநந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக அப்பெருமானோடே பேசாநிற்கிறார்.

எம்பெருமானே! கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல் லாம் உன்னிடத்தேயுள்ளன; அப்படி எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டிராநின்ற நீ என் காது வழியாக என்னுள்ளே புகுந்து போராமலிருக்கின்றாய்; ஆனாலும் 'ப்ரஹ்மம்' என்று உனக்குப் பேராயிருக்கிறது. எது எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான வஸ் துவோ அது ப்ரஹ்மமென்னத்தகும்; விபூதிகளைமாத்திரம் வஹித் துக் கொண்டிருக்கிற நீ பெரியவனோ? அல்லது, விபூதிகளை வஹிக் கிறவுன்னையுங்கூடச்சேர்த்து வஹிக்கிற நான் பெரியவனோ? என்று ஆராயவேண்டாவோ? இதனை நன்கு ஆராய்ந்தால் நானே மிகப் பெரியவனாவேன்; ப்ரஹ்மமென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே தகுதியுடையேனாவேன்; என்னுள்ளே ஒரு மூலையிலே அடங்கிக் கிடக்கவல்ல உன்னைப் பெரியவனென்று சொல்லவொண்ணுமோ? இதனை நீயே ஆராய்ந்து பார்—என்கிறார்.

"யான் பெரியன்" என்று தனி வாக்கியமாகவும் "நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார்" என்று தனிவாக்கியமாகவும் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. இங்ஙனன்றியே இரண்டையும் சேர்த்து ஏக

வாக்கியமாகவே உரைத்தருளுமொக்கும். 'நான் பெரியனென்று நீ பெரியவனென்று இதைப் பிறரால் அறியப்போகாது; நீ தான் ஆராய்ந்து அறியவேணும்' என்கை. ... ... (எ௫)

உள்ளிலு முள்ளந் தடிக்கும் * வினைப்படலம்
விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றால் * — உள்ள
உலகளவும் யானு முளனாவ னென்கொலோ? *
உலகளந்த மூர்த்தி! யுரை. (எ௬)

- உலகு அளந்த மூர்த்தி — த்ரிவிக்ரம பகவானே!;
- உன்னை உள்ளிலும் — உன்னை (நெஞ்சில்) அநுஸந்தித்த மாத்திரத்திலும்
- உள்ளம் — எனது நெஞ்சானது
- தடிக்கும் — (ஸந்தோஷத்தினால்) பூரிக்கின்றது;
- வினை படலம் விள்ள — பாவங்களின் கூட்டங்கள் என்னை விட்டு ஒழிந்து போம்படி
- விழித்து — உன்னாலே நான் கடாக்ஷிக்கப் பெற்று
- உன்னை மெய் உற்றால் — (பரமபதத்திலே வந்து) உன்னை உள்ளபடியே அடைந்து விட்டேனாகில்
- உள்ள உலகு அளவும் — நீ வியாபித்திருக்கிற உலகமெங்கும்
- யானும் உளன் ஆவன் — நானும் வியாபித்தவனாவேன்;
- என் கொலோ — நான் சொல்லுகிற இது ஸம்பாவிதந்தானோ?
- உரை — நீயே சொல்லு.

* * * — [உள்ளிலுமுள்ளந்தடிக்கும்.] இப்பாட்டிற் கூறியபடி எம்பெருமானை நெஞ்சால் அநுபவிக்கிற வளவிலேயே நெஞ்சு பூரித்துத் தடிக்கிறபடியைப் பார்த்தால், மெய்யே பரமபதத்திற்சென்று பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணப் பெறில் உலகம் முழுவதையும் வியாபிக்கவல்லேனாம்படி குறைவின்றித் தடித்துவிடுவேன் போலுமென்கிறார்.

உள்ளிலும் உள்ளம் தடிக்கும் = பகவத் விஷயாநுஸந்தாநத்தினால் நமக்கு உண்டாகிற ஆநந்தமிகுதியை அறிவிப்பதான அதிசயோக்தியாமிது. உள்ளம் தடித்தலாவது நெஞ்சு ஸ்தூலிப்பதாம். உருவற்ற நெஞ்சுக்கு ஸ்தூலத்வம் அஸம்பாவிதமாயினும் ஸம்பா

விதம்போலப் பேசுவதன் கருத்து ஆசந்தமிருதியைக் காட்டுவதே யாம். இவ் விருள்தருமாஞாலத்தில் ஒரு மூலையிலே திருப்புளியின் பொந்திலே யிருந்துகொண்டு உன்னை நெஞ்சால் நினைக்கும் மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சு இப்படி பூரிக்குமேயானால், என்னுடைய கரும பாசங்களெல்லாம் அடியோடே தொலைந்தொழியும்படி பரிபூர்ண கடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்று * நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே வந்து நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்றால் பின்னைத் தடிப்பதற்கு இடம் போராதுபோலும். ஸ்வரூபத்தாலே உலகத்தையெல்லாம் நீ எப்படி வியாபித்து நிற்கிறாயோ அப்படி நானும் ஸ்வபாவத்தாலே உலகமெங்கும் வியாபித்து நிற்பேன்போலும் என்கிறார். உலகத்தையெல்லாம் பூரிக்கவல்லதாம்படி உடல் தடிக்குமளவு ஆநந்தத்தை அடைந்திடுவேனென்றே என்றவாறு. ... (௭௬)

உரைக்கிலோர் சுற்றத்தா ருற்றாரென்றாரோ?
இரைக்குங் கடற்கிடந்த வெந்தாய்! —உரைப்பெல்லாம்
நின்னன்றி மற்றிலேன் கண்டாய் எனதுயிர்க்கோர்
சொன்னன்றி யாதுந் துணை. (௭௭)

இரைக்கும் கடல்	கோஷிக்கின்ற திருப்பாற் கடலிலே
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிரா நின்ற
எந்தாய்	ஸ்வாமீ!,
உரைக்கில்	ஆராய்ந்து சொல்லில்,
ஓர் சுற்றத்தார் உற்றார் என்று ஆரே	(நீ தவிர) தாயாதிகளென்றும் பந்துக்களென்றும் சொல்லக் கூடியவர்கள் எனக்கு ஆரேனு முண்டோ?
எனது உயிர்க்கு	என் ஆத்மாவுக்கு
ஓர் சொல்	'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிற சரம ச்லோகமாகிற ஒரு சொல்லாலே
நன்றி ஆகும் துணை	உதவிசெய்யும் துணையும்,
உரைப்பு எல்லாம்	மற்றும் சொல்லப் படுகிற எல்லா வகையான துணையும்
நின் அன்றி மற்று இலேன் கண்டாய்	உன்னைத் தவிர வேறொருவனையும் உடையே னல்லேன் காண்.

* * *—[உரைக்கிலோர் சுற்றத்தார்.] எம்பெருமான் திருநாமம் செவியில் விழுந்தமாத்திரத்திலே நெஞ்சு குளிரும்படியாக இப்படி அவன்பண்ணின பேருதவியைச் சிந்தித்து "பிரானே! நீ தவிர வேறுயாரும் எனக்கு உறவினரல்லர்; ஸகலவித பந்துவும் எனக்கு நீயேகாண்" என்கிறார்.

"ஓர் சுற்றத்தாருற்றாரென்றில்லை" என்று நிஷ்கர்ஷித்தே சொல்லலாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது "உற்றாரென்று ஆரே?" என்று எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்பதன் கருத்துயாதெனில்; நாம் எம்பெருமானை இப்படி கேள்வி கேட்டால் அதற்கு அவன் சோதிவாய்திறந்து "வேறுயாருமில்லை; நானேயுளேன்" என்று உத்தரமருளிச் செய்திடுவான் என்ற கருத்துப்போலும். இரைக்கும் கடல் = எம்பெருமானுடைய ஸந்நிதானத்தாலே மகிழ்ந்து கொந்தளிக்கின்ற கடல் என்றபடி. எந்தாய்—'எந்தை' என்பதன் விளி.

ஓர் சொல் நன்றியாகுந்துணை = அர்ஜுநனை வியாஜமாகக் கொண்டு "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:." என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணிச்சொன்ன ஒரு சொல்லாலே எமக்கு நீ துணையாவதுபோல வேறு ஆரேனும் ஆவாருண்டோ என்கை. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை வியாஜமாகக்கொண்டு "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம." என்று சொன்ன ஒரு சொல்லையும் இங்கு அர்த்தமாகக்கொள்ளலாம். இவ்வகையாக சாஸ்த்ரங்களில் எம்பெருமான் அடியார்களை நோக்கிப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணி எக்கேர்ந்த துணையாகத்தான் ஆவதாக அருளிச் செய்திருக்கிறானோ அவற்றையெல்லாம் கருதி "உரைப்பேல்லாம்" என்கிறார். ... ... (௭௭)

துணைநாள் பெருங்கிளையுந் தொல்குலமுஞ் * சுற்றத்
திணைநாளு மின்புடைத்தா மேலும் *—கணைநாணில்
ஓவாத் தொழிற்சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே! *
ஓவாத வூணாக வுண் (௭௮)

துணை — ஸ்நேஹிதர்களும்
நாள் — ஆயுஸ்ஸும்
பெருகிளையும் — பிள்ளைகள் பேரன்களென்கிற பெரிய ஸந்தானமும்
தொல்குலமும் — பரம்பரையாக வருகிற நற்குலமும்
சுற்றத்திணை — பந்துக்களோடே சேர்ந்திருப்பதும்
(ஆகிய இவை யெல்லாம்)
நாளும் — நாள்தோறும்
இன்பு உடைத்து ஆம் எனும் — (துக்கத்தை யுண்டு பண்ணாமல்) ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவனவென்றே வைத்துக் கொண்டாலும்,
நல் நெஞ்சே — நல்ல மனமே!
(நீ அவற்றில் ஆசை கொள்ளாமல்)
கனை நாணில் ஓவா தொழில் சார்ங்கன் — அம்புகள் நாணில் நின்றும் ஒருகாலும் மாறாதபடி வீரத்தொழில் செய்து கொண்டேயிருக்கிற வில்லையுடையவனான இராம பிரானுடைய
தொல் சீரை — இயற்கையான நற்குணங்களையே
ஓவாத ஊண் ஆக உண் — நித்யபோக்யமாக அநுபவிக்கக் கடவாய்.

* * *—[துணைநாள் பெருங்கிளையும்.] ஸாமாந்யமாக உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான பலனை விரும்புவர்; நல்ல துணையோடு கூடியிருத்தல் நன்று என்று சிலர் நினைப்பர்; 'நாம் சிரஞ்ஜீவியாக வாழக்கடவோம்' என்று சிலர் காமுறுவர்; 'பிள்ளைகளும் பேரன்களுமாகப் பரந்த ஸந்ததிகளுடனே வாழப்பெறுவோம்' என்று சிலர் விரும்புவர்; 'நற்குலப்பிறவியே நச்சத்தக்கது' என்று சிலர் நச்சுவர்; 'பந்துக்களோடு கூடிவாழ்தல் சிறப்பு' என்று சிலர் கருதுவர்; ஆகவிப்படி அவரவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்கள் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்திலே அநர்த்தமாகப் பர்யவஸிக்குமே யன்றி இன்பமாகத் தலைக்கட்டாது; ஒருகால் இவையெல்லாம் இன்பமயமாகவே யிருந்தாலும் நெஞ்சே! நீ இந்த அற்ப பலன்களில் கால்தாழாது பகவத் குணாநுபவமாகிற நல்ல காலக்ஷேபத்தையே மேற்கொள்ளக் கடவை என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதமருளிச் செய்கிறார்.

[கணை நாணில் இத்யாதி.] ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கக் கனைவதே காரியமாகக்கொண்ட இராமபிரான் ஒருகொடிப்பொழு

னும் வில்தொழிலை விட்டிருக்கமாட்டான். அப்படிப்பட்ட மஹா வீரனுடைய சரிதமே நித்ய போக்யமாகக்கடவது என்கை. “సోఽత్రైవ హన్త! హనుమాన్ పరమాం విముక్తిం బుద్ధ్యావధూయ చరితం తవ సేవతేఽసౌ = ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ.” என்று அதிமாநுஷஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி. சிறிய திருவடி இன்றைக்கும் ஸ்ரீராம குணாநுபவமே போதுபோக்காக இருப்பதுபோல் ஆழ்வார் தாமும் ஆசைப்படுகிறாராய்த்து.

ஓவாத—ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டு நீங்காத. ஊண்-உணவு. “பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்” இத்யாதிகளை நினைப்பது. ... ... (எஅ)

உண்ணாட்டுத் தேசன்றே! ஊழ்வினையை யஞ்சுமே? *
விண்ணாட்டை யொன்றாக மெச்சுமே? *—மண்ணாட்டில்
ஆராகி யெவ்விழிவிற் றானாலும் * ஆழியங்கைப்
பேராயற் காளாம் பிறப்பு. (எகூ)

மண் நாட்டில்	இந்த மண்ணுலகத்திலே	உன் நாடு தேசு அன்றோ	பரமபதத்திலுள்ள தேஜஸ்ஸை யுடையதன்றோ?
ஆர் ஆகி	எப்பிறவியிலே பிறந்தவராயினும்	ஊழ் வினையை அஞ்சுமே	அநாதியான பாவங்களைக் குறித்து அஞ்ச வேணுமோ?
எவ் இழிவிற்று ஆனாலும்	எப்படிப்பட்ட இழி தொழில்களை யுடையவர்களாயினும்,	விண் நாட்டை	ஸ்வர்க்க லோகத்தை
ஆழி அம் கை பேர் ஆயற்கு ஆள் ஆம் பிறப்பு	திருவாழியை அழகிய கையிலே யுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களாகப் பிறக்கும் பிறவியானது	ஒன்று ஆக	ஒரு பொருளாக
		மெச்சுமே	விரும்பக்கூடுமோ?

* * *—[உண்ணாட்டுத்தேசன்றே.] எவ்வகையான இழிகுலத்திற் பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான கெட்ட நடத்தைகளை

யுடையவர்களானாலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கலாகிற ஒரு குணம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்ய ஸூரிகளின் திருமேனிபோலே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையதேயாம்; எப்படிப்பட்ட பாவங்களை அவர்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை; ஸ்வர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களின் பிறவியிற்காட்டிலும் அவர்களுடைய பிறவி எவ்வளவோ சீர்மை பொருந்தியதாதலால் தேவயோனிப்பிறவியையும் இழிவாக நினைக்கவுரியது-என்று, பகவானுக்குத் தொண்டராயிருப்பாருடைய ஜன்மமே சிறந்த ஜன்மமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

ப்ராஹ்மணஜாதியே சிறந்ததென்று பலர் ப்ரமித்திருப்பதுண்டாகையாலே அந்த ப்ரமத்தைப்போக்கித் தொண்டக்குலமே சிறந்த குலமென்கிறது இப்பாட்டு. பிராமண ஜாதியிற் பிறந்து வைத்தும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாவிடில் அக்குலம் சண்டாள குலத்திலும் கடைகெட்டதாம்; சண்டாளகுலத்திற் பிறந்து வைத்தும் * வலத்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார்களாகில் அவர்களே விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியராவர்; ஆகவே, ஜாதி அப்ரயோஜகம்; பகவத் சேஷத்வமே ப்ரயோஜகம் என்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் நன்கு விசதமாகும். "தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ராஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி இவ்விடத்தில் அநுஸந்திக்கவுரியது.

உண்ணாட்டுத்தேசு = எம்பெருமானைக்கண்ணெடுத்தும்பாராத பாவிகள் நிறைந்த இந்த லீலாவிபூதி புறநாடென்றும், பகவத் கைங்கர்ய ரஸிகர்கள் நெருங்கி அவனுக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கிற நித்யவிபூதி உள்நாடென்றும் கொள்ளத்தகும். "உள்நாட்டுத்தேசு" என்றது—பரமபதத்தில் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகக் கொள்ளுகிற தேஹம்போலே சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இழிபிறப்பும் தேஜஸ்கரம் என்றவாறு. "அடியையூரப் புனைய, அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவனங்களிலே ஏதேனுமாக ஜனிக்கப்பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும்

பெரியோரும் பரிகரித்து [illegible] ன்றுபய ஸம்பத்தியும் இங்கு அறுவைத்தேயாம்.

ஊழ்வினையை அஞ்சுமே? = எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்தாலே [illegible] பாவத்திற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை என்றபடி.

விண்ணாட்டை யொன்றாக மெச்சுமே? = [illegible] என்று பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வாழும் உலகத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மாதி தேவர்களின் பிறவியிற் காட்டிலும் பகவத்பக்தர்களின் பிறவி சிரியது என்றபடி. அன்றியே, எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்துகொண்டு வாழப்பெறில், ப்ரஹ்ம பட்டம் இந்திர பட்டம் முதலிய எப்படிப்பட்ட பதவிகளும் ஒரு பொருளாகவே நெஞ்சிற்படாது என்றபடியுமாம். பகவானுக்கு அடிமை செய்துகொண்டு இங்கிலத்திலே கிடந்தாலும் இதுவே பரமபதத்திலும் சிறந்ததாகையால் தேவலோகமும் நரகமாய்த் தோற்றுமென்கை. ... ... (எகூ)

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து * பின்னும்
இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும் *—மறப்பெல்லாம்
ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே? * மண்ணளந்தான்
பாதமே யேத்தாப் பகல். (அ0)

பிறப்பு	பிறவியையும்
இறப்பு	மரணத்தையும்
மூப்பு	கிழத்தனத்தையும்
பிணி	வியாதிகளையும்
துறந்து	ஒழித்து
பின்னும்	அவ்வளவோடு மல்லாமல்
இறக்கவும்	மிகவும்
இன்பு உடைத்து ஆம் எனும்	ஆநந்த முடையதான கைவல்யமோக்ஷம் உண்டாவ தானாலும்

மண் அளந்தான் பாதமே ஏத்தா பகல்	உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தப்பெறாத காலங்களி லுண்டான
மறப்பு எல்லாம்	மறப்புகள் எல்லாம்
ஏதமே என்று அல்லால் எண்ணுவனே	துன்பமென்றே எண்ணுவேனே யொழிய வேறு வகையாக எண்ணுவேனோ?

* * *—[பிறப்பிறப்பு.] ஸம்ஸாரநிலத்தில் உண்டாகக்கூடிய எவ்வகைத்துன்பங்களும் தொலைந்து கைவல்ய மென்கிற

ஆத்மாநுபவ மஹாநந்தம் கிடைப்பதானாலும் எம்பெருமானுடைய அநுபவமில்லாமல் அவனை மறந்தொழிந்து அநுபவிக்கும் அநுபவமெல்லாம் துக்கமயமேயாகும்—என்கிறதிப்பாட்டில்.

மோக்ஷம் இருவகைப்படும்; எம்பெருமானை அநுபவிப்பது ஒரு மோக்ஷம்; ஸ்வாத்மாவையே அநுபவிப்பது மற்றொரு மோக்ஷம். இதுவே கைவல்யமோக்ஷ மெனப்படும். பகவதநுபவ மோக்ஷமே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்றும் கைவல்யமோக்ஷம் ஹேயமென்றும் கைவல்யநிலம் பறைச்சேரிபோலே இகழத்தக்க இடமென்றும் ஆரியர் கொள்வர். மறுபடியும் பிறப்பில்லாமை, பிணியில்லாமை, கிழத்தனமில்லாமை, இறப்பில்லாமை என்னுமிவை மேற்சொன்ன, இருவகை மோக்ஷங்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் பொதுவாயினும் கைவல்யமோக்ஷத்தில் பகவத் கைங்கரியமில்லாமையாகிற பெரியதொரு குறை உண்டாகையாலே இக்கைவல்ய மோக்ஷம் ஹேயமாயொழிகின்றது; இவ்வர்த்தமே இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகின்றது.

"ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே" என்று பகவத்கீதையில் [7—29] சொல்லியிருப்பதை அடியொற்றி, "பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து" எனப்பட்டது. இறக்கவும்—மிகவும்; (அளவில்லாமல் என்கை.) ... ... (௮௰)

பகலிரா வென்பதுவும் பாவியாது * எம்மை
இகல்செய் திருபொழுது மாள்வர் *—தகவாத்
தொழும்பரிவர் சீர்க்குந் துணையிலரென் றோரார் *
செழும்பரவை மேயார் தெரிந்து. (௮௧)

* செழும் பரவை மேயார் — அழகிய திருப்பாற் கடலிலே பொருந்திக் கண் வளர்ந்தருளும் பெருமான்,

இவர் தகவா தொழும்பர் — "இவ்வாழ்வார் நம்முடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாகக் கூடாத நீசர்;

சீர்க்கும் துணை இலர் — சீர்மை பொருந்திய துணையை உடையருமல்லர்"

என்று தெரிந்து ஓரார் — என்பதை ஒன்றும் ஆராயாதவனும்,

பகல் இரா என்பதுவும் பாவியாது இரு பொழுதும் — பகற்போது, இராப்போது என்கிற வாசியின்றியே எப்போதும்

இகல் செய்து — வலிகட்டாயம் பண்ணி

எம்மை ஆள்வர் — [illegible]

* * *—[பகலிரா.] எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் தம் மேல் அல்லும்பகலும் அமர்ந்திருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் என்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நன்கு ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னை ஒரு பொருளாக நோக்குவதற்கே ப்ரஸக்தி யில்லை; அவனுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகமாட்டாத நீசன் அடியேன்; அவ்வளவேயோ? குணநுபவம் பண்ணுவதற்குத்தக்க ஸஹாயமுமில்லாதவனு மிருக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட என்படிகளை எம்பெருமான் ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னைக் கடாக்ஷிக்கவே மாட்டான்; இப்படிகளை ஆராயாமல், பகலென்று மிரவென்றும் பாராமல் எக்காலமும் என்னை வலிகட்டாயப்படுத்தி விழுக்காடுத் தன் அநுபவத்தை எனக்குத் தந்தருளி என்னை அநுக்ரஹஞ்செய்கின்றான்—என்கிறார்.

இகல் செய்தல்—யுத்தம் பண்ணுதல்; எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு யுத்தம்பண்ணுகையாவது என்னென்னில்; தன்னுடைய குணங்களை அநுபவிக்குமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்துதலாம். இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“தம்முடைய குணங்களாலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாக யுத்தம்பண்ணி இரண்டுபோதும் ஆள்வர்; அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்துண்டு; குணத்தாலே விடுபட்ட புண்ணுக்கு மருந்தில்லையிறே.”

இவர் தகவாத் தொழும்பர், சீர்க்கும் துணையிலர் என்று ஓரார்—‘தொழும்பர்’ என்று அடிமை செய்பவர்க்குப் பெயர்; நீசர்களே அடிமைசெய்ய உரியவராதலால் இங்குத் ‘தொழும்பர்’ என்றது நீச ரென்றபடி. தகவு என்று தயவுக்குப் பெயர்; ‘தகவன்’ என்றால் ‘தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடியவன்’ என்று பொருளாம்; ‘தகவாத் தொழும்பர்’ என்றது—தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடாத நீசர் என்றதாயிற்று.

[சீர்க்கும் துணையிலர்.] ‘சீர்க்கும்’ என்றது துணைக்கு அடைமொழி; ‘சீர்மை பொருந்திய’ என்றபடி. பகவத்கீதையிலே (10-9.) “మచ్చిత్తా మద్గతప్రాణాః బోధయన్తః పరస్పరమ్। కథయన్తశ్చ మాం నిత్యం తుష్యన్తి చ రమన్తి చ=மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்—கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச.” [இதன் பொருள்:—நெஞ்சை நமக்கென்றே பதி

கொடுத்து, அப்படியே நம்மைப்பிரிந்தால் தரித்திருக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் நம் அதீனஞ்செய்து தாம் தாம் அநுபவித்த நம் குணங்களையெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுமெடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஆநந்திக்கிறார்கள்.] என்றருளிச் செய்திருப்பதில், பகவத் குணங்களை ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுதலும் ஒரு சிறந்த காரியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அப்படி பேசிக்கொள்வதற்குத் தாம் (ஆழ்வார்) துணையற்றவர் என்கிறார். இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷித்திடாமல் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் குணாநுபவம் செய்விக்கிறானென்றுராயிற்று.

பரவை — ஸமுத்ரம். ... ... (௭௧)

தெரிந்துணர்வொன் றின்மையால் தீவினையேன் * வாளா
இருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்க ளெல்லாம் *—கரந்துருவின்
அம்மானை யந்நான்று பின்றொடர்ந்த * ஆழியங்கை
அம்மானை யேத்தா தயர்ந்து. (௭௨)

தீ வினையேன்	மஹாபாபியான நான்	ஆழி அம் கை அம்மானை	அநுகாழி மோதிரத்தை அழகிய திருக்கையி லணிந்திருந்த இராமபிரானை
தெரிந்த உணர்வு ஒன்று இன்மையால்	விவேகவுணர்ச்சி சிறிதுமில்லாமையினாலே.	ஏத்தாது	ஸ்தோத்திரம் செய்யாமல்
அந்நான்று	முன்பொரு காலத்தில்	அயர்ந்து	அறிவுகெட்டு
கரந்த உருவின் அம்மானை பின் தொடர்ந்த	நிஜமான வுருவத்தை மறைத்துக் கொண்டுவந்த அந்த மாரீச மானைப் பின்தொடர்ந்து கொன்ற	இழ் நாள்கள் எல்லாம் வாளா இருந்தொழிந்தேன்	கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் வீணாக இருந்து விட்டேன்.

* * *—[தெரிந்துணர்வு.] ஆழ்வார் இப்போது பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்றதுபோல் கீழ்நாள்களிலும் பண்ணப்பெற வில்லையே! என்று அநுதாபம் அதிகரிக்கப்பெற்று, "பழுதே பல

பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்" என்று பொய்கையாழ்வார் கதறினதுபோலத் தாமும் கதறுகின்றார்.

"உணர்வின்மையால், உணர்வொன்றின்மையால், தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்" என்று மூன்றுபடியாக்கி யோஜிக்க வேணும். 'தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டவன்' என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி 'உணர்வின்மையால்' என்றார்; 'ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்ட வஸ்து' என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி 'உணர்வொன்றின்மையால்' என்றார்; 'பகவத்சேஷத்வத்துக்கு எல்லைநிலம் பாகவதசேஷத்வம்' என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதித் 'தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்' என்றார். ஆக, இப்படிப்பட்ட விவேகவுணர்ச்சிகளில்லாமையினாலே பாவியேன் வாணாள் பலவற்றை வீணாளாகக் கழித்தொழிந்தேன் — என்கிறார்.

[கரந்துருவின் இத்யாதி.] அன்பர்கள் ஏவின காரியத்தை அன்புடன் ஏற்றுச் செய்யவல்ல பெருமானுடைய திருக்குணங்களிலீடுபட்டுத் துதித்துவாழாமே பாழேபோனேனென்கிறார். மாரீசன் நிஜரூபத்தை மறைத்துப் பொன்மான் வடிவுபூண்டு பஞ்சவடியில் வந்து தோன்றினபோது, 1. "பொன்னொத்த மானொன்று புகுந்தினிது விளையாட, நின்னன்பின் வழிநின்று சிலை பிடித்தெம்பிரானேக" என்கிறபடியே, பிராட்டியின் முகம் கன்றாமைக்காக அம்மாயமானைப் பிடித்துவருவதாக அதன்பின்னே யெழுந்தருளினவனும் அறுகாழி மோதிரத்தைத் திருக்கையிலே அணிந்திருந்தவனுமான இராமபிரானைத் துதிக்கப்பெறாமல் அறிவுகெட்டுக்காலங்களைப் பாழேகழித்தேன்.

"கைகேயிவரத்தில் அகப்படாவிட்டது பெருமான் திருக்கையில் அறுகாழியொன்றுமேயிறே" என்றும், "பெருமான் மாயமானை எய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிக்கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிர்களை முறித்திட்டு அதன்மேலே எழுந்தருளினாரென்று ஒருவன் கவிபாட எம்பெருமானார் கேட்டருளி 'மாறியிடுகிற திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேனே!'

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-10-7.

என்று வித்தாயருளினார்" என்றுமுள்ள வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

"தெரிந்துணர்வு" என்றவிடத்தும் "காந்துருவின்" என்றவிடத்தும் தொகுத்தல்விகாரம்; தெரிந்த + உணர்வு; காந்த + உருவின். ... ... (௮௨)

அயர்ப்பா யயராப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *
உயப்போம் நெறியிதுவே கண்டாய் *—செயற்பால
வல்லவே செய்கிறுதி நெஞ்சமே! யஞ்சினேன் *
மல்லர்நாள் வவ்வினனை வாழ்த்து. (௮௩)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே!	உய போம் நெறி இதுவே கண்டாய்	உஜ்ஜீவிக்கலாம் வழி இதுவே காண்;
செயற்பால அல்லவே	செய்யத்தகாத வற்றையே	அயர்ப்பாய்	(அப்பெருமானை) மறந்து கெட்டாலும் கெடு;
செய்கிறுதி	செய்ய முயல்வா யென்று	அயராப்பாய்	மறவாமல் நினைந்து வாழ்ந்தாலும் வாழ்;
அஞ்சினேன்	(உன்னைப்பற்றிப்) பயப்படு கின்றேன்;	சொன்னேன்	(உனக்கு நான் சொல்லவேண்டிய ஹிதத்தைச்) சொல்லி வைத்தேன்.
மல்லர் நாள் வவ்வினனை வாழ்த்து	மல்லர்களின் ஆயுளை முடித்த கண்ண பிரானை மங்களா சாஸநம் பண்ணிக் கொண்டிரு;		

* * *—[அயர்ப்பாய்.] கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே இனிமேல் வரும்காலமும் பாழே போகாதபடி இப்போதுள்ள பகவத்குணாநுபவம் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு நிலைத்திருக்கும்படி ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

யோக்யதையில்லாத நாம் எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் துதிப்பதும் தலையால் வணங்குவதும் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணிப் பின்வாங்குதலில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் அடிக்கடி ஊன்றுகிற வழக்கமுண்டே; அப்படி இன்னமும் உண்டாகப்பெறில் பகவத்குணாநுபவம் முட்டுப்படுமேயென்று அஞ்சி நெஞ்சை நோக்கி, ஓ நெஞ்சே! அயோக்யனென்று பின்வாங்குகையிலே மறுபடியும் நீ இறங்கிவிடுவாயோவென்று நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். இனி நீ அப்

படி ஒருகாலும் செய்யலாகாது; இப்போது நாம் பகவத்குணாநுபவம் செய்துகொண்டிருப்பதுபோலவே எப்போதும் செய்து கொண்டிருப்பதுதான் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான வழியாம். மல்லர்களைமடித்த கண்ணபிரானை வாழ்த்துவதே நமக்குப் பணி; என்பேச்சை நீ ஆதரித்துக் கேட்பாயென்று நம்பி நான் இதை உனக்குச் சொன்னேன்; இந்த உபதேசத்தை நீ ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து வாழ்தியேல் வாழ்ந்திடு; மறந்தொழிந்து கெட்டுப்போதியேல் போயிடு—என்றதாயிற்று.

செயற்பால—செய்யக்கூடியவை; செயற்பாலஅல்ல—செய்யக் கூடாதவை; அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணிப் பின்வாங்குதல் முதலியன. செய்கிறுதி அஞ்சினேன் = செய்வாயென்று பயப்படுகின்றேனென்கை. மல்லர்களை மடித்த வரலாறு கீழ் நாற்பத்தோராம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது, காண்க. [பக்கம்-112.] ... ... (௮௬)

வாழ்த்தி யவனடியைப் பூப்புனைந்து நின்தலையைத்
தாழ்த்திருகை கூப்பென்றாற் கூப்பாத—பாழ்த்தவிதி
எங்குற்றா யென்றவனை யேத்தாதேன் னெஞ்சமே!
தங்கத்தா னாமேலுந் தங்கு. (௮௭)

அவன் அடியை வாழ்த்தி	"அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை மங்களாசாஸநம்பண்ணி	பாழ்த்த விதி	பாழும் விதியையுடைய
பூ புனைந்து	(அத்திருவடிகளிலே) புஷ்பங்களைச்சாத்தி	என் நெஞ்சமே	என்னுடைய மனமே!,
நின் தலையை தாழ்த்து	உன் தலையை வணக்கு;	அவனை	அந்த ஸர்வேச்வரனை
இரு கை கூப்பு	இரண்டு கையையுங்கொண்டு அஞ்ஜலிபண்ணு"	எங்கு உற்றாய் என்று ஏத்தாது	'எங்கேயிருக்கிறாய்' என்று சொல்லி யழைத்துத் துதியாமல்
என்றால்	என்று சொன்னால்	தங்க ஆம் எனும்	தரித்திருக்கக் கூடுமாகில்
கூப்பாத	அப்படி செய்யாத	தங்கு	தரித்திரு.

* * *—[வாழ்த்தியவணடியை.] இனி எப்போதும் அயோக்யதையை நினைத்து பின்வாங்கலாகாதென்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி பின்வாங்கி உயிர்தரித்திருக்கமுடியுமாகில் அப்படியே பின்வாங்கிவிடு என்கிறார் இப்பாட்டில். இத்தால்—மனமொழிமெய்களென்னும் மூன்றுகரணங்களும் பகவத்விஷயத்தில் ஊன்றிக்காரியம் செய்யப்பெறாவிடில் தாம் தரித்திருக்கமுடியாமையைப் பேசினாராகிறார்.

வாய்படைத்தது பயன்படும்படி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தியும், கைபடைத்தது பயன்படும்படி அந்தத் திருவடிகளிலே பூக்களைப்பணிமாறியும், தலை ஸபலமாம்படி அதனை அத்திருவடிகளிலே வணங்கியும் அஞ்ஜலிபண்ணு என்று நன்மையாகச் சொன்னால் அப்படி செய்யாதேயிருந்தும், "எங்கே காண்கேன் ஈன்துழாயம்மான் தன்னையான்" என்று அலற்றாமலிருந்தும் உயிர்தரித்திருக்கவல்லையேல், நெஞ்சே! உன் இஷ்டப்படியே இருந்திடு. ஸத்தை பெற்றிருக்கைக்காக இத்தனையும் செய்து தீரவேண்டியதேயாம் என்று குறிப்பித்தவாறு.

"இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத" என்றது நிகழ்காலத்திய நிலைமையைச் சொல்லுகிறதன்று; எதிர்காலத்தில் நேரக்கூடிய நிலைமையைச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறபடி. அவனடியை வாழ்த்தாமலும் பூப்புனையாமலும் தலையைத் தாழ்த்தாமலும் இருகை கூப்பாமலும் ஸத்தைபெற்றிருக்க முடியாமையைச் சொன்னபடி.

"தங்கத்தானேலும்" என்றவிடத்து, தான்—அசை. தங்குதல்—ஸத்தைபெறுதல். ... ... (ருஎ)

தங்கா முயற்சியவாய்த் தாழ்விசும்பின் மீதுபாய்ந்து *
எங்கேபுக் கெத்தவஞ்செய் திட்டனகொல்?—பொங்கோதத்
தண்ணம்பால் வேலைவாய்க் கண்வளரும் * என்னுடைய
கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார். (ருஅ)

பொங்கு ஓதம்	கிளர்ந்த அலைகளை யுடைத்தாய்	கண்வளரும்	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
தண் அம்	குளிர்ந்து அழகிய	என்னுடைய கண்ணன் பால்	எனது கண்ணபிரானிடத்திலுள்ள
பால் வேலை வாய்	திருப்பாற் கடலிலே		

நல் நிறம் கொள் கார்	நல்ல திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிற மேகங்கள்	எங்கே புக்கு	எந்த தேசத்திலே போய்
தங்கா முயற்றிய ஆய்	மாறாத முயற்சியை யுடையனவாய்க் கொண்டு	எத் தவம் செய்திட்டன கொல்	எவ்வகையான தபஸ்ஸைச் செய்தனவோ?
தாழ் விசும்பின் மீது பாய்ந்து	விசாலமான ஆகாசத்தின் மேலே ஸஞ்சரித்து		(அறியேன்.)

* * *—[தங்காமுயற்றியவாய்.] இடைவிடாது பகவத்குணாநுபவம் செய்பவர்கட்கும் உலகத்துப்பொருள்களிலும் கண் செல்லுமே; சென்றாலும், பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு அப்பொருள்கள் அறியப்படுமேயன்றி லௌகிகப் பொருள்களாக மாத்திரம் அவை அறியப்படமாட்டாவே; அப்படியே மேகங்களிலே கண் செலுத்தின ஆழ்வார் அவற்றின் உருவத்தை எம்பெருமானுடைய திருநிறமாகவே திருவுள்ளம்பற்றி, ஆ ஆ! இந்த மேகங்கள் ஆகாசமடங்கலும் திரிந்து எந்த க்ஷேத்ரத்திலே சென்று என்ன தபஸ்ஸைச்செய்து இங்ஙனே திருமாலின் திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளைகொண்டனவோ! என்று வியந்து பேசுகிறார்.

திருவிருத்தத்தில் "மேகங்களோவுரையீர்" என்ற முப்பத்திரண்டாம் பாட்டும் "கடமாயினகள் கழித்து" என்ற முப்பத்தெட்டாம் பாட்டும் இப்பாட்டை ஒருபுடை ஒத்தனவாக இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

"பால்வேலைவாய்"—'வேலா' என்ற வடசொல் கடற்கரைக்குப் பெயர்; அது தமிழில் 'வேலை' என ஐயீறாகி ஆகு பெயரால் கடலை உணர்த்திற்று; ஆகவே, பால்வேலை—க்ஷீரஸாகரம். "பால்வேலைவாய்ச்சன்வளரு மென்னுடைய கண்ணன்" என்றது—"ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:— நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்." என்ற பிரமாணத்தின்படியே திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை விட்டிட்டுக் கண்ணபிரானாக வந்து தோன்றின எம்பெருமானென்றபடி. (அறி)

கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான் *
பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான் *—சீர்கலந்த
சொன்னினைந்து போக்காரேற் சூழ்வினையி னாழ்துயரை *
என்னினைந்து போக்குவரிப் போது. (௮௬)

கார் கலந்த மேனியான்	மேகத்தோடொத்த திருமேனியை யுடையவனும்
கை கலந்த ஆழியான்	கையோடு சேர்ந்த திருவாழியை யுடையவனும்
பார் கலந்த வல் வயிற்றான்	(ப்ரளய காலத்தில்) உலகமெல்லாம் வந்து சேரப் பெற்ற வலிய திருவயிற்றை யுடையவனும்
பாம்பு அணையான்	திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுமான பெருமானுடைய
சீர் கலந்த	திருக்குணங்கள் நிரம்பிய
சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நினைந்து	அநுஸந்தித்து,
சூழ் வினையின் ஆழ் துயரை போக்காரேல்	கொடிய பாவங்களினால் உண்டாகும் மிக்க துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்ளாராகில் (ஒழியட்டும்);
என் நினைந்து இ போது போக்குவர்	வேறு எதை அநுஸந்தித்து இந்தப் போதைப் போக்குவார்கள்.

* * *—[கார்கலந்தமேனியான்.] உலகத்தில் எல்லாரும் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணியே போது போக்கவேணுமென்கிறார். பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்தால் பாவங்களெல்லாம் தொலையுமென்று ஸாமாந்யமாகப் பலரும் சொல்லுவதுண்டு; அப்படி பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்வதற்காக பகவத் குணாநுபவம் செய்யாவிடில் செய்யவேண்டா; பகவத் குணாநுஸந்தாந முகத்தினால் பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்ளா தொழியில் ஒழிக; ஒவ்வொருவனும் போதைப்போக்கியாக வேண்டுமே; வேறு எந்தக் காரியஞ் செய்தால் போதுபோகும். பகவத் குணாநுபவத்தாலன்றி வேறொன்றாலும் போது போக்க முடியாதாகையாலே காலக்ஷேபார்த்தமாகவாவது ஒவ்வொருவனும் பகவத்குணாநுபவம் பண்ணியேயாக வேணுமென்கிறார்.

இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் பகவத்குணாநுபவம் பண்ணியோ போதுபோக்குகிறான்? இல்லை;

குதாடிப் போதுபோக்குவார் சிலரும், சதுரங்கம் பொருது போது போக்குவார் சிலரும், உண்டியே உடையே உகந்தோடிப் போது போக்குவார் சிலருமாய் இப்படி பலவகைகளாலே போது போக்குவாரைக் காணாநின்றோமே; குணாநுபவத்தாலே போது போக்குவாராக ஒருவரையுங் கண்டிலோமே; ஆழ்வாரொருவரேயன்றோ அப்படியுள்ளவர்; இப்படியிருக்க "என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது" என்று குணாநுபவத்தாலன்றிப் போது போக்க முடியாதென்று இவர் எப்படி சொல்லலாம்?—என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு நாம் என்ன ஸமாதாநம் சொல்லவல்லோம்; உலகத்தில் தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையே பிறர்க்கும் ஸ்வபாவமாக நினைத்துக்கொள்ளுதல் பெரியோர்களின் இயல்பு; பரமைகாந்திகளாய்ப் பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் இரவில் சயனிக்கும்போது தம் மனைவியரை விளித்து, 'அடீ! சொம்பிலே ஜலம் வையாதே, கவிழ்த்துவை' என்று சொல்லுவர்களாம்; இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து அறிவீர்களோ? இரவிலே கள்ளன் வந்தால் சொம்பைக் கொள்ளை கொள்ள நினைத்து அதனருகேவந்து அதை யெடுக்கப் பார்க்கும்போது கையலம்பாமல் சொம்பைத் தொடலாகாதென்று தீர்த்தம் தேடுவனாம்; தீர்த்தம் கிடைத்தால் கையை அலம்பிக் கொண்டு சொம்பை எடுத்துப்போய்விடுவனாம்; தீர்த்தம் கிடையாவிடில், அசுத்தமான கையாலே சொம்பை எப்படி எடுப்பதென்று ஆசாரங் கொண்டாடி வெறுமனே போய்விடுவனாம். இதற்காகவே 'சொம்பில் ஜலமின்றிக் கவிழ்த்துவை' என்று புராதநவைதிகர்கள் நிட்டம் செய்வர்களாம். தங்களுடைய ஆசாரமே கள்ளர்க்கும் உள்ளதாக அவர்கள் நினைப்பதுபோல், ஆழ்வாரும் பகவத்குணாநுபவத்தாலன்றி மற்றெதனாலும் தமக்குப் போது போக்க அரிதாயிருக்குமியல்வையே எல்லார்க்கும் உளதாக நினைத்து மிக அற்புதமாகவும் அழகாகவும் இப்பாசுரம் அருளிச்செய்கிறாரென்றுணர்க.

"கார்கலந்த மேனியான் சீர்கலந்த சொல், கைகலந்தவாழியான் சீர்கலந்த சொல், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் சீர்கலந்த சொல், பாம்பணையான் சீர்கலந்த சொல்" என்று இங்ஙனே யோஜித்து உபந்யஸித்தல் அழகு; [கார்கலந்தமேனியான்சீர்கலந்தசொல்.] 'இராமபிரானைச் சொல்லும்போது "[illegible]

= மேகச்யாமம் மஹாபாஹும்'' என்று முன்னே நீலமேகவடிவுடையவ னென்கையாலே, கார்கலந்த மேனியானென்று இராமபிரானைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீராமாயணம் என்றபடி.

[கைகலந்தவாழியான்சீர்கலந்தசொல்.] "[illegible] = ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர!'' என்று கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது கையும் திவ்யாயுதமுமாகத் திருவவதரித்தனனாதலால் கைகலந்தவாழியானென்று கண்ணபிரானைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீபாகவதம், ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஹரிவம்சம் முதலியனவென்கை.

[பார்கலந்தவல்வயிற்றான்சீர்கலந்தசொல்.] பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்துக் காத்தருளினபடியைப் பேசுகிற புராணங்கள்.

[பாம்பணையான்சீர்கலந்தசொல்.] பாம்பணையானென்று அரவணைமேற் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கநாதனைச்சொல்லுகிறது; அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—திருவாய்மொழி; "வான்திகழுஞ் சோலைமதிளரங்கர் வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்'' (திருவாய்மொழியின் தனியன்.) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமென்று நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பாம்பணையான் சீர்கலந்த சொல் – திருவாய்மொழியாம்; ஆக, ஸ்ரீராமாயண பாரதாதி இதிஹாஸங்களைக்கொண்டும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்களைக்கொண்டும், திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களைக்கொண்டும் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாகில் போகட்டும்; போனதைப் போக்குவதற்கு இவையொழிய வேறொன்றும் ஸாதநமல்ல என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப் பாசுரங்கள். (௮௬)

இப்போது மின்னு மினிச்சிறிது நின்றாலும் *
எப்போது மீதேசொல் லென்னெஞ்சே! *—எப்போதுங்
கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் *
மொய்கழலே யேத்த முயல். (௮௭)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே!
நம்மேல் வினை கடிவான்	நம்மிடத்திலுள்ள பாவங்களைப் போக்குதற்காக
எப்போதும் கை கழலா நேமியான்	ஒருபோதும் கையை விட்டுப்போகாத திருவாழியை யுடையனான எம்பெருமானுடைய
மொய்கழலே	அழகிய திருவடிகளையே
ஏத்த	துதிக்க
முயல்	உத்ஸாஹப்படு;
இப்போதும்	இக்காலத்திலும்
இன்னம் இனி சிறிது நின்றாலும்	மேலுள்ள காலத்திலும்
எப்போதும்	ஆக எல்லாக் காலத்திலும்
ஈதே சொல்	இதுவே (உனக்கு நான் சொல்லும்) ஹிதோபதேசமாகும்.

* * * [இப்போதும்.] முதற்பாட்டிலே தம்முடைய நெஞ்சை விளித்து அருளிச்செய்ததுபோலவே முடிவு பாட்டையும் நெஞ்சை நோக்கியுரைத்து முடிக்கிறார். பகவத் குணாநுபவத்தால்தான் உலகத்தார் யாவரும் போதுபோக்க வேணுமென்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னேன்; அவர்கள் தங்கள் போதை எப்படி போக்கினாலும் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; சூதாடியோ, சதுரங்கம் பொருதோ, களவாடியோ, கண்ணுறங்கியோ எவ்விதமாகவேனும் போதைப் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்னகவலை? நெஞ்சமே! உனக்கு நான் சொல்லுவதைச் சிக்கனக் கேளாய்; இன்றைக்கோ நாளைக்கோ, இன்னம் பத்தெட்டு வருஷங்கள் கழித்தோ மற்றுமெப்போது நான் உனக்கு உரைப்பதானாலும் இந்த ஒரு சொல்லையே சொல்லுவேன்; அந்தச் சொல் யாதெனில்—“நம்மேல்வினை கடிவான் எப்போதும் கைகழலாநேமியான் மொய்கழலே ஏத்த முயல்.” என்பதே. அடியாருடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகவே “உழுவதோர்படையும் உலக்கையும் வில்லும் ஒண்சுடராழியும் சங்கும், மழுவொடு வாளும் படைக்கலமுடைய மால்” என்றபடி திவ்யாயுதங்களை எப்போதும் தரித்திரா நிற்கும் பெருமானுடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளை ஏத்துவதற்கு உத்ஸாஹப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதே உனக்கு எப்போதும் காரியமாகக் கடவதென்று நெஞ்சுக்குரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

ஸ்ரீ பட்டர் “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினை கடிவான்” என்கிறவிதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்

திவ்—“ పాతు ప్రణతరక్షాయాం విలమ్బమసహన్నివ। సదా పఞ్చాయుధీం బిభ్రత్ స శ్రీరఙ్గనాయకః = பாது ப்ரணதரக்ஷாயாம் விளம்ப மஸஹந்நிவ—ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத் ஸ: ஸ்ரீரங்கநாயக:.” என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

‘எப்போதும்’ என்பதை நான்காமடியிலே கூட்டி உரைக்கவுமாம்; ‘எப்போதும் ஏத்த முயல்’ என்று.

“மொய்கழலே ஏத்து” என்னாதே “ஏத்த முயல்” என்கையாலே, பகவத் விஷயத்தை ஏத்திக் கரைகாண்பதென்பது இல்லை; ஏத்தவேணும் ஏத்தவேணும் என்கிற உத்யோக நிலைமையே எப்போதுமிருக்கும் என்பது காட்டப்பட்டதாம். ஆளவந்தாரும் “ஸதா ஸ்திதா: நோத்யமதோதிசேரதே” என்றருளிச் செய்ததை ஸ்மரிப்பது.

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருவாசிரியத்திற் போலவே இப்பிரபந்தத்திலும் தம் திருநாமமிட்டுக் கவிபாடுதல், பிரபந்தாத்யயநத்திற்குப் பலன் சொல்லுதல் முதலியவற்றை விட்டருளினர்; நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலே.

சொற்சுவையாலும் பொருட்சுவையாலும் மிகச்சிறந்த இத்திவ்வியப் பிரபந்தம் ஒருவாறு வியாக்கியானித்துத் தலைக்கட்டப்பட்டதாய்த்து. ... ... *

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருவந்தாதி உரை
முற்றிற்று.

அடிவரவு :—

1. முயற்றி புகழ்வோம் இவையன்றே வெள்ளி,
பெற்றதாய் நெறிகாட்டி யாமே அருகும்,
தமக்கடி இருநால் நாமால் நீயன்றே.

2. நீயன் வழக்கொடு சாயால் பார்த்தோர்,
சீரால் சூழ்ந்தடி தாம்பால் சொல்லில்,
காணப்புகில் சென்றங்கு காலே பிணைப்பாய்.

3. இனி நான்தோன்றல் ஆராலும் யாரும்,
அடியா லன்றே உணர இங்கில்லை,
அழகு தமக்கடி யாதான் பாலாழி.

4 பாலாழி நின்று மலை மாமாறு,
அமைக்கும் பிழைக்க வாய்ப்போ வலியம்,
பாருண்டா னவயம் வகைசேர் வினையார்.

5. வினை நான்கூறும் நினைத்திறை எமக்கியாம்,
கொண்டல் பிரிந்தொன்று மனமாறு மாண்பாவி,
ஒன்றுண்டு வானே மருங்கோ வரவாறு.

6. வரவு வழித்தங்கு மாலே மாடே,
பேர்த்தென் நிறைமுறை பின் பின்றாக்கும்,
பாரும் கலந்து சூட்டாய வதுவோ.

7. அறிவார் கல்லு மகஞ்சிவன் தடர்பொன்,
இனிநின்று முதலாம் பூவை பென்றுமொரு
புவியு முன்னிறு முறைக்கிலோர் துணைநாள்.

8. துணை புண்ணூட்டிப் பிறப்பிறப் பகலிரா,
தெரிந்துணர் வயர்ப்பாய் வாழ்த்தியவன் தங்கா,
கார்கலந் திப்போதுமின்னும் முயற்றி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.